ERIC LINDSTROM

SPUNE-MI DACĂ ZÂMBEȘTI

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Blondi

Parker Grant nu are nevoie de cine știe ce ochelari ca să-și poată de seama cum sunt oamenii. Pentru asta a inventat Regulile: nu vă purtați altfel cu ea doar pentru că e nevăzătoare și nu profitați niciodată de ea. Nu veți primi o a doua șansă. Ca să vă convingeți, întrebați-l pe Scott Kilpatrick, băiatul care i-a frânt inima.

Când acest băiat reapare în viața ei pe neașteptate, după o absență de mai mulți ani, Parker își dă seama că există o singură reacție corectă – să-l respingă până când începe să-l doară. Oricum i se pare că are destule pe cap. De exemplu, vrea să se înscrie în echipa de alergări (v-ați prins, ochii nu-i funcționează, dar picioarele, da), le dă sfaturi afectuoase, dar dure, colegilor ei de o naivitate dureroasă și are grijă să-și dăruiască sieși steluțe aurii pentru fiecare zi în care se abține să plângă din cauza morții tatălui său, survenită cu trei luni în urmă. Însă descoperă că nu poate scăpa de trecut și, pe măsură ce află adevărul despre oamenii din jurul ei – despre Scott, despre tatăl ei –, Parker își pierde siguranța cu care analizează lumea din jur. Oare lucrurile chiar sunt așa cum par?

storiabooks.ro

ISBN 978-606-94251-4-5

9 786069 425145

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Lindstrom a creat o eroină a cărei luptă pentru independenţă presupune şi risc, şi răsplată, dând astfel complexitate poveştii sale captivante, despre o fată care învaţă să ierte şi să aibă încredere în cei din jur.

Publishers Weekly

Dialogurile veridice şi pline de umor dau viaţă unei distribuţii extrem de variate. Relaţiile lui Parker, inclusiv relaţia cu propria persoană, oferă o imagine limpede a provocărilor morale cu care se confruntă mulţi adolescenţi. Cititorii vor râde printre lacrimi, iar finalul va inspira speranţă şi maturitate.

School Library Connection

Plin de personaje complexe, simpatice şi, mai important, reale, romanul *Spune-mi dacă zâmbeşti* relatează o poveste încântătoare despre dragoste, pierderi, prietenii şi deosebirea dintre a privi şi a vedea cu adevărat. O îndrăgesc pe Parker Grant ca pe o prietenă alături de care vreau să râd, să plâng şi mai ales... să alerg.

Jennifer Brown, autoare a romanului *Hate List*

Un studiu fără compromisuri al prieteniei, încrederii şi durerii sufleteşti.

Kirkus Reviews

ERIC LINDSTROM

este scriitor de Young Fiction şi un veteran al industriei de divertisment interactiv. A fost nominalizat la BAFTA şi la premiul Uniunii Scriitorilor din America.

COLECŢIA YOUNG ADULT

ERIC LINDSTROM

SPUNE-MI DACĂ ZÂMBEŞTI

ERIC LINDSTROM

SPUNE-MI DACĂ ZÂMBEŞTI

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA BOOKS

COLECTIA YOUNG ADULT

Titlul original al acestei cărți este:
Not If I See You First de Eric Lindstrom.

Copyright © 2015 by Eric Lindstrom

© Storia, 2017, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSTROM, ERIC

Spune-mi dacă zâmbești / Eric Lindstrom ; trad.: Bogdan Voiculescu. - București : Storia Books, 2017

ISBN 978-606-94251-4-5

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Laura Davidescu

CORECTORI: Rodica Crețu, Cătălina Călinescu

ILUSTRAȚIE COPERTĂ ȘI DESIGN: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

PENTRU TOȚI CEI CARE IUBESC,
MAI ALES PENTRU SHANNON,
CARE M-A AJUTAT SĂ ÎNCEP,
PENTRU RACHEL,
CARE M-A AJUTAT SĂ TERMIN
ȘI PENTRU SUSAN,
CARE MĂ AJUTĂ SĂ MERG ÎNAINTE.
FIȚI NEÎNFRICAȚI!

PROLOG

Deşteptătorul bâzâie. Îi dau o palmă să îl opresc şi apăs în acelaşi timp pe butonul pentru voce. Stephen Hawking spune „Cinci-cincizeci-şi-cinci". Vreau doar să fiu sigură, ca de obicei.

Deschid fereastra şi întind mâna afară. Răcoare, ceaţă, dar nu foarte umed. Probabil înnorat. Mă încalţ şi trag nişte haine pe mine – sutien sport, maiou, pantaloni scurţi – fără a mă sinchisi să le verific, din moment ce toate hainele mele pentru alergat sunt negre.

Mai puţin eşarfele. Trec cu degetele printre ele, verificând etichetele de plastic, încercând să-mi evaluez starea de spirit. Simt o nelinişte ciudată, aşa că aleg una care să mă ajute: cea galbenă de bumbac, brodată cu feţe zâmbitoare. O leg împrejurul capului, acoperindu-mi ochii, aşezând câte un chip zâmbitor în dreptul fiecărei pleoape închise.

Soarele de dimineaţă îmi încălzeşte obrajii; probabil că cerul e senin, măcar la orizont. Încui uşa din faţă şi strecor cheia rece în şosetă. Păşind de pe alee pe trotuar, mă întorc spre dreapta şi pornesc într-o alergare uşoară.

Picioarele şi simţul meu de echilibru sunt programate să parcurgă cele trei străzi până la teren. Am obiceiul ăsta de şapte ani, cunosc fiecare gâlmă, fiecare crăpătură, fiecare rădăcină dezgolită din trotuar. Nu e nevoie să văd pe unde merg; pur şi simplu simt.

— Parker, *STAI*!

Mă opresc împleticită şi dau din braţe de parcă aş fi pe buza unei prăpăstii. Nu e imposibil, poate a trecut ieri un excavator pe aici.

— Vai, îmi pare rău, Parker!

E vocea suferindă de casnică de cartier a doamnei Reiche, care mă strigă de la intrarea casei ei. Acum vine alergând cu paşi mărunţi de-a lungul aleii, aud zornăitul cheilor apropiindu-se.

— A venit fratele lui Len azi-noapte...

Încerc să nu îmi imaginez cum ar fi fost dacă mă izbeam de latura dubei lui. Păşesc înainte cu mâinile întinse, până când ating metalul rece, acoperit de rouă.

— Nu e nevoie să o mutaţi.

Îmi trec degetele de-a lungul caroseriei alunecoase în timp ce înconjor maşina.

— Firește că o voi muta. Nu va mai fi aici când te întorci.

Regăsesc trotuarul şi alerg mai departe, în timp ce în spatele meu se aude vuietul dubei. Aştept la colţ până când doamna Reiche opreşte motorul, să pot asculta dacă trece vreo maşină. Nu aud decât ciripitul păsărilor, aşa că păşesc în intersecţie.

Când ating gardul de sârmă al terenului Gunther, fac la dreapta. Paisprezece paşi până la deschidere, unde cotesc la stânga, cu mâna uşor întinsă, în caz că azi s-o nimeri să estimez greşit distanţa, după atâţia ani. Trec prin deschidere fără probleme, ca de obicei.

Terenul are peste 100 de metri în lungime. Dacă a apărut vreun obstacol nou de ieri încoace, probabil că nu îl voi găsi după un singur tur. O fi o nebunie că alerg aici, dar ar fi o nebunie şi mai mare dacă nu aş străbate terenul la pas mai întâi.

Ajung la gardul din capătul opus după 142 de paşi. E cam la fel ca întotdeauna, iar terenul e liber. După alte câteva minute de încălzire, sunt pregătită să alerg. Şaptezeci şi cinci de paşi mari în ritm corect, vreo douăzeci de paşi normali până ating gardul, apoi alerg înapoi.

După cinci ture, e timpul să sprintez.

În șaizeci de pași de alergare ajung la o distanță de douăzeci de pași normali față de capătul opus. Apoi păşesc în lateral puţin ca să ajung din nou în linie, din cauza devierii. Aerul nemişcat e mai cald ca ieri, dar se simte răcoros când zbor prin el. Mai sunt săptămâni întregi până să vină căldurile mari de vară.

Zece ture în viteză şi am terminat. După ce traversez strada, alerg în pas uşor să îmi revin, dar încetinesc în apropierea aleii familiei Reiche. Am auzit cum mutau maşina, dar, odată ce îţi apare în minte o problemă, durează ceva timp să uiţi de ea. De cealaltă parte, unde aleea urcă şi întâlneşte din nou trotuarul, măresc viteza.

Din clipa în care deschid uşa de la intrare, îmi dau seama că ceva nu e în regulă. Nu simt mirosul micului dejun. Chiar şi în zilele cu cereale, avem pâine prăjită. În bucătărie aud doar sunetele obişnuite ale unei case adormite: murmurul frigiderului, ticăitul ceasului deasupra aragazului, respiraţia mea şi, când o opresc să ascult cu mai multă atenţie, zvâcnetul inimii mele.

Mă îndrept spre scări şi mă împiedic de ceva pe hol. Îngenunchez şi îl găsesc pe tatăl meu întins pe jos, îmbrăcat cu pantaloni de pijama din flanel şi un tricou.

— Tată? Tată! Eşti bine?

— Parker, spune el pe un ton şters, ciudat.

Nu sângerează şi nu e rănit.

— Ai căzut? Ce s-a întâmplat?

— Ascultă, spune el vorbind în continuare de parcă nu ar zăcea cu adevărat la baza scărilor. Cu toţii avem secrete, Parker. Cu toţii *suntem* secrete.

În acest moment mă trezesc, ca de obicei, însă exact asta s-a întâmplat pe 3 iunie, în săptămâna de după sfârşitul şcolii, la două săptămâni după aniversarea mea de 16 ani.

Ei bine, mai puțin în două privințe. În primul rând, e adevărat că aproape am intrat în duba familiei Reiche, dar asta s-a întâmplat în altă zi, vreo două săptămâni mai târziu. În al doilea rând, tatăl meu nu zăcea la baza scărilor. L-am găsit întins în patul lui și era mort de câteva ore.

UNU

Marissa plânge în hohote. Din nou.

— Apoi... apoi... el nu...

Vocea ei adâncă aproape că se transformă în grohăit.

Jalnic. Şi e şi fată isteaţă, mai puţin în ceea ce îl priveşte pe Owen.

— Nu aţi putea vorbi cu el?

Eu nu răspund şi nici Sarah nu o face. Noi oferim sfaturi utile – ba chiar gratuit –, dar nu ne implicăm niciodată. I-am spus asta Marissei de nenumărate ori; ar fi o risipă de oxigen să îi spunem din nou. Nu avem decât să aşteptăm să îşi verse amarul până la capăt. Oricum nu avem nimic de făcut până când sună clopoţelul.

Anul trecut, scena asta se repeta o dată la câteva săptămâni. Altfel, Marissa îmi vorbeşte foarte rar. Mi-e greu să-mi amintesc de ea fără să aud gemete, fornăieli, gâfâituri, înecat cu lacrimi şi muci şi nevoia acută de a-şi sufla nasul.

Se crede că, atunci când îţi pierzi vederea, toate celelalte simţuri devin mai ascuţite şi e adevărat, doar că nu pentru că se amplifică. Pur şi simplu scapi de obligaţia de a vedea mereu tot ce se întâmplă, ceea ce îţi distrage în mod covârşitor atenţia. Pe de altă parte, toată experienţa mea legată de Marissa constă în ascultatul în detaliu al tuturor sunetelor pe care sunt în stare să le producă gura şi nasul ei. Aşa îmi sună dragostea neîmpărtăşită. Dezgustător.

— Parker? Nu poţi să mă ajuţi cumva?

— Dar te ajut. Îţi spun să găseşti pe altcineva.

Mă opresc, conform scenariului obişnuit, ca să mă poată întrerupe.

— Nuuuuuuu!

Eu sunt împărăteasa absolută a indiferenţei când vine vorba despre ceea ce cred alţii, dar nepăsarea Marissei în mijlocul curţii pline de oameni — şi tocmai în prima zi de şcoală — care o urmăresc cum imită o fabrică şuierătoare de mucozităţi... până şi pe mine mă pune la respect.

— Marissa, uite ce e, sufletele-pereche nu există. Dar, în cazul în care cumva ar exista, ar fi vorba despre două persoane care se *doresc una pe cealaltă*. Tu îl doreşti pe Owen, dar Owen o doreşte pe Jasmine, iar asta înseamnă că Owen *nu* este sufletul tău pereche. Eşti doar hărţuitoarea lui.

— Stai... Jasmine?

Savurez acest moment de linişte, Marissa e redusă la tăcere o clipă la auzul acestor informaţii surprinzătoare, pe care i le-am mai spus primăvara trecută.

— Dar ea nu e...?

— Da, lui Jasmine îi plac fetele, dar încă nu a găsit niciuna specială, aşa că Owen crede ca un tâmpit că are o şansă. Prin urmare, faptul că umblă după ea peste tot e doar puţin mai lipsit de scop şi mai trist decât faptul că tu te ţii scai de el. De fapt...

Sarah plescăie din limbă şi îmi dau seama ce vrea să spună, dar la anumite viteze am prea mult avânt să mă pot opri sau măcar să încetinesc.

— Singurul lucru pe care îl ai în comun cu Owen este faptul că eşti îndrăgostită de cineva care nu te iubeşte, de cineva pe care nici nu-l cunoşti. Ai căutat măcar vreodată în dicţionar cuvinte precum *dragoste*, *suflete-pereche* sau măcar *relaţie*?

Liniştea care se aşterne exemplifică perfect aspectul cel mai neplăcut al faptului că sunt oarbă: nu pot să văd cum reacţionează oamenii la ceea ce spun.

— Dar... fornăie Marissa într-un sens productiv, dacă am putea să petrecem puţin timp împreu...

Salvaţi de clopoţel. Şi eu, şi ea. Dar mai mult ea.

⁘ ⁘ ⁘

— Ca să vezi, e chiar PG-13*, împreună cu câinele ei ghid atotvăzător.

Bine cunoscutul ţipăt strident vine din stânga mea şi este acompaniat de zăngănitul uşii unui dulăpior şcolar care se deschide.

— Spune-mi, te rog, că dulapul ei nu e tocmai acolo, îi şoptesc regizoral lui Sarah. Am aflat pe parcursul verii că sunt alergică la PVP. Acum sunt nevoită să umblu cu seringa de EpiPen** în geantă.

— Ah, da? spune Faith pe tonul ei certăreţ. Eu sunt PVP? Adică... Persoane... Persoane...

— Polivinilpirolidonă. Folosită în compoziţia fixativelor, a gelului de păr, lipiciului şi placajului.

— Ei bine, eu cred că PVP vine de la Persoane... *Voarte* Populare!

Izbucnesc în râs, ieşind din rol.

— Fay-Fay! Ai scos-o acum, pe loc?

— Bine-nţeles! Nu sunt atât de proastă pe cât pari tu.

Mirosul de kiwi şi căpşune îmi spune ce urmează să se întâmple şi mă pregătesc. Îmbrăţişarea e atât de strânsă de parcă a sărit un urs

---

* Categorie de filme considerate neadecvate pentru vizionarea de către copiii sub 13 ani; face parte din sistemul american de clasificare a filmelor în funcţie de maturitatea conţinutului (n.t.).

** Monodoză injectabilă de adrenalină (epinefrină), utilizată de obicei pentru tratarea unor alergii grave (n.t.).

pe mine, cu toate că Faith e prea firavă ca să o compar cu un urs în orice privinţă. Mă ţin de ea puţin prea mult şi apoi îi dau drumul.

— Chiar ai un EpiPen?, mă întreabă.

— Fii serioasă, Fay, spune Sarah. Ştii măcar ce e aia?

— Nepotul meu e alergic la alune. Dar tu ştii ce javră îngâmfată eşti?

— Da, ştiu*uuf*!

Valul de aer şi răspunsul lui Sarah îmi indică faptul că Faith a îmbrăţişat-o şi pe ea.

— Îţi vine să crezi cât de mulţi străini sunt?, spune Faith, fără a încerca măcar să o spună în şoaptă. Locul ăsta e o grădină zoologică.

— Măcar ne invadează ei pe noi, spune Sarah, şi nu invers.

E adevărat. Orăşelul Coastview nu mai poate întreţine două licee, aşa că Jefferson s-a închis şi toată lumea a venit aici, la Adams. Sunt atât de mulţi oameni care nu ştiu Regulile îngrămădiţi pe culoare, şi nu doar bobocii, încât a trebuit să mă ţin de mâna lui Sarah ca să traversez tot haosul până la dulapul meu. Va fi o bătaie de cap să îi dresez pe toţi începătorii ăştia, dar măcar nu sunt nevoită să mă obişnuiesc cu compartimentarea unei alte şcoli.

— Uite, vine încă unul, spune Faith, apropiindu-se mai mult şi vorbind mai încet, amintindu-şi de data asta de Regula Numărul 2, şi mă îmbrăţişează din nou.

— Îmi pare rău că nu am putut pleca din Vermont toată vara. Ştii că aş fi venit dacă aş fi putut, nu?

— Sunt bine, spun repede, sperând să pun astfel capăt discuţiei.

— V-am văzut cumva vorbind cu Marissa azi-dimineaţă? Plângea cumva?

— Încă un an, aceleaşi prostii, spune Sarah.

— Spune-mi, te rog, că e vorba despre alt tip. Pe bune? Nu se poate...

Îmi închipui diverse expresii ale feței și semne făcute cu capul și ridicări din sprâncene care umplu golurile verbale.

— Despre asta ați vorbit toată dimineața? Cam egoist din partea ei... Stai.

Aud că Faith s-a întors și mă privește.

— Știe măcar? Nu i-ați spus?

— Da, ai dreptate, spun eu. „Ah, da, Marissa, pe când tu ți-ai petrecut toată vara jelind după un tip pe care nu îl cunoști deloc, mie mi-a murit tatăl, iar familia mătușii mele s-a mutat aici, deoarece casa mea e mai bună decât a lor."

— Așadar... spune Faith. Asta ai gândit în sinea ta sau chiar asta i-ai spus?

— Doamne, Fay. Oi fi sinceră, dar nu sunt răutăcioasă.

— Există unele excepții, spune Sarah.

— Trebuie să plec.

Îmi desfac bastonul. Cu toți nou-veniții ăștia care îmi stau în cale, îmi va lua ceva timp să ajung la Trigo.

— Nu i-au desemnat un partener nou?, o întreabă Faith pe Sarah în timp ce mă îndepărtez cu bastonul înainte. Pe cine au ales? Petra nu s-a mutat în Colorado sau undeva pe acolo?

Sunt recunoscătoare că pot vorbi despre partenerul meu fără jenă. Nu are cum să fie vorba despre vreuna din ele — Faith are prea multe obligații sociale (a se citi: e *populară*), iar Sarah nu îndeplinește toate condițiile, pentru că nu urmează suficiente cursuri AP* și cum laude** dintre cele la care particip eu. Dar exista o fată de la Jefferson care

---

* Acronim pentru *Advanced Placement*, cursuri avansate oferite în Statele Unite liceenilor cu rezultate și aspirații academice remarcabile, care pot înlesni acceptarea lor ulterioară în instituțiile de învățământ superior (n.t.).

** Cursuri la care participă studenții de top ai unui liceu, care permit absolvirea cu calificativul *cum laude* (n.t.).

urmează toate cursurile mele și care era dispusă să îmi fie partener, așa că alegerea aproape că s-a făcut de la sine.

⁘ ⁘ ⁘

Imediat ce mă așez în locul meu obișnuit de la fiecare curs – în colțul drept din spate, rezervat cu o plăcuță cu numele meu – începe.

— Deci ești oarbă?

Îmi îndrept capul înspre vocea necunoscută de băiat care vine fix din fața mea, din primul rând. O voce groasă, cu vocale cam neclare. Vocea unui sportiv, dar las concluzia asta la nivelul de ipoteză care cere dovezi suplimentare.

— Ești sigur că te afli la cursul potrivit?, spun eu. Calcule Matematice pentru Genii are loc mai încolo pe hol. Aici se face doar trigonometrie.

— Bănuiesc că participi la cursul lui Kensington? Nu e cam devreme să faceți așa ceva?

Nu știu ce înseamnă asta sau cine e Kensington. Poate un profesor de la Jefferson.

— Băi, dobitocule, spune o voce de băiat din stânga Dobitocului. Chiar e oarbă.

Interesant. A doua voce e mai blândă și mai calmă. Nu sună în genul vocilor de sportivi corpolenți puși pe insultat. Îmi e cunoscută, dar nu pot să îmi dau seama de ce.

— Nu, doamna Kensington organizează chestia asta în care trebuie să te prefaci.

— Știu, și nu împarte elevilor bastoane. Mai mult, e prima oră din prima zi.

— Dar, dacă chiar e oarbă, de ce să se lege la ochi...

— Ai încredere, frate; taci odată.

Cuvinte dure, dar spuse pe un ton prietenos.

Astăzi am ales eşarfa albă de mătase, cu câte un X gros şi negru pentru fiecare ochi. Ori alegeam asta, ori luam un hachimaki* pe care scrie *Vânt Divin* în kanji, dar nu am vrut să îi bag în ceaţă pe începători cu un astfel de mesaj ambiguu. În orice caz, îmi dau seama că a fost o greşeală să îmi las vesta acasă.

De obicei, port o geacă militară ponosită, cu mânecile smulse, acoperită cu insigne şi ecusoane pe care mi le-au cumpărat sau pe care mi le-au dăruit prietenii de-a lungul anilor. Sloganuri precum *Da, sunt oarbă, vezi-ţi de treabă!* şi *Oarbă, nu surdă, nu proastă!* şi preferatul meu, *Parker Grant nu are nevoie de ochi să vadă prin tine!* Mătuşa Celia m-a convins azi-dimineaţă să nu o iau, spunând că îi voi zăpăci pe toţi elevii de la Jefferson, care nu mă cunosc. Se pare că s-a înşelat însă. Trebuie zăpăciţi.

Aud târşâit de picioare şi scârţâit de lemn şi oţel. Cineva s-a aşezat greoi în stânga mea.

— Bună, Parker.

E Molly.

— Scuze că am întârziat, a trebuit să trec pe la cancelarie.

— Din moment ce nu s-a sunat, n-ai întârziat.

Încerc să vorbesc pe un ton degajat, dar să îi indic faptul că, în calitate de partener, nu trebuie decât să mă ajute cu anumite lucruri în timpul cursurilor, nu cu viaţa mea în general.

— Aşa, deci te cheamă Parker, spune Dobitocul.

— Vai, îl întrerup eu pe tonul meu drăgălaş. Ai ajuns la concluzia

* Fâşie textilă tradiţională japoneză, purtată în jurul capului în diverse împrejurări; erau utilizate de piloţii japonezi sinucigaşi (*kamikaze*: vânt divin) spre sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial (n.t.).

asta pentru că tocmai ai auzit pe cineva pronunţându-mi numele. Şi eu îţi ştiu numele din exact acelaşi motiv. Totuşi *Dobitocul* nu sună tocmai drăguţ aşa că o să-ţi spun doar D.B.

— Eu...

— Shhh... dau din cap. Nu strica momentul.

Liniştea care se aşterne exemplifică perfect aspectul cel mai plăcut al faptului că sunt oarbă: nu pot să văd cum reacţionează oamenii la ceea ce spun.

— Eu... spune D.B. şi sună clopoţelul.

⁘ ⁘ ⁘

— Scările care duc în parcare sunt în faţă, spune Molly.

Oftez în interior. De fapt, sunt obosită; poate am oftat în exterior, nu sunt sigură.

Orele s-au terminat de ceva timp, dar m-am înţeles cu Molly să ne facem temele în bibliotecă, câteva ore după şcoală, apoi să o sun pe mătuşa Celia să vină să mă ia. Mama lui Molly e o profesoară care a venit şi ea de la Jefferson – predă franceză şi italiană – şi îi iau în maşină şi pe alţii pe drumul dintre liceu şi casă.

— Bun, spun eu. Scările alea sunt aici de cel puţin doi ani. Cred că ar fi foarte dificil să le ratez dat fiind că toată parcarea se află cu doi metri mai jos decât toate sălile de curs.

Linişte.

Mă gândesc să îi amintesc de Regula Numărul 4, din moment ce nu a trecut mult timp de când i-am dat lista, dar această primă zi a fost obositoare şi nu am energia necesară.

Nu am nevoie de însoţitoare nicăieri pe terenul şcolii. Ştiu exact unde e spaţiul de parcare pentru handicapaţi, iar în cei doi ani în

care a parcat acolo tatăl meu, cei fără handicap s-au obişnuit să stea departe de el. Molly spunea insistent că merge cu mine doar aşa, dar eu nu sunt chiar atât de oarbă. Combinaţia dintre orbi, scări şi maşini îi îngrozeşte pe cei văzători, dar de fapt nu e mare pericol. Maşinile sunt periculoase doar în mişcare şi circulă doar în anumite locuri şi în anumite sensuri şi fac zgomot care se poate auzi, chiar şi maşinile hibrid. Scările sunt bucăţele de potecă pe a căror formă şi dimensiune picioarele le pot simţi mereu.

— Ştii, Parker... izbucneşte Molly cu un dram de energie, poate uşor iritată, dar apoi se opreşte.

Oftează.

— Ce e?

— Nu contează.

Şi eu vreau s-o las baltă. Nu am petrecut încă suficient timp cu Molly încât să îmi dau seama dacă îmi va plăcea sau dacă o voi tolera doar – efortul pe care îl voi depune în relaţia asta depinde mult de varianta care se va adeveri –, dar în orice caz vom petrece mai mult timp împreună decât cu oricine altcineva, toată ziua, zi de zi, tot anul.

— Nu îţi poţi lua înapoi cuvintele, spun eu, doar ca fapt, nu ca acuzaţie. Acum ştiu că ai ceva de spus. Scoate-o afară, înainte să se infecteze.

Aud cum respiră. Respiră gândind. Încerc să calculez dacă ar trebui să insist sau să aştept.

— E vorba doar... spune ea într-un final. Ştiu că abia ne-am cunoscut...

Respiră din nou.

— Vrei să te ajut?, o întreb. Sau să te las să te mai zbaţi?

Molly pufneşte pe nas. Nu pot să-mi dau seama dacă o face zâmbind sau dând ochii peste cap.

— Bine, sigur, ajută-mă.

Percep puțin din ambele variante. E un semn bun.

În aleea de beton de sub adidașii mei e încastrată placa neregulată de metal pe care e descrisă înființarea liceului John Quincy Adams în 1979. Știu exact unde mă aflu.

— Uite.

Îi întind bastonul.

— Vrei să îl strângi pentru mine?

Îl ia din mâna mea.

— De ce?

Mă întorc și pornesc sprinten în mers înspre scări, vânturându-mi brațele, numărând în mintea mea *...șase... cinci... patru... trei...*

— Parker!, aleargă Molly după mine cu pași mărunți.

...doi... unu... pas jos...

Cobor scările în marș, numărându-le, călcând cu putere și încredere, cu picioarele drepte, ca un soldat, după fiecare treaptă alunecând piciorul în spate pentru a lovi cu călcâiul treapta precedentă.

De la baza scărilor continui să merg în marș și să număr tăcut până când ajung la marginea trotuarului unde știu că mătușa Celia va parca mașina. Mă opresc și mă învârt în loc.

— Bastonul, te rog?

Îmi atinge mâna. Nu l-a strâns după cum am rugat-o. Îl strâng eu și îl strecor în geantă.

— Poate ai impresia că sunt o fată oarbă oarecare, care ține morțiș să le demonstreze celorlalți că nu are nevoie de pomana lor. Dar în loc să se poarte frumos cu persoanele care nu vor decât să o ajute, o face pe nesuferita plină de acreală și de ură pentru că nu se poate bucura de ceva minunat de care crede că ceilalți nu se bucură cum ar trebui.

Acum încep să mă întreb dacă nu cumva Molly respiră greu de

regulă, cu toate că nu am observat asta în bibliotecă, şi era destul de multă linişte acolo.

— Sunt pe aproape? Rece? Cald?

— Nu eşti foarte caldă, dar nu e obligatoriu să fie toată lumea aşa.

Îmi trebuie o clipă până să înţeleg ce spune – ceea ce nu îmi stă deloc în fire – şi acum e prea târziu să mai râd.

Zâmbesc.

— Touché.

Maşina mătuşii Celia vine în dreptul nostru şi se opreşte.

— Bănuiesc că poţi să îţi dai seama dacă e maşina mătuşii tale doar după sunet, nu?

— Cam aşa ceva, da.

— Şi câinele meu poate să facă asta.

Îmi întorc capul spre ea, ceea ce rar mă sinchisesc să fac.

— Începi să-mi placi, Molly Ray. Dar, crede-mă, e vorba despre o binecuvântare amară pe alocuri.

— Stai liniştită. Te cred.

Portiera maşinii se deschide cu un sunet înfundat. Mătuşa Celia mă strigă, prea tare:

— Parker, eu sunt, urcă!

Oftez, categoric în exterior.

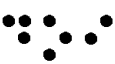

DOI

Bună, tată.

A fost OK la şcoală. Nici că ar fi putut fi mai bine. Cu toate că jumătate dintre elevi nu îi cunoşteau pe cealaltă jumătate, toată lumea avea destule cunoştinţe, aşa că nu a fost stânjenitor. Va dura mult până să îi aduc pe nou-veniţi la zi cu Regulile, dar primesc mult ajutor.

Unele persoane pe care nu le cunosc prea bine m-au ajutat cu nou-veniţii. Poate doar ca să fie prietenoşi sau poate pentru că se simt importanţi când le spun altora ce să facă. Sau poate mă protejau, de parcă aş fi mascota liceului. Ar fi o situaţie de rahat. Nu am de gând să fiu emblema nimănui.

Drumul până acasă a fost liniştit, exact aşa cum îmi place. Nu ştiu cum e în maşină când eu lipsesc, dar am impresia că lumea îmi vorbeşte mai mult pentru că simte că mă plictisesc stând pur şi simplu, fără să pot admira peisajul. Peisajul meu nu se schimbă niciodată, dar, dincolo de faptul că ceilalţi văd maşini şi oameni diferiţi pe stradă în fiecare zi, nu cred că se schimbă nici imaginea lor cu mult.

I-am spus mătuşii Celia acum câteva luni că nu e nevoie să mă ţină de vorbă când mergem cu maşina; acum nu mai vorbeşte deloc la volan. Totul pentru ea e ori alb, ori negru. I-am spus-o cu blândeţe – nu i-am spus să-şi ţină gura sau ceva de genul ăsta –, dar s-a închis în sine oricum. Poate că i-am rănit sentimentele, dar nu e vina mea că oamenilor nu le place să audă adevărul.

— Bună, Mare P, mă strigă vărul meu Petey din capul scărilor.

— Salut, Micule P. Cum a fost la şcoală?

Coboară cu paşi mici şi repezi şi se aşază lângă mine pe a treia treaptă de jos.

— Plicticos.

— Eşti prea mic să te plictiseşti la şcoală. Abia într-a *patra* ar trebui să începi să te plictiseşti.

— Şi într-a doua mă plictiseam, spune el mândru.

— Şi eu, îi şoptesc.

— De ce stai aici?, îmi şopteşte la rândul lui, probabil pentru că am şoptit eu prima.

Nu vreau să spun adevărul, cel puţin nu lui Petey. Situaţia e şi aşa destul de dificilă, casa plină de rude – cu care mă întâlneam abia o dată la câţiva ani – care dorm în camera şi în biroul tatălui meu mort. Nu vreau să îi spun că îmi e dor de conversaţiile pe care le purtam cu tata pe drumul de întoarcere de la şcoală şi de faptul că nu terminam de vorbit când ajungeam acasă, aşa că stăteam la masa din bucătărie, vorbeam în continuare, şi beam ceai rece până când, într-un final, trebuia să se întoarcă la muncă. Nu vreau să îi spun lui Petey că m-am gândit la asta abia azi, când m-am urcat în maşina mătuşii Celia, când tăcerea — pe care eu am creat-o şi pe care acum nu pot să o mai destram — a consumat tot aerul din maşină, încât am crezut că voi leşina. Că vreau atât de mult să stau chiar acum la masa din bucătărie şi să vorbesc cu tata, dar că, dacă aş face asta, toată lumea ar crede că sunt ciudată, stând degeaba şi singură în bucătărie. Nu îmi pasă dacă lumea mă consideră ciudată, dar m-ar sâcâi cu întrebări.

Aşa cum face Petey în momentul ăsta, pentru că faptul că stau degeaba pe scări e şi mai ciudat decât dacă aş fi stat la masa din bucătărie. Dar nu vreau să îi spun că, decât să stau să port o conversaţie de una singură cu tatăl meu în dormitor, unde nu mă

vede nimeni, mai degrabă vreau să fac asta undeva unde îl simt: în bucătărie, în biroul lui (acces interzis, din moment ce acum e camera verișoarei mele Sheila) sau la baza scărilor, unde nu am stat niciodată cu el în viața reală, dar unde stau uneori în visele mele.

— Mă odihnesc și eu. A fost o zi obositoare.

— Vrei să jucăm cărți?

Nu în mod special. Dar nici nu pot să fac ceea ce vreau să fac cu adevărat.

— S-a făcut, Micule P. Joacă și Sheila?

— Ușa ei e închisă.

Știm amândoi ce înseamnă asta. Nu deranjați.

— Bine, tu adu cărțile, iar eu voi turna ceva de băut. Cine termină ultimul împarte cărțile.

Tropăie în sus pe scări. Mai stau puțin. Mătușa Ceila îl obligă pe Petey să își facă curat în cameră în fiecare seară, înainte de culcare, dar el nu face decât să arunce totul pe rafturi și nu pune niciodată un obiect în același loc de două ori. Are câteva pachete de cărți, dar un singur set Braille, pe care l-a primit de la mine, așa că îi va lua câteva minute să-l găsească.

Nu știu dacă mă vor lăsa în fiecare zi să stau tăcută și să-ți vorbesc, tată, dar voi încerca. S-ar putea să fie nevoie să mă închid în camera mea, cum face Sheila, pentru că ai dreptate, toată lumea are secrete, iar eu nu fac excepție.

⁘ ⁘ ⁘

La cină avem cotlete de porc – prea uscate, ca de obicei –, cartofi piure, sos de mere și mazăre din conservă. Toate mesele servite de mătușa Celia sunt caricaturi, ceva asemănător ai primi dacă ai fi ținut

captiv într-o grădină zoologică extraterestră, iar extratereştrii ţi-ar da să mănânci ceea ce au impresia că mănâncă oamenii, inspiraţi de emisiunile de la televizor.

Nu m-am oferit să o ajut, pentru că mătuşa Celia mereu spune „Nu, mulţumesc". Ceea ce nu m-ar deranja, doar că numai mie îmi spune aşa. Se străduieşte să îl facă să pară un gest prietenos, dând diverse explicaţii, uneori lăsând să se înţeleagă că mă scuteşte de efort, din moment ce „trec printr-o perioadă atât de dificilă". De fapt motivul e că cel mai bun mod în care o pot ajuta este să tai mărunt ingredientele, iar ea nu suportă să vadă o fată oarbă ţinând în mână un cuţit. Mă rog. Aş putea pregăti toate mâncărurile din seara asta şi în somn. Mă bucur că am mai puţin de lucru, dacă asta o face fericită.

— Parker, te-ai văzut cu Sheila azi la liceu?, întreabă unchiul Sam.

— Tată!, spune Petey oripilat. Cum să spui aşa ceva?

— Ce e?

Ştiu ce vrea să spună protectorul meu junior.

— E în regulă, micule P. Cuvântul *a vedea* are mai multe sensuri. De exemplu, când dai peste cineva din senin, când ieşi cu cineva la o întâlnire romantică sau atunci când înţelegi pe cineva. Aşadar, nu, nu am *văzut-o* pe Sheila azi. Poate ea m-a *văzut* pe mine, în schimb, dacă *vezi* ce vreau să zic.

Petey râde. E singurul.

— Nu avem niciun curs în comun, spune Sheila pe tonul ei de de-ce-trebuie-să-vorbim-despre-asta. Iar dulapurile noastre nu sunt câtuşi de puţin apropiate.

Unchiul Sam nu atrage atenţia asupra faptului că liceul e destul de mic sau asupra posibilităţii ca noi să fi stat împreună la prânz şi nici nu întreabă de unde ştie ea unde e dulapul meu, din moment ce nu m-a văzut. Mă bucur. De obicei ştie când să nu insiste.

— Cum merge cu Molly?, întreabă el.

— Întotdeauna e nevoie de timp pentru a educa un nou partener, dar pare promițătoare. Are multe reguli de învățat.

Sheila pufnește pe nas. Bine, e vorba despre o explozie de aer, categoric de tipul celei acompaniate de datul ochilor peste cap. Las să treacă de la mine.

— Micul P are o poveste interesantă de spus, spun eu.

— Da... începe el, dar mătușa Celia îl întrerupe.

— Te rog nu îi spune așa, Parker. Te-am mai rugat.

— Îi place, nu-i așa, micule P?

— A fost ideea mea! Nu-i așa, mare P?

— Mai târziu nu o să-i placă și atunci va fi prea târziu să-i schimbi porecla.

— În ziua în care îmi va cere să nu-i mai spun Micul P, mă voi opri, promit. Îi spun așa doar acasă, așa că dacă se va întâmpla să audă și altcineva, asta nu va fi din cauza mea.

— E doar că... pur și simplu nu sună... nu e cuviincios.

— Am luat act de îngrijorările tale, îi spun pe un ton neserios. Haide, Micule P, spune povestea.

Mă aștept să se lase liniște o clipă, ca toată lumea să aibă o conversație din sprâncene pe tema acestui act de sfidare, dar Petey nu se poate abține și pornește imediat să povestească cum s-a răsturnat un acvariu din clasa sa. Faptul că e entuziasmat nu indică neapărat că peștișorii au supraviețuit – ar fi putut să nu fie așa, iar el tot pe același ton ar fi povestit.

În timp ce Petey descrie în detalii haotice acțiunea dramatică de salvare a peștișorilor tetra, eu dibuiesc poziția cotletului de porc cu împungeri scurte de furculiță și cuțit bont, apoi despart carnea de os. Am provocat un mic scandal imediat după ce s-au mutat aici, pentru

că, după ce îmi tai carnea, nu trec furculiţa în mâna dreaptă pentru fiecare îmbucătură. Ăsta e un concept (1) la care nu mă gândisem niciodată, (2) care se presupune că face parte din manierele elementare şi (3) care mi se pare pur şi simplu bizar. Şi mai ciudat a fost nu numai faptul că mătuşa Celia nu a fost de acord cu modul ăsta de a mânca şi cu faptul că tata mă lăsase să mănânc aşa, dar şi faptul că a avut cine ştie ce idee scrântită de a mă obliga să încetez obiceiul. Unchiul Sam ne-a scăpat de cea mai ridicolă ceartă cu putinţă, spunând că stilul în care mănânc e stilul practicat „de cealaltă parte a iazului"*. Cu toate că explicaţia asta nu a favorizat întru totul obiceiul meu în ochii mătuşii Celia, cumva i-a dat suficientă legitimitate pentru ca ea să o lase baltă şi să iasă cu faţa curată. A fost primul indiciu care mi-a arătat cam cum va fi să trăiesc cu mătuşa Celia în casă.

⁂ ⁂ ⁂

Stau în pat cu laptopul şi citesc cu ajutorul vocii lui Stephen Hawking. Rareori citesc cărţi scrise în Braille şi doar uneori folosesc aparatele care transformă textul digital în Braille. O mare parte a timpului o petrec ascultând cărţi audio sau navigând pe internet cu ajutorul unor programe text-audio şi există vreo cale mai bună de a învăţa chestii decât să le înveţi de la cel mai inteligent om din lume?

Explorez Wikipedia, după cum fac în fiecare noapte, şi mă bucur de ironia faptului că citesc despre cuci. Îşi depun ouăle în cuiburile altor păsări, ca apoi acele păsări să crească puii de cuc ca pe propriii pui, ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic ciudat. În casa mea e invers.

Îmi sună telefonul cu tonul de apel al lui Sarah: *mac mac mac...*

---

* În original, *across the pond*. Iazul se referă la Oceanul Atlantic; unchiul Sam vorbeşte despre Europa (n.t.).

Decuplez căştile de la calculator şi le conectez la telefon.

— Hei.

— Hei, spune ea. Vreun incendiu în seara asta?

— Nu. Doar câteva scântei când mătuşa Celia mi-a spus din nou să nu îi mai spun lui Petey *Micul P.*

— E o poreclă oribilă.

— A spus că nu e cuviincioasă.

— Ştii că ăsta e stilul ei de a-ţi spune că e perversă, şi chiar e. O va detesta mai târziu, când îşi va da seama ce ar putea însemna.

— Fii serioasă, Sarah, are 8 ani. Şi dacă ai impresia că *Micul P* se referă la scula lui, atunci *Marea P...* Stai, nu contează. Ar fi trebuit să o gândesc până la capăt.

Sarah chicoteşte, iar asta mă încălzeşte. Sarah râde foarte rar.

— Sheila refuză în continuare să-ţi vorbească?

— Nicio schimbare. Nici nu mă aştept la vreo schimbare.

— Teoria mea pare corectă; m-am gândit că va face tot posibilul să te evite.

— Oricum, nu sunt cea mai potrivită persoană care să o conducă de colo-colo, ca să se obişnuiască cu liceul. Nu pot să-i arăt mare lucru şi îmi vine greu să cred că ar fi curioasă să ştie în câţi paşi se ajunge de la cantină la cea mai apropiată budă.

— Corect. Cum e cu Molly?

— Încă nu ştiu sigur. Am speranţe. Probabil că nu va fi un dezastru. Să mă întrebi din nou mai târziu.

— Sigur, tu, bilă 8 magică*.

---

* În original, *magic 8-ball*: jucărie fabricată în Statele Unite cu aspectul bilei nr. 8 din biliard. Când este învârtită, se presupune că indică un răspuns la întrebarea utilizatorului cu privire la viitor. Astfel, este o jucărie prezicătoare. Unul dintre posibilele mesaje este: „Întreabă din nou mai târziu" (n.t.).

— Aşadar, povesteşte-mi ce ştii.

Şi aşa începe catalogarea noastră zilnică a ceea ce a fost observat şi dedus pe parcursul zilei. Lista mea e întotdeauna mai scurtă decât a lui Sarah, desigur, din moment ce ea reprezintă ochii acestei operaţiuni, iar eu reprezint gura, dar nimeni nu ar putea nega că, atunci când îi dau drumul, vorbesc pe baza unor informaţii de încredere.

Înainte acţionam sistematic, parcurgând ziua curs după curs, hol după hol; acum trecem de la un moment la altul fără a pierde nimic din vedere. Ea descrie cum arată oamenii şi lucrurile, iar eu înşirui momentele şi locurile şi descriu vocile şi, uneori, sunetele şi mirosurile, ca ea să îşi poată da seama despre cine vorbesc, urmând mai apoi să afle mai multe despre cum arată şi alte informaţii. Îi spun despre D.B. de la cursul de trigonometrie, pentru că am bănuiala că îmi va face probleme şi s-ar putea să am nevoie de mai multe instrumente să îl rezolv. Îi spun şi despre vocea calmă care a liniştit vocea de sportiv corpolent a lui D.B. şi despre faptul că a părut cunoscută, deşi nu aparţinea vreunui cunoscut, aşa cum, atunci când asculţi pe cineva care vorbeşte cu un anumit accent, îţi aminteşte de altcineva, despre care ştii că are acelaşi accent, cu toate că au voci diferite.

Urmează o pauză în care mă aştept ca Sarah să intervină, dar ea nu spune nimic. Las să fie linişte, ca să văd cât durează. După alte câteva secunde, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva.

— Ce e?

— Aştept să-mi povesteşti.

— Despre ce?

— Chiar nu ştii?

— Ce să ştiu?

— Vocea aceea? Nu ţi-ai dat seama cine era?

— Tu ţi-ai dat seama? Nici măcar nu erai de faţă.

— Kay era de faţă. A spus că era pregătită să îşi ridice caietul de mate ca pe un scut, dar tu ai fost rece ca gheaţa.

— Kay a spus asta? *Rece ca gheaţa?*

— Fireşte că nu – e vorba de *Kay*. A avut diaree verbală cinci minute. Vrei să îţi spun tot ce a zis sau preferi să auzi rezumatul meu perfect de două cuvinte?

— Doamne, Sarah!

— Era Scott.

— Scott? *Scott?* Nu părea vocea...

Podeaua a dispărut. Stomacul mi se înnoadă, plesnesc patul cu ambele mâini şi îmi împing şira spinării în tăblia de la capătul lui.

— I s-a schimbat vocea, spune ea. L-ai auzit ultima oară în clasa a VIII-a. Avea doar 13 ani.

Vorbisem despre faptul că s-ar putea să-i ştim pe unii colegi veniţi de la Jefferson – datorită circumstanţelor geografice, am fost elevi la aceeaşi şcoală primară şi gimnazială, dar am ajuns la licee diferite. Unii dintre ei fuseseră incluşi pe lista mea neagră, dar lista mea e atât de lungă încât nu mi-am făcut griji că îşi vor face din nou apariţia unele nume. Cumva, printre toate considerentele astea, nu mi-am dat seama că Scott Kilpatrick ar putea fi unul dintre ele.

— Parker?

Înşfac telefonul.

— Trebuie să închid.

— Stai! Nu închi...

Închid şi trag de cablu ca să îmi smulg căştile din urechi, dar o fac prea repede şi dintr-un unghi nepotrivit, şi mă doare.

Scott Kilpatrick. Cel mai mare dobitoc de pe faţa Pământului. Primul loc pe lista mea neagră în toate privinţele. Semne de exclamare.

TOTUL SCRIS ÎN MAJUSCULE.

Mac mac mac...

Dau telefonul pe silențios. Gâtul mi se strânge, mă doare de parcă aș fi răcită, iar fața mi se înfierbântă.

Scott Kilpatrick. Care a încălcat Regula Numărul 1. Căruia i se va aplica mereu Regula Numărul Infinit.

Bzzz bzzz bzzz...

Îngrop telefonul sub pernă.

Scott Kilpatrick. Dușmanul lui Parker Numărul Unu.

TREI

Regulile

Regula nr. 1: Nu mă înşela. Niciodată. Mai ales pe seama faptului că sunt oarbă. Mai ales în public.

Regula nr. 2: Nu mă atinge fără să îmi ceri voie sau fără să mă previi. Nu am cum să îmi dau seama înainte să se întâmple. Mă va lua mereu prin surprindere şi probabil că te voi răni.

Regula nr. 3: Nu îmi atinge bastonul sau orice alt obiect de-al meu. Trebuie ca toate să fie exact unde le-am lăsat. Evident.

Regula nr. 4: Nu mă ajuta decât dacă îţi cer ajutorul. Altfel, nu faci decât să îmi stai în cale sau să mă deranjezi.

Regula nr. 5: Nu îmi vorbi foarte tare. Nu sunt surdă. Ai fi surprins să afli cât de des se întâmplă asta. Dacă nu eşti surprins, ar trebui să fii.

Regula nr. 6: Nu le vorbi oamenilor cu care îmi petrec timpul de parcă ar fi îngrijitorii mei. Da, şi asta se întâmplă mereu.

Regula nr. 7: Nici nu vorbi în numele meu. Nimănui, nici măcar prietenilor sau copiilor tăi. Ține minte, nu ești îngrijitorul meu.

Regula nr. 8: Nu te purta cu mine de parcă aș fi copil sau proastă. Să fii orb nu înseamnă să ai creierul avariat, așa că nu vorbi lent și nu folosi cuvinte scurte. Chiar e nevoie să explic lucrurile astea?

Regula nr. 9: Nu intra și nu părăsi spațiul din apropierea mea fără să îmi spui. Altfel, nici nu voi ști dacă ești lângă mine. E vorba doar despre bune maniere elementare.

Regula nr. 10: Nu scoate sunete doar ca să mă ajuți sau să mă ghidezi. E pur și simplu un gest caraghios și nepoliticos și, crede-mă, tu vei avea o înfățișare stupidă și te vei face de râs, nu eu.

Regula nr. 11: Nu te simți stânjenit. Serios, în afară de faptul că am mereu ochii închiși, sunt exact ca tine, doar că mai deșteaptă.

Regula nr. INFINIT: NU există a doua șansă. Dacă îmi înșeli încrederea, nu voi mai avea încredere în tine niciodată. Trădarea e de neiertat.

PATRU

În ciuda faptului că am stat trează cu ochii în tavan mai toată noaptea după ce Sarah m-a dărâmat cu vestea despre Scott, am sărit din pat în momentul în care a bâzâit alarma, fără să fiu somnoroasă. Acum, în sfârșit, în mijlocul celei de-a șaptesprezecea ture de alergare în viteză, mă prăbușesc extenuată pe iarba acoperită cu rouă a terenului Gunther. Ar trebui să mă liniștesc cu o alergare ușoară sau măcar să merg spre casă în pas sprinten, dar nu pot să mă ridic. Pumnalul înfipt în coaste care mă anunță că am tras prea tare nu se compară câtuși de puțin cu durerea care saltă de colo-colo între piept și stomac, durerea pe care o simțeam înainte să fi început să alerg, durerea pe care am încercat să o alung.

Se iscă o crampă în pulpa piciorului stâng – e limpede că trupul meu nu va accepta să îl ignor. Mă ridic în capul oaselor și trag de degetele de la picior cu o mână, masând cu cealaltă mușchiul nefericit. Insuficient oxigen, insuficientă apă, insuficient timp, insuficient spațiu.

Reușesc să evit un cârcel grav și mă ridic în picioare. Nu știu cât de departe mă aflu de gard; de obicei nu mă opresc în mijlocul unei ture. După câteva zeci de pași încetinesc și întind mâna până când îl ating.

Of, nu știu de care parte a deschiderii mă aflu. Aleg stânga și pornesc la pas, atingând cu degetele zalele gardului, *pam pam pam pam pam*. După zece pași mă gândesc că probabil am luat-o în direcția greșită. Nu îmi place chestia asta – de obicei nu îmi pierd

orientarea aici. Mă răsucesc şi merg înapoi. După treisprezece paşi găsesc deschiderea. Trecusem chiar pe lângă ea.

Îmi şterg faţa cu poala tricoului – ambele sunt umede, dar tricoul mai puţin, aşa că mă ajută. Aerul e răcoros, dar mă înfierbânt toată. Încerc să respir adânc, să-mi liniştesc inima, plămânii, stomacul. Începe să îşi facă efectul. Simt că recapăt controlul.

Ştia cine sunt, dar nu mi-a spus nimic direct. Şi-a dat seama că nu i-am recunoscut vocea? Sau a ştiut pur şi simplu că nu îi voi vorbi, rece ca gheaţa?

Ar trebui să fiu mulţumită aşa, rece ca gheaţa, nu? Indiferentă, nepreocupată. Exact asta vreau să fiu. De ce să mă irite deodată ideea că cineva ar putea crede asta despre mine? De ce să-mi pese de ce cred oamenii?

Nu-mi pasă. Am fost prinsă pe picior greşit, atâta tot. Şi doar Sarah ştie asta. Dar nu mi-ar păsa dacă ar şti şi altcineva. Nu-mi pasă.

⁘ ⁘ ⁘

Mă aşez în cantină cu Molly, care şi-a adus şi ea prânzul, şi ne punem pe mâncat. Felii subţiri de friptură de curcan, caşcaval, maioneză light şi muştar, ca de obicei. Sarah îşi va face apariţia în câteva minute, după ce va face coada de la mâncare caldă, alături de Rick Gartner, Oarecum Iubitul Ei. I-am spus lui Molly la ora anterioară că e bine-venită să ni se alăture – nu ştiu ce a făcut ieri, din moment ce am petrecut acea pauză de masă rezolvând probleme de logistică legate de cărţi audio în cancelarie. Am avertizat-o că multă lume ne spune Masa Jucăriilor Desperecheate, dar nu în sensul bun, glumeţ. Ea a spus că nu îşi face griji în legătură cu etichetările. I-am spus că e o filosofie înţeleaptă, dar şi nechibzuită. A fost de acord.

— Cum adică, Rick e oarecum iubitul lui Sarah? întreabă Molly. E iubitul ei sau nu?

— Îţi pare că se poartă ca doi iubiţi?

— I-am cunoscut abia ieri, timp de cinci minute.

— Dacă nu ţi-aş fi spus eu, ţi-ai fi dat seama?

— Nu ştiu. Poate.

— Ei, vezi? Îi poţi spune Tipul Care Poate E Iubitul ei. Eu însă ştiu că uneori sunt mai mult decât simpli prieteni, aşa că spun că e Oarecum Iubitul Ei.

— Se despart şi se împacă frecvent?

— Nu chiar. S-a zis cu lipsa de griji faţă de etichetări.

— Nu e acelaşi lucru. Nu-mi fac griji, încerc doar să fiu la zi cu informaţiile. Uite că vin.

— Parker. Molly.

Rick lasă să cadă pe masă tava cu tacâmurile. Sarah face la fel, dar în linişte.

— Salut, Rick, spun eu. A fost OK vara?

— Nu chiar. În mare parte am pierdut vremea cu nişte rataţi.

— Şi eu.

Cred că Molly pare zăpăcită, pentru că Sarah spune: „Am petrecut cu toţii vara împreună".

— Doar atât mănânci?, întreabă Rick.

— Da, spune Molly. Nu e mult, că altfel ţi-aş fi oferit şi ţie. Îţi place varza cu maioneză?

— Îi place să o facă pe dobitocul, spune Sarah şi aproape că pare sinceră. Mănâncă-ţi lasagna.

— Aveam de gând să îi ofer şi ei, spune Rick. Dar nu cred că ţi-aş face vreun bine, în afară de cazul în care îţi place cartonul înmuiat în sos de roşii.

— Mersi oricum, spune Molly.

— Încă nu am văzut-o pe Sheila, spune Rick, deviind brusc de la subiectul conversației, după cum îi stă în fire.

— Nici eu n-am văzut-o, spun eu.

— Foarte amuzant. Ce zici de niște glume noi anul ăsta?

Zâmbesc.

— Nu a fost o glumă. Ai nevoie de un exemplu? *Asta* e o glumă.

Apuc o insignă de pe vestă, cred că cea pe care scrie: *Te-am mai văzut pe aici? NU!*

— Cu adevărat mi-ai deschis ochii, Parker, chicotește Rick. Acum, că știu ce sunt glumele, oare mă vor face serialele de comedie să râd? Pentru că, să vezi, nu fac decât să mă adoarmă.

— Nu promit nimic. Și, nu, nu am dat peste Sheila pe-aici. Doar acasă. Totuși nu înțeleg de ce te interesează... are pe cineva... tu ai o iubită oarecum...

— E pur și simplu ciudat. Știu că sunteți, ei bine... mă rog. Doar că ești singura ei cunoștință de pe-aici.

— E complicat, spune Sarah.

— Adică e o chestie de fete?

— Rick, spun eu pe tonul meu răbdător. Îți dăm voie să stai cu noi pentru că ești oarecum iubitul lui Sarah, nu pentru că faci parte din gașca noastră de fete. Dacă nu înțelegi, împacă-te și tu cu confuzia. Sau primește-o cu brațele deschise.

— Ca să fiu confuz, ar trebui să îmi pese cât de cât. Să mă pun bine cu aroganta de vară-ta nu e una dintre prioritățile mele – nu apare în planul meu deloc. Pricep că se află într-un liceu nou și că e o situație de rahat pentru ea, dar e al naibii de limpede că nu e vina ta. Îi trebuie o imagine de ansamblu mai clară sau măcar un dram de compasiune, în pana mea.

Zâmbesc.

— Nu-mi pasă ce spui tu, Sarah; tipul ăsta e marfă.

Îmi întind pumnul şi simt că mi-l loveşte cu pumnul lui.

— Poate că ar putea fi Oarecum şi Iubitul Meu. Sau al tuturor.

— Eu încă mai caut, spune Molly. Nu te supăra.

— Nu mă supăr, spune Rick. Mi-am dat seama când ai refuzat cartonul meu acoperit cu ketchup. Pe care trebuie să îl fac să curgă pe gât. Vrea cineva ceva de băut?

— Ce beau de obicei – o cutie de ZC4R?, spun eu.

Nimeni nu mai vorbeşte şi el pleacă. Spun: „Sunt destul de sigură că nu m-am plâns de Sheila. Nu în preajma lui Rick, în orice caz".

Nimeni nu răspunde.

— Sarah?

— Nu i-am spus mare lucru. Doar ce e de aşteptat când cineva se mută într-un oraş nou în mijlocul anilor de liceu.

Ridic din umeri.

— Nu mai e altceva de povestit. Nu ne înţelegem de regulă, dar eu nu mă înţeleg cu multă lume.

— Pentru că nu respectă Regulile?, întreabă Molly.

— Pentru că sunt maşini prea complicate şi lipsite de minte, care nu spun ceea ce gândesc şi îşi ies din pepeni atunci când o fac eu. Şi pentru că nu respectă Regulile. Care oricum nici nu ar trebui să fie numite Regulile lui Parker. Sunt doar chestii de bun-simţ obişnuite, pe care oamenii obişnuiţi le uită în mod obişnuit.

Rick se aşază la loc.

— Uite.

Îmi trece printre degete o cutie rece.

— Mersi.

Trag de cheiţă, acoperind cu palma partea de deasupra, ca să înăbuş

erupția ușoară de spumă, apoi iau o gură. Mmmm... gustul divin al băuturilor ZC4R. Zahăr de trestie Colorat în Caramel Cofeinizat Carbogazos și Rece. Cât se poate de delicios.

— Tocmai am văzut-o pe Sheila, spune Rick. În apropiere de casă, vorbind cu Trio Dinamic – bine, doar cu Faith și Lila, nu am văzut-o pe Kennedy. Nu s-a dus să stea cu ele.

— S-ar putea să dureze ceva mai mult, spune Sarah, cu tot haosul ăsta de ciocniri între găști.

Când apare cineva nou în liceu, e testat, catalogat, procesat și asimilat destul de repede, adesea în același grup pe care îl părăsise. Dar, din moment ce se contopesc două licee întregi, e mult mai complicat. Fiecare căpetenie de trib venită de la Jefferson și-a adus câte un anturaj întreg și chiar nu știm ce se va întâmpla cu peisajul de găști al liceului. Eu și Sarah credem că Sheila va face parte din Cremă, în frunte cu Trioul Dinamic – Faith, Lila și Kennedy –, dar nu știm dacă va fi vorba despre Crema de la Jefferson sau Crema de la Adams, dacă vor rămâne separate, ceea ce pare improbabil, sau dacă se vor contopi, ceea ce pare și mai improbabil.

— Vom vedea, spun eu. Măcar am rezolvat confuzia lui Rick.

— Nu, încă-s confuz. Încerc să mă obișnuiesc cu situația.

— Oricare dintre fetele din Trio Dinamic ar avea mai multe în comun cu Sheila într-o întâlnire aleatorie la coada pentru prânz decât am eu după ce am petrecut o vară întreagă alături de ea. Nu aș fi în stare să discut despre designeri de blugi nici dacă mi-ai pune un pistol la tâmplă. Oricum, nu cred că are importanță.

— Tot confuz sunt.

— Nu cred că Sheila va deveni un membru al Trioului Dinamic pe termen lung, pentru că, sub tot acel luciu de buze, stil și mâncătorie de javră, Faith are calități nebănuite. Are o profunzime ascunsă.

— Confuz în continuare.

— Atunci întoarce-te la abordarea cu braţele deschise. Dar, dacă Sheila se alătură lor şi devin Patrula Dinamică sau ceva de genul ăsta, în cele din urmă va spune ceva nepotrivit despre mine, iar când asta se va întâmpla, Faith o va arde până la temelii şi va da cu sare pământul pe care stătuse.

⁘ ⁘ ⁘

Mac mac mac. Răspund la telefon.

— Hei.

— Hei. Au trecut exact 24 de ore. Eşti pregătită să vorbim?

— Wow. Ce zici de un pupic mai întâi? După-amiaza ta cum a fost, Sarah?

— A cam trecut târâş, dacă chiar vrei să ştii. Ei, ce zici?

— Nu mi-ai *acordat* 24 de ore. Pur şi simplu nu am avut timp să vorbim între patru ochi.

— Nu contează. Au trecut 24 de ore. Suntem doar noi două acum. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nimic. Absolut nimic.

— Exact, nu s-a întâmplat nimic. El nu mi-a vorbit, iar eu nu i-am vorbit lui. Nici nu ştiu sigur dacă a fost acolo. Nu i-am auzit vocea deloc azi.

— Asta e...

— Impresionant, ştiu.

— Aveam de gând să spun că e o melodie cunoscută.

— Am un avantaj în faţa voastră, a modelelor full option: dacă nu se întâlnesc privirile, nu e stânjenitor.

— Ce naiba ştii tu despre întâlnirile de priviri accidentale?

— Ceea ce mi-ai spus de multe ori. Şi nu uita că am avut parte de şapte ani de vedere perfectă înainte de accident. Ochii mei au avut de multe ori ocazia să întâlnească în mod stânjenitor ochii altuia în clasa a doua. Îl mai ţii minte pe Patel?

— Nu vom vorbi despre el. Noi vorbim despre...

— Nu s-a întâmplat nimic. Nu se va întâmpla nimic.

— Va participa la ora de trigonometrie în fiecare dimineaţă, de acum până în iunie. Te vei preface pur şi simplu că nu e acolo?

— Nu e atât de greu precum pare...

— Nu e greu, e o aberaţie. Va veni el să-ţi vorbească în cele din urmă. Ce-o să faci atunci? O să îl eviţi cum fac membrii Amish cu răzvrătiţii?

— A funcţionat cât am învăţat la Marsh.

— Timp de câteva luni, până când am absolvit. Crezi că va funcţiona încontinuu în următoarele nouă luni?

— Dar...

— Timp de doi ani?

Şi aşa, brusc, nu mă mai distrează conversaţia asta. Nici până acum nu pot să zic că m-am distrat, dar nici nu vorbeam serios.

— Nimic nu e garantat în viaţă, spune Sarah. Dar îţi *garantez* că îţi va vorbi. Îţi va cere iertare.

— A încercat deja.

— Va încerca din nou. Va spune că îi pare rău.

— Nu vreau să facă asta.

— Asta nu-l va opri. Te va găsi singură şi îţi va vorbi, iar dacă crezi că asta nu se va întâmpla, vei fi luată prin surprindere şi nu vei şti ce să faci.

— Voi şti ce să fac.

— Ce anume? Îl vei ignora zile și săptămâni și luni? Asta merge la copii de 13 ani, dar noi nu mai suntem copii. Va spune că era și el doar un copil și că a fost doar un gest prostesc, că îi pare rău și că vrea să-l ierți.

— Nu pot.

— Știu că nu poți.

— Dar crezi că ar trebui să fac asta.

— Nu am spus asta.

— Doamne, Sarah, tu ții cu el! Ai impresia că fac un mare tărăboi pe seama...

— Nu, Parker, ascultă-mă. Sunt de partea ta.

— Atunci de ce mă bați la cap?

Îmi tremură vocea. Asta mă scârbește și încerc să o controlez.

— Tu nu ai fost de față. E de neiertat.

— Știu că e. De ne-ier-tat. Vreau doar să fii pregătită.

— Dacă va încerca vreun pic din șmecheria aia de cacao cu Îmi-pare-rău-pentru-ce-a-făcut-persoana-mea-de-13-ani, știu *exact* ce-i voi spune. Îi voi spune: „Mă piș pe tine, Scott Kilpatrick, pe tine și pe povestioara ta tristă despre cum ai fost un copil prost. Când facem tâmpenii, cu toții trebuie să suportăm consecințele, așa că mergi la consecințele tale, iar eu mă voi întoarce la ale mele, și să nu-mi mai vorbești niciodată, altfel te vei face doar de râs, pentru că eu nu-ți voi răspunde". Ei, cum sună?

— Sună bine, P. Sună bine.

CINCI

— Jur, Rick, sper că nu îți sufli în mâncare.

În fiecare vineri e zi Bar-B-Que, pe care o detest. Rick știe că mirosul de fasole cu melasă și carne de porc și porumbul ars îmi întorc stomacul pe dos și îi place să sufle mirosul înspre mine.

— E fierbinte, spune el pe un ton zâmbăreț.

— De doi ani încoace, spune Sarah, mâncarea de aici nu a fost niciodată fierbinte.

— Nici măcar sosul picant de roșii de ieri nu prea ardea, spune Molly. Probabil că sosul dulce era doar ketchup cu cocoloașe.

— Scârbos, spun eu. Să-ți fie învățătură de minte, să nu-ți mai uiți prânzul acasă.

— Iertați-mă, spune o voce pe care nu o cunosc. Pare a fi un profesor care stă în picioare lângă noi.

Nimeni nu spune nimic. Nici măcar nu îmi pot da seama dacă vorbește cu noi. Beau din ZC4R.

— Sunt antrenorul Underhill. Pot să vorbesc cu tine o clipă, Parker?

Mă înec puțin și tușesc în braț.

— Eu? Mi-am îndeplinit deja cerințele pentru Educație Fizică. Întrebați-o pe antrenoarea Rivers – vă va spune ea.

— Nu e vorba despre asta. Te-am văzut alergând azi-dimineață.

Părul mi se ridică pe ceafă.

— Alergând?, întreabă Molly.

— Devreme azi-dimineață am...

— S-s-stați o clipă! Putem vorbi afară? Mă ridic împleticit și îmi apuc bastonul.

— Sigur, bineînțeles. Îmi cer scuze că te deranjez.

Îl conduc afară, pe hol, deplasându-mă încet prin mulțime.

— Puteți găsi un loc unde nu ne poate auzi nimeni?

În dreapta mea se deschide scârțâind o ușă.

— Sala asta e goală.

Odată ajunși înăuntru, ușa se închide cu un clic.

— Suntem singuri? Sunteți sigur?

— Da. Îți e teamă de ceva? Sau de cineva?

Teamă, nu. Groază, da. E destul de îngrozitor simplul gând că profesorul ăsta de educație fizică stătea la gard și mă privea alergând în dimineața asta, iar dacă s-ar afla...

— Cine v-a spus?

— Nimeni. Locuiesc în apropiere, pe Manzanita. Alergi de mult timp acolo?

— De ani buni. Vă rog, nu... stați, ați spus cuiva?

— Nu, dar...

— Vă rog să nu spuneți!

Groaza avansează săltând peste frică și aterizează fix la un pas de panică. Alergatul pe terenul Gunther e unul dintre ingredientele principale ale supei mele de sănătate psihică. Dacă ar afla lumea și ar veni să se zgâiască sau, mai rău, să intre, astfel încât nici să nu știu dacă terenul e pustiu... Nu aș avea cum să-mi dau seama că se află acolo. Cum s-a întâmplat azi-dimineață. Aș fi nevoită să nu mai merg acolo.

— Te deranjează cineva?

— E doar... o problemă de intimitate. Și nu sunt oarbă cu privire la faptul că e un spectacol cu ciudați. Nu vreau să se ivească un public. Vă rog, nu spuneți nimănui.

— Bine. Nu voi spune.

— De ce nu ați spus nimic azi-dimineață?

— Nu ai fi avut niciun motiv să crezi că sunt profesor, și nu cine știe ce străin care îți vorbește cu nimeni altcineva prin preajmă. Nu am vrut să te simți în pericol.

— Mă descurc cu străinii – mereu am de-a face cu ei. Dar nu am cum să vă văd, așa că, dacă nu spuneți nimic, nu am cum să-mi dau seama că sunteți acolo. E ca și cum m-ați spiona.

Altfel spus, Regula Numărul 9.

— Nu se poate spune același lucru despre oricine trece pe acolo?

— E altceva când vine vorba despre oameni pe care îi cunosc sau care mă cunosc.

— Înțeleg, spune el, dar nu cred că înțelege.

— E în regulă. Nu știați. Dar să nu spuneți nimănui. Nici măcar prietenii mei nu știu toți.

— Nu e un spectacol cu ciudați. Singurul lucru după care și-ar putea da cineva seama că ești oarbă e eșarfa aia mare, care zboară după tine ca un banner. E chiar o priveliște deosebită.

— Exact.

— Alergi cu stăpânire de sine. Ai avut vreodată un câine de orientare?

— Nu. Nu am avut niciodată nevoie, cel puțin nu pentru activitățile mele. Poate mai târziu, când voi termina liceul și voi avea nevoie să mă orientez de una singură în locuri mai necunoscute și mai aglomerate.

— Te superi dacă te întreb cine te-a învățat să alergi?

M-am mai liniștit știind că secretul e încă un secret, dar mă irită conversația asta.

— De ce ar fi obligatoriu să mă fi învățat cineva să alerg?

— Ei bine, unii oameni aleargă, iar alții chiar aleargă. Părea că te-a antrenat cineva.

— Ah. Tatăl meu obișnuia să alerge. M-a învățat unele lucruri. Cum să respir și altele asemenea.

— Te-ai gândit vreodată să încerci să participi la concursuri de alergare pe pistă?

Izbucnesc în râs.

— Nu. Înțelegeți de ce alerg pe terenul Gunther la 6 dimineața, nu? E mare, e gol, e *pătrat*. Nu sunt benzi în care să trebuiască să mă încadrez. Nu e nimeni în jur.

— Mulți alergători au vederea disfuncțională la un anumit nivel. Dacă nu te superi că te întreb, cât de bine poți vedea?

— Eh... nu pot vedea nimic.

— Înțeleg, dar vreau să spun că tot vezi puțină lumină, nu? Doar că nu poți focaliza.

Nu îmi place să vorbesc despre asta, dar mă hotărăsc să fiu răbdătoare cu el.

— Nu. Totul e negru. Mi-au fost distruși nervii optici într-un accident de mașină. Ochii mei nu au nimic, dar... lumina e stinsă.

— Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să presupun...

— E în regulă. Majoritatea orbilor pot vedea cât de cât. Nu ați făcut decât să pariați pe varianta probabilă.

— Nu, vreau să spun că... credeam că ai probleme cu sensibilitatea la lumină. Altfel... de ce ai purta eșarfe peste ochi?

Râd.

— Sunt doar haine. Ca și cum ai purta o pălărie. O modă vestimentară pe care nu o poate urma nimeni, pentru că, dacă ar face-o, nu ar putea vedea nimic.

Nu râde, ceea ce e trist, dar apoi îl aud că spune zâmbind: „Eram

doar curios. De fapt, la Jocurile Paralimpice toţi alergătorii cu probleme de vedere poartă ochelari opaci, ca cei care pot vedea cât de cât să nu aibă un avantaj".

— Asta e... oribil, spun eu râzând.

— Oricum, toţi au un partener care îi orientează. Dacă ai vrea să alergi pe pistă, am putea rezolva cumva.

— Nu, mersi, spun eu, şi întind mâna să apuc clanţa uşii pentru a da greutate răspunsului, dar nu ating decât aerul. Păşesc încet înspre uşă, vânturând uşor mâna.

— Nu are de ce să-ţi fie frică.

Pufnesc, iar mâna găseşte clanţa uşii.

— Păream înfricoşată?

— Nu când alergai. Dar adineaori ai fost, când te-ai gândit că te-ar putea urmări lumea.

A, păi, asta e cu totul altceva.

⁘ ⁘ ⁘

Molly stă cu mine pe scări, aşteptând să vină mătuşa Celia. De acum e un lucru obişnuit ca ea să meargă cu mine până la parcare şi să stăm împreună până când vine să mă ia maşina.

Nu vorbim. Mă pune pe gânduri, ca de obicei. Ori am rămas fără subiecte de discuţie după doar o săptămână, ori are o stare pe care nu am reuşit să o ghicesc încă, ori se gândeşte cum să-mi pună o întrebare stânjenitoare, ori...

— Îl cunoşti pe Scott Kilpatrick?

Fir-ar!

— Îl cunoşteam cândva, spun cu dezinvoltură. La Şcoala Gimnazială Marsh. De ce?

— Știi că stă în fața mea la trigonometrie?

— Da, i-am auzit vocea. Îți place de el sau ceva de genu'?

— Nu îl cunosc atât de bine.

— Sunt mulți oameni pe care faptul ăsta nu-i împiedică să dezvolte pasiuni sentimentale de toată frumusețea, spun eu.

— Se uită la tine uneori.

Devin rigidă. Nu vreau să port conversația asta, însă nici nu vreau să atrag atenția asupra acestui lucru.

— Sunt sigură că lumea se uită la mine tot timpul. Obstacolul Rezident de pe Hol. Boul din Magazinul de Porțelanuri.

— Și atrag atenția și eșarfele tale.

Azi port una multicoloră, de hipiot. Simt că e o ocazie bună. Apuc capătul liber și îl ridic în fața ochilor.

— Îți place asta? Am făcut-o cu mâinile mele. Cum arată?

— Nu știi? Adică nu ți-a spus nimeni niciodată?

— Tipul ăsta de model e dificil de descris. E ca un test Rorschach*. Ce vezi?

— În mare parte, nuanțe de albastru și verde și puțin acvamarin. Pete groase de roșu, dungi roșu-maronii, ceva violet. Dungi paralele, verticale, dar probabil exact așa cum ai împăturit-o. Aproape că arată de parcă ai împăturit o variantă hippie a unui steag american. Ce spune asta despre mine?

— Ai simț practic, simț al obiectivității, nimic special. Faith spune chestii de genul „roșu ca vinul de Burgundia" și „fuchsia" în loc de „roșu-maroniu". Unii oameni spun că modelul e ca un vârtej sau percep în model propriile sentimente și visări.

— De unde știi că asta porți?

---

* Test în care subiectul privește diverse pete de cerneală și spune cu ce i se pare că seamănă, iar răspunsurile sale primesc o interpretare psihologică (n.r.).

— Are o etichetă, vezi?

Îi arăt eticheta de la capăt.

— Confecționez chestiile astea de plastic cu text Braille și le cos. Cam tot ce port are etichetă.

— Tare. Dar nu de asta se uită Scott la tine.

Of.

Mi se pune un nod în gât. Mă încălzesc din nou. Simt că devenim prietene, eu și Molly, poate chiar prietene bune, așa că va afla în cele din urmă. Dacă așa se va întâmpla, nu vreau să mă chinuiesc de zece ori mai tare acum, încercând să evit inevitabilul.

— Am fost cei mai buni prieteni începând cu clasa a patra. Apoi, spre sfârșitul clasei a opta, am... început să ne sărutăm. Asta e tot. Nu a durat foarte mult. Ne-am despărțit și ne-am dus la licee diferite.

— Bănuiesc că a fost vorba despre niște săruturi foarte neplăcute.

Pufnesc.

— Categoric, nu. Dar am... adică, el...

Respir adânc.

— S-a întâmplat după numai câteva săptămâni de când eram împreună. Într-o zi la prânz ne-am dus într-o clasă goală unde obișnuiam să mergem să... știi tu... apoi am auzit chicoteli.

Încep să respir mai repede. Nu pot să-i explic lucrurile astea fără să retrăiesc totul, de parcă s-ar întâmpla chiar acum. Panica înăbușitoare care apare atunci când ai atât de multă încredere în cineva, când îl asimilezi în interiorul tău, doar ca apoi să se transforme în otravă arzătoare. Inspir adânc să mă liniștesc.

— Mai era cineva în încăpere, spune Molly.

— Erau șapte. Inițial m-am speriat groaznic, am tresărit, mi-am ciocnit dinții de ai lui Scott și toată lumea a început să râdă. Apoi au început să vorbească toți grămadă. Nu țin minte ce au spus, în

mare parte l-au felicitat pe Scott şi au făcut mişto de mine că am luat plasă. L-am împins pe Scott cu putere şi s-a împiedicat de nişte chestii, apoi am ţâşnit afară pe hol, până când Scott m-a ajuns din urmă pe la jumătatea coridorului şi a spus că îi pare rău, că le-a zis pentru că nu credeau că eram împreună şi alte căcaturi pe care nu le mai ţin minte. M-am ascuns într-o baie şi am aşteptat acolo până când a început ora următoare. Apoi m-am dus la cancelarie şi am sunat acasă, iar tatăl meu a venit şi m-a luat.

Tăcere.

— Scott m-a tot sunat... Nu am răspuns şi am şters toate mesajele lui fără măcar să le ascult. A tot încercat să-mi spună că îi pare rău la şcoală, dar am refuzat să-i vorbesc, iar prietenii m-au ajutat să îl ţin la distanţă, mai ales Sarah şi Faith. Apoi a apărut la uşă, iar tata l-a alungat – l-a şi muştruluit. Nu am auzit ce au vorbit. După aceea nu m-a mai sunat şi nu a mai încercat să-mi vorbească. Când s-a nimerit să fim în aceeaşi sală la şcoală, m-am prefăcut pur şi simplu că nu era acolo. Apoi am terminat şcoala şi ne-am dus la licee diferite şi cam asta e tot. O poveste veche.

Gata. Toate detaliile hidoase, fără nimic ascuns, povestite cu nonşalanţă. Am terminat. Acum putem trece mai departe.

— Nu ştiu ce să spun, spune Molly încet. E oribil.

Gingăşia ei neaşteptată îmi face inima să tresalte.

— Nu e mare lucru – doar chestii de copii, spun eu, şi-mi doresc imediat să nu fi zis nimic.

Nu vreau să iasă mare scofală din povestea asta, aşa că încerc să o dau la o parte fără a o lua în serios, dar nu vreau să fiu nesinceră. Nu e sincer să spun că nu e mare scofală. *A fost* o mare scofală. Încă este.

— Glumeşti? E un coşmar. E îngrozitor. Spui că Scott ţi-a fost cel mai bun prieten înainte de întâmplarea asta?

— Ani întregi. *Patru* ani: unu, doi, trei, *patru.*

Ameţesc. Dacă ar fi privit cu indiferenţă povestea asta ca pe o dramă copilărească banală, m-aş fi liniştit, dar glasul ei, faptul că e de acord cu mine că a fost ceva mai grav decât pare...

— Să te sărute în timp ce şapte tipi vă urmăresc pe ascuns? L-aş fi omorât. Şi acum l-aş omorî.

Pieptul mi se strânge şi mai tare. Nu mai pot vorbi mult despre asta. Nu am vrut să îl omor când s-a întâmplat; pe mine voiam să mă omor. Am văzut o latură a lumii care ştiam că exista, dar de care credeam că mă pot proteja, şi în acel moment mi-am dat seama că nu o voi putea face niciodată. Nu există siguranţă absolută nicăieri. În orice caz, nu genul de siguranţă pe care o vreau eu.

— Aşadar, da.

Oftez.

— L-am cunoscut pe Scott Kilpatrick. Sau am crezut că îl cunosc. Apoi am aflat că de fapt nu îl cunoşteam.

Pentru că de fapt nimeni nu poate cunoaşte pe nimeni. Nu în întregime.

Molly se mişcă şi îmi dă un ghiont uşor. Îi simt mâna pe umăr. Pricep că mi-a dat mai întâi un ghiont ca atingerea mâinii ei să nu mă surprindă şi, de asemenea, să nu fie nevoie să îmi ceară voie. Sunt atât de recunoscătoare că a înţeles atât de bine Regula Numărul 2 după numai o săptămână încât mă întreb dacă îmi mai pot păstra cumpătul.

Nu e nevoie să mă întreb mult. Apare mătuşa Celia şi mă salvează. Ironia situaţiei aproape că mă face să râd. Aproape.

Bună, tată.

O săptămână cât se poate de obişnuită. S-au petrecut lucruri bune, s-au petrecut lucruri rele, ca de obicei. Îmi pare rău că nu mai stăm de vorbă după şcoală; e prea dificil să găsesc timp să stau singură pur şi simplu. Petey crede că mă plictisesc sau cel puţin că nu am ce face. De acum înainte cred că nu voi putea vorbi cu tine decât imediat înainte de culcare.

Îmi pare rău, de asemenea, pentru că îţi vorbesc de parcă chiar m-ai asculta. Sunt conştientă că, de fapt, universul nu funcţionează aşa. Dacă ar funcţiona aşa, dacă chiar ai fi undeva urmărindu-mă, nu ai avea nevoie să-ţi explic eu toate lucrurile astea. Totuşi aşa vrea creierul meu să procedeze.

Mi-aş fi dorit să ştiu ce i-ai spus lui Scott când l-ai alungat în ziua aia. Nu ştiu ce i-ai spus, dar a funcţionat. Nu cred că ţi-am zis vreodată cât de recunoscătoare ţi-am fost pentru asta. Dacă s-ar fi ţinut după mine în continuare, de parcă am fi jucat roluri în cine ştie ce comedie romantică jalnică, cred că m-aş fi făcut bucăţi.

Doar că de fapt chiar m-am făcut bucăţi. Ştiu asta. În interior, în mare parte. Poate şi ţie ţi s-a întâmplat la fel. Am simţit asta în glasul tău, că după acea întâmplare ţi-ai dat seama că nu mă vei putea proteja mereu. M-am străduit să te conving că nu era întru totul responsabilitatea ta. Cred că nu m-am străduit destul.

Traversez camera şi scot cutiuţa de plastic pentru pastile din sertarul cu eşarfe, aşa cum fac în fiecare noapte. E cutiuţa de Xanax care stătea goală pe noptiera tatei în dimineaţa în care l-am găsit. Cutiuţa despre care nu am ştiut că exista până în acel moment, dar care stătuse de fapt la vedere de ceva timp. Cutiuţa de care s-a folosit firma de asigurări pentru a evita să plătească asigurarea de viaţă a tatei, care ar fi păstrat casa pe numele meu, şi nu pe numele mătuşii Celia.

Cutiuța pe care am vrut atât de mult să o recuperez încât l-am lovit pe polițistul detectiv iar și iar, până când mi-a promis că mi-o va înapoia când ancheta se va fi terminat, ceea ce s-a întâmplat după numai o săptămână. Cutiuța despre care mătușa Celia a susținut că demonstra ceea ce mereu știuse, că tata era cel slab, cu toate că propria-i soră fusese cea care băuse prea mult vin în acea noapte, care izbise mașina în care mă aflam și eu în capul acela de pod, punându-și astfel capăt vieții și asigurându-se că ultima imagine pe care o voi mai vedea vreodată va rămâne chipul ei schimonosit de țipăt. Și, cel mai important, e cutiuța care m-a învățat că toți au secrete. *Toți.* Indiferent cât de mult ții la ei și crezi că îi cunoști – și crezi că și ei țin la tine.

Deschid cutiuța, scot o steluță aurie, o ling și o apăs cu putere pe panoul pentru postere care atârnă pe spatele ușii mele. Un dreptunghi curat și alb care se umple de steluțe, despre care, de fiecare dată când mă întreabă cineva de el, spun că e artă tactilă, Harta mea Stelară. În fiecare noapte capăt dreptul de a adăuga o steluță, dacă o merit. Cu cea din seara asta, în total sunt 81 de stele aurii. 81 de zile consecutive în care nu am plâns deloc.

Știu că a fost un accident. Oxicodonă pentru durerea de spate, apoi încă puțină pentru că nu a funcționat, alături de puțin ibuprofen pentru inflamație, apoi puțin Xanax, apoi vreo două beri din cauza cărora ai uitat că le-ai luat, așa că ai mai luat, și încă puțin Xanax pentru că treceai printr-o săptămână mai dificilă, toate acționând împreună pentru ați opri respirația cândva, între orele 1 și 3 dimineața. Știu că nu m-ai lăsat aici singură în mod intenționat, indiferent ce au spus polițiștii, cei de la asigurări sau cele mai apropiate rude ale noastre. Știu sigur.

Dar știu, de asemenea, că ți-ai închis gândurile și sentimentele în interior și că au fost suficient de obositoare cât să ai nevoie de toate

pastilele alea. Nu cred că am fi putut evita ce s-a întâmplat, pentru că sunt sigură că a fost un accident, dar poate că, dacă aș fi știut, te-aș fi putut ajuta. Poate că nu ai fi avut nevoie deloc de pastile. Poate.

Îmi dau jos eșarfa și o pun împreună cu cutiuța de pastile în sertar și îl închid. Dau cu mâna peste întrerupătorul de lumină să mă asigur că e închis – uneori lumea nu îl închide când pleacă pentru că e prea ciudat să stingă lumina cât timp cineva e în cameră –, dar e închis, și știu că acum camera arată la fel pentru ceilalți, așa cum arată pentru mine. Sau poate nu. Îmi amintesc vag că luna și stelele și luminile din stradă împiedică întunericul să se lase în totalitate, așa cum e întunericul pe care îl văd eu.

Mă strecor în pat.

Noapte bună, tată.

ŞASE

Petey are o fascinaţie nesfârşită pentru anime*, ceea ce nu e grozav pentru mine. Mi s-a spus că principalul aspect atrăgător e imaginea şi nu îmi revine decât să aud actori slabi citind traduceri slabe ale unor scenarii japoneze slabe. Dar e duminică dimineaţa, aşa că port bandana mea hachimaki, iar el poartă uniforma sa karategi** şi centura nouă, violet, pe care a obţinut-o ieri.

Cineva intră în sufragerie şi se aşază zgomotos pe fotoliul de piele. E Sheila; e singura care are obiceiul să apară în preajmă în felul ăsta, fără a spune nimic. Acum scrie un mesaj pe telefon. Stau cu capul sprijinit de spătarul canapelei fără a asculta cu atenţie serialul. Nici nu mai ştiu despre ce serial e vorba, dar nu contează, pentru că îmi pot da seama după izbucnirea bruscă a chitarei electrice şi a exploziei de sunete de sintetizator că a ajuns la genericul de final.

Mătuşa Celia ne cheamă de pe hol: „Sunteţi gata, fetelor?"

— Mergeţi undeva?, întreabă Petey cu speranţă în glas.

Până şi Sheila îşi poate da seama că încearcă să ne convingă să îl luăm cu noi şi spune pe tonul ei plictisit: „La mall. Cumpărături. Haine. Nu ai suporta. Şi nici noi nu am suporta".

— Vii oricum, spune mătuşa Celia. Tata a dus maşina să-i schimbe uleiul.

Petey oftează zgomotos.

---

* Film japonez de animaţie (n.t.).

** Uniformă tradiţională japoneză, purtată pentru practicarea artelor marţiale karate (n.t.).

— Va fi distractiv, îi spun eu. Îmi trebuie adidaşi noi pentru alergare. Mă poţi ajuta să îi cumpăr.

— Dar nu vreau să stau degeaba cât probează Sheila un milion de pantaloni.

— Nimeni nu vrea, dragule, spune mătuşa Celia, intrând în cameră. De aceea o lăsăm acolo. Noi ne întoarcem după ce îi luăm lui Parker adidaşi.

— Stau eu în faţă!, strigă Petey când ieşim din casă.

— Da, da, în spate, spune mătuşa Celia. Eu stau în faţă cu Sheila. Dictatorii nu respectă regulile care nu le plac.

— Dar dacă... spune Petey.

— E un permis *provizoriu*, spune Sheila. Nu pot să conduc cu altcineva în maşină decât dacă mama stă în faţă lângă mine. Obişnuieşte-te.

Pe bancheta din spate, alături de Petey, ridic mâna şi şoptesc: „Unu, doi, trei, patru...".

Îmi apucă mâna conform regulilor jocului şi îmi răspunde în şoaptă: „Declar război între degete."

⁘ ⁘ ⁘

În parcarea mallului Ridgeway rătăcim de colo-colo. Nu pot să-mi dau seama dacă e aglomerat sau dacă Sheila se chinuie doar să scurteze drumul cu trei paşi.

Mătuşa Celia spune: „Credeam că te întâlneşti cu prietena ta în zona de restaurante. E tocmai în celălalt capăt".

— Da, spune ea.

Habar nu am cine e această nouă prietenă. Sheila parchează şi dispare parcă înainte ca motorul să se oprească complet.

— Pot să mă duc la magazinul cu jocuri video?, întreabă Petey.

— Nu cumpărăm niciun joc video azi.

— Dar ca să ne uităm doar?

Lui Petey îi place să mă ajute, dar se pare că e prea mult chiar şi pentru el să stea la cumpărături.

— Trebuie să îi luăm lui Parker adidaşi, apoi mergem direct acasă.

— Nu am nevoie de ajutor de fapt, spun eu.

Nu ca să fac probleme; e pur şi simplu adevărul.

— Ne apropiem de intrarea de lângă magazinul de animale, nu? Intrăm şi ne întâlnim aici în jumătate de oră.

— Super!, spune Petey.

— Nu, nu. Bine-nţeles că te vom ajuta, Parker.

— Mersi, dar chiar nu aveţi ce face. Ştiu unde mă duc şi ce îmi cumpăr şi am cartea de credit. Vă voi scrie prin telefon dacă se întâmplă ceva. Dacă mă întorc la magazinul de animale înaintea voastră, mă joc cu căţeluşii până când ajungeţi.

— Nu cred că e o idee bună.

Atât a trebuit. Recunosc că am propus magazinul de animale doar pentru că singurele momente mai obositoare decât cele în care Petey încearcă să cumpere un joc video sunt cele în care Petey încearcă să ia un pui de câine, dar în rest am încercat să îi ofer o şansă. A ratat-o.

— Nu am voie să merg de una singură jumătate de oră să îmi cumpăr adidaşi, în timp ce Sheila poate hoinări de colo-colo toată ziua?

— Nu e acelaşi lucru, Parker, spune pe un ton istovit.

— E exact acelaşi lucru.

— Îmi pare rău, dar nu e. Nu cred că vrei să vorbim despre asta...

— De fapt, vreau cu tot dinadinsul să vorbim despre asta. De ce, mai exact, e nevoie să mergi cu mine?

— Ei bine, e mai ușor dacă...

— Nu îmi trebuie să fie mai ușor.

— Cum vei putea alege adidașii pe care îi vrei?

— Știu deja ce adidași vreau. Eu le spun, ei mi-i aduc, le dau cartea de credit, gata.

— Și dacă îți iau mai mulți bani? Nu ar fi mai bine să plătești în bani cash?

— Nu. Vor scana cutia și suma va fi dedusă direct de pe card. Dacă aș plăti cash, casa ar putea indica 60 de dolari, iar tipul mi-ar putea spune de 100; apoi și-ar pune cei 40 de dolari în buzunar și așa aș fi păcălită fără nicio dovadă. Dacă folosesc cartea de credit, verific acasă pe internet și văd dacă chiar au costat cât mi-au spus și plătesc doar dacă văd că e corect.

Tăcere.

Mătușa Celia locuiește cu mine doar de trei luni încoace și sunt multe situații de care nu am dat încă. Nu am avut de gând să ne confruntăm pe tema cumpărăturilor tocmai astăzi, dar nici nu m-am așteptat ca Petey să insiste să meargă la magazinul de jocuri video – și are tot dreptul.

— Vreau doar să te ajut, spune ea.

Pare sinceră. Pare că am jignit-o. Dar, dacă cineva e jignit pentru că a insistat să îmi ofere ceva ce nu îmi doresc, nu văd de ce e vina mea. Așa nu am ajunge nicăieri în schimb.

— Uite ce propun. Urmărește-mă, dacă vrei, și vei vedea că sunt bine. Nu va fi deloc distractiv pentru Petey, dar oricum nu ar fi fost.

— Vrei să te urmărim?, întreabă ea. Adică din spate cam cu zece pași?

— Nu, dar nici nu te pot împiedica. Fă ce vrei. Doar să nu intervii decât dacă îmi pun în pericol viața. În orice caz, ne întâlnim aici în jumătate de oră sau îți scriu un mesaj.

Oftează.

— Bine.

Îmi croiesc drum până la perete cu bastonul în mână. Cu toate certurile, aproape că am uitat unde e, dar sunetele cățelușilor din stânga mea mă orientează. Știu că nu sunt bănci sau alte obstacole în aripa asta a mallului, așa că avansez cu ușurință, ținând bastonul înainte, lovind suficient de tare cât să mă audă oamenii care nu mă văd.

În față sunt șapte magazine. Bastonul meu lovește peretele lateral, apoi nu mai lovește nimic când trec prin dreptul intrării unui magazin, apoi din nou peretele. După șapte intrări știu că mă aflu în intersecția centrală.

Acum mă gândesc că s-ar putea să intervină mătușa Celia prima oară, pentru că mă îndrept direct spre fântână. În mod intenționat, dar ea nu știe asta. E înaltă doar până la nivelul tibiei și se gândește probabil că voi intra în ea ca toanta. Bățul atinge marginea fântânii și mă opresc. Nimeni nu spune nimic.

Doar că în apropiere un băiețel șoptește zgomotos: „Mamă! Mamă! Uite!".

Cine știe despre ce-o fi vorba. Poate că se referă la mine sau poate la un rahat care plutește în fântână. Am ajuns la partea dificilă: să mă orientez de aici înspre magazinul de încălțăminte.

— Se preface că e oarbă!, șoptește băiatul suficient de tare încât să facă ecou.

Mereu trebuie să îmi pun problema dacă ar trebui sau nu să acord atenție acestor lucruri. Îmi dau seama că nu e departe, așa că mă aplec puțin în direcția lui.

— Nu mă prefac, îi șoptesc tare. Chiar sunt oarbă. Și *nu* surdă.

Cască gura uimit și aud forfotă. Poate s-a ascuns în spatele mamei lui.

— Atunci de ce eşti legată la ochi?, întreabă el.

— Hai, Donnie, spune o femeie tânără. Las-o în pace.

— Port eşarfa pentru că e drăguţă. Şi pentru că piloţii japonezi din al Doilea Război Mondial le purtau când se izbeau intenţionat de diverse lucruri. Şi eu mă izbesc de diverse lucruri uneori, deşi nu intenţionat.

Îmi dau seama că s-ar putea să fi spus ceva jignitor, chiar dacă nu sunt japonezi. De acum e prea târziu.

— Kamikaze!, strigă el, şi aud sunete de avion, de gloanţe şi un sunet de explozie şi fiecare a adăugat probabil câţiva mililitri de scuipat în aer.

Acum, că am rezolvat problema asta, trec la partea dificilă. Aripa mallului unde se află magazinul de încălţăminte Running Rampant e de cealaltă parte a fântânii, care e circulară. Cea mai bună cale de a ocoli fântâna e să merg cu bastonul păşind în lateral şi să încerc mereu să privesc în aceeaşi direcţie fără a mă roti, altfel e dificil să îmi păstrez orientarea. Pe măsură ce avansez, sunetele de avion se aud mai puţin. Când cred că am ajuns, e timpul să văd dacă am nimerit.

Merg înainte suficient de mult cât să îmi dau seama că mă aflu în mare în aripa principală, apoi încep să schimb direcţia înspre dreapta, unde ştiu că e magazinul. Reuşesc să nu intru în oameni care probabil că privesc pur şi simplu în altă parte, holbându-se în vitrine sau mai ştiu eu ce şi care nu îmi aud loviturile bastonului.

Când ajung la intrare, păşesc înăuntru şi merg în linie dreaptă până când ating cu bastonul o barieră, care ar trebui să fie un suport cu încălţăminte expuse. Întind mâna şi ating pânză şi şireturi. Succes. De acum trebuie să aştept, deşi nu durează niciodată foarte mult.

— Vă pot ajuta cu ceva?

E vocea unui tip. De vârsta mea, poate. Nu o recunosc.

— Depinde. Eşti angajat aici?

Chicoteşte.

— Da, sunt unul dintre angajaţi. Vrei să-mi pipăi ecusonul cu numele?

— Poate după ce ne cunoaştem mai bine. În afară de cazul în care e scris în Braille.

— Nu e. Scrie Jason. Cauţi pe cineva?

— Nu.

Ridic puţin piciorul drept şi îl întorc în lateral.

— Îmi poţi da o pereche nouă din ăştia cu măsura 39?

— Hmm... nu cred că mai vindem din ăştia.

— E OK dacă îmi dai ceva asemănător. Nu sunt atât de pretenţioasă.

— Pe negru?

— Categoric. În privinţa asta sunt pretenţioasă. Fără dungi sau culori sau mai ştiu eu ce năzdrăvănii. Dacă voi alerga noaptea, vreau să mă lovească o maşină pentru că nu m-a văzut şoferul.

— Ai putea foarte bine să alergi noaptea, din moment ce nu ai nevoie de lumină. Revin imediat.

Pleacă. Nicio reacţie la ideea că aş putea alerga noaptea sau la ideea că aş putea alerga pur şi simplu; a făcut şi o glumă pe tema asta. Mi-ar putea plăcea tipul ăsta. Doar că nu ştiu dacă are 17 ani sau 27 şi ar fi dificil chiar şi pentru mine să îl întreb.

Spun „Nu, mulţumesc, deja mă ajută cineva" de trei ori unor oameni diferiţi înainte să se întoarcă Jason.

— E o bancă liberă cam la trei paşi spre dreapta ta, spune el.

În timp ce îmi fac drum cu bastonul şi cu mâna, el vorbeşte în continuare.

— Nu știu dacă pui preț pe marcă...

— Nu pun.

Găsesc banca și mă așez.

— Bine. Au oprit producția modelului pe care îl porți și l-au înlocuit cu ăsta, care e asemănător, dar au adăugat rezistență la îndoire și niște spumă elastică în călcâi, o așa-zisă „tehnologie" care nu ajută la nimic, dar nici nu strică. Vrei să îți pun eu șireturile?

Mi-a cerut părerea. Îi crește scorul.

— Dă-mi un șiret și fă-l tu pe celălalt.

Întind mâna, în care aterizează un papuc.

— Sigur. Se așează lângă mine. Putem să ne luăm la întrecere.

Am multă experiență cu pusul șireturilor, dar el lucrează aici, așa că bănuiesc că va câștiga el.

— Alergi?, îl întreb eu. Sau e doar o slujbă pentru tine?

— De ce nu ambele variante? Da, alerg.

— Ai alergat vreodată pe pistă în liceu?, întreb eu.

Bună tactică.

— Alerg și în prezent. Bine, asta dacă voi putea intra în echipă, ceea ce probabil că se va întâmpla. Proba e săptămâna viitoare.

— Unde înveți?

— Sunt în ultimul an la Adams deocamdată. Tu?

— A, ești unul dintre imigranți. Eu fac parte din poporul indigen.

— Serios?

Acum mă întreb dacă se joacă cu mine. Nu vreau să par înfumurată sau mai știu eu ce, dar cum e posibil să nu mă fi văzut la liceu mergând de colo-colo cu bastonul și cu eșarfele mele?

E prea suspect să o las baltă.

— Nu m-ai văzut pe la liceu?

— Nu, cred că nu avem niciun curs în comun.

— Și nici nu mergem pe aceleași coridoare, și nici nu luăm masa la aceeași cantină?

Râde.

— La ora prânzului mă plimb pe teren și ronțăi un baton de cereale.

Termin de legat șireturile.

— Gata. Ai terminat?

— Ei... spune el. Daaaaaaa... gata... poftim.

— Am câștigat, așa-i?

— Nu vei ști niciodată.

Wow, profită de pe urma faptului că sunt oarbă într-un mod prietenos și jucăuș după numai cinci minute.

Mă încalț cu ambii adidași și mă ridic în picioare.

— Ai drum liber în față, cam de trei sau patru pași. Dacă vrei să mergi mai mult, aș putea elibera un culoar pentru tine.

— Nu, e în regulă așa.

Sar pe vârfuri și joc puțin din gleznă să văd cum se descurcă adidașii. Îmi dau o senzație neobișnuită, dar e mereu la fel cu încălțăminte nouă. În rest, sunt buni.

— Cât costă?

— 79,99.

Scot cartea de credit din buzunar și o întind.

— Îi cumpăr. Vin imediat la casă.

— Nu e nevoie, tocmai am primit niște scanere portabile.

În timp ce scanează cutia de pantofi (*bip*) și tastează (*clic clic*), încalț din nou adidașii vechi și îi pun pe cei noi deoparte.

— Trebuie să semnezi pe ecran. Îți conduc eu vârful stiloului în locul potrivit.

Întind mâna și dau de un stilou. Îl apuc, iar el ține de celălalt

capăt în aer până când face „clic" pe o suprafață dură.

— Aici.

Mă semnez și își ia înapoi stiloul.

— Am strecurat chitanța în cutie.

— Mersi.

— Dacă verifici prețul mai încolo, ceea ce ar trebui să faci, să știi că a fost doar 68 de dolari sau 73,78 cu taxele incluse.

— Sunt la reducere?

— Nu, am eu o reducere pentru familie și prieteni. Cred că acum suntem prieteni. Introducem doar un cod – nu precizăm contul tău sau ceva de genul ăsta – așa că oricând mai treci pe aici, să întrebi de mine, Jason Freeborn.

— Tare – mersi, Jason.

— Dar, în caz că întreabă șeful meu, ar fi bine să știu ce nume să îi spun.

— Poftim?

— Cum te numești?

A, ce idioată!

— Parker. Parker Grant. Așa cum scrie pe card.

— Am vrut să fiu sigur. Multă lume folosește cardul părinților.

— Aș vrea eu.

— Uite-ți adidașii. Promite-mi că nu vei alerga noaptea, chiar dacă nu îți e imposibil.

— Promit.

— Bine. Poate ne mai vedem pe culoare la Adams. Și, din moment ce acum suntem prieteni, aș vrea să te văd cândva alergând încălțată cu ăștia.

În mod straniu, chiar mă gândesc să îi arăt.

ŞAPTE

E deschis la doctor!

Doar că nu sunt pacienţi în cabinet, mai exact la masa la care stau cu Sarah afară, în curtea liceului. Asigurăm pacienţilor acces uşor, dar nu şi un cadru foarte intim. Sarah spune că ceilalţi nu ne pot auzi dacă vorbim încet, dar lumea oricum îşi pune problema dacă vrea sau nu să fie văzută cu noi, din moment ce majoritatea elevilor ştiu de ce stăm aici în fiecare dimineaţă. Ei bine, majoritatea nativilor din Adams ştiu, imigranţii de la Jefferson, nu.

— Lori vorbeşte cu o fată pe care nu o cunosc şi priveşte încoace, spune Sarah. Ori ne bârfeşte, ori îşi face curaj să vină până aici. A, uite, vine Molly.

— Bună, ce faceţi? Dimineaţa staţi aici de obicei?

— În fiecare zi, spun eu. Făcând fapte bune.

— Mie îmi pare că staţi degeaba.

— Aparenţele sunt înşelătoare. Oferim servicii rare şi preţioase...

— Uite că vin, spune Sarah cu un uşor entuziasm în glas, din moment ce Molly e de faţă.

Înainte să pot spune ceva, Lori spune: „Bună, Sarah. Parker".

O fată pe care nu o cunosc spune: „Bună, Moll".

— Bună, Reg, spune Molly. Cum a fost vara?

— A fost OK.

— Ea e Regina, spune Lori. Are o problemă. I-am spus să vorbească cu tine.

— Ia loc, spune Sarah. Ei bine... Molly?

— E în regulă, spune Regina. Poate rămâne. Deja cunoaşte situaţia în mare parte.

Lumea se înghesuie să ia loc.

— Spune, Regina, zice Lori. E în regulă.

— Aşadar... mă vedeam cu Gabe primăvara trecută, dar ne-am despărţit chiar înainte să se termine şcoala.

Linişte.

— Regina... spune Lori.

— Mi-a dat papucii. Apoi a fost plecat în Spania toată vara, într-un schimb de experienţă.

— Stai puţin, spun eu. Cum a procedat? Faţă în faţă, la telefon, prin mesaje?

— Eram la serviciu când mi-a trimis un mesaj: *Trebuie să vorbim*, iar eu i-am răspuns: *Despre ce?*, iar el a scris: *Ar trebui să vorbim faţă în faţă*, iar eu am scris: *Mă bagi în sperieţi, ce s-a întâmplat?*, iar el a scris că îl pot suna dacă nu pot să aştept, iar eu am scris că sunt la serviciu, dar că îl voi suna când intru în pauză. Apoi l-am sunat şi s-a despărţit de mine.

— A spus de ce?, întreabă Sarah.

— A spus că ne distanţaserăm. Că amândoi eram conştienţi că relaţia se răcea şi că nu dorea să întindă lucrurile inutil, din moment ce mai aveam doar un an de liceu.

— Avea dreptate?, întreb eu. Se răcea relaţia?

— Mie nu mi se părea, dar...

Tăcere. Asta trebuie să aflu de la Sarah mai târziu: dacă fata asta se uită la mâinile sale, dacă se uită în sus la cer, încercând să îşi găsească cuvintele, dacă îşi trece privirea pe la chipul fiecăreia dintre noi pentru că nu vrea să spună unei mulţimi...

— Nu putem păstra discreția în privința unor conversații întregi, pentru că ar fi prea dificil să rezolvăm problemele, spune Sarah, dar dacă vrei să păstrăm ceva anume secret, o vom face. Doar să ne spui.

— Nu e vorba despre asta. Doar că... ei bine... cred că relația nu era foarte strânsă nici la început.

— Nu îți place de el atât de mult sau poate el nu te place pe tine?, spun eu.

— A, ne înțelegem de minune, dar... poate că ar fi vrut să evolueze relația mai repede?

— A spus că relația se răcea, dar de fapt voia să spună că relația nu se încingea suficient de repede, spun eu.

— Poate.

— Ați vorbit despre asta?, întreabă Sarah.

— Nu. Nu am spus mare lucru. Eram la serviciu și m-a luat prin surprindere. Nu știu. Am simțit cumva că am dat-o în bară. Nu am vrut să înrăutățesc situația încercând să îmi dau seama ce nu a mers bine și promițând că voi rezolva problema sau milogindu-mă ori mai știu eu ce. Am vrut doar să închid. Așa că am închis și așa s-a terminat. Ei bine, până săptămâna trecută. Atunci a început să mă sune din nou.

— Vrea să vă împăcați?

— Nu a spus asta. Și nu l-am întrebat. A spus doar că îi e dor de mine și că vrea să mai stăm de vorbă.

— Și nu știi dacă vrei să faci asta sau nu?, întreabă Sarah.

— Nu știu dacă ar fi isteț să fac asta.

— Nu există *dacă*, spun eu.

— Parker are dreptate, adaugă Sarah imediat, ceea ce îmi indică faptul că vrea să mergem pe linia ei, așa că tac. Te-am întrebat dacă vrei. Asta contează.

— Nu știu. Cred că vreau. Chiar ne înțelegem bine. Mi-e dor să stăm împreună... dar... acum, după ce s-a despărțit de mine... nu știu... cred că ar fi ciudat.

— Ciudat în ce sens?, spune Sarah rapid.

Pentru a accentua importanța întrebării și pentru a o putea pune înainte să sar eu pe capul ei, ceea ce Sarah probabil a simțit că urmează să fac.

— Nu știu. Ciudat, pur și simplu. Nu am presimțit nimic când s-a întâmplat prima oară, așa că s-ar putea întâmpla din nou fără să-mi dau seama din vreme. Așa m-aș gândi la problema asta tot timpul. Dar cred că asta se poate spune despre oricine. Doar că nu mă gândisem înainte.

— Așadar, cum vrei să procedezi?, întreabă Sarah.

— Cred... cred că vreau să fim împreună. Doar că nu vreau să mă uit mereu îngrijorată peste umăr. Știi ce vreau să zic?

— Da, categoric, spune Sarah.

— Deci... ce ar trebui să fac?

— Noi nu spunem nimănui ce să facă.

— În afară de cazul în care soluția e evidentă, spun eu, pentru că nu mai pot să mă abțin. Tocmai ai spus-o cu gura ta. Găsește-ți pe cineva căruia să îi fii alături fără să fie nevoie să te uiți peste umăr. Poate fi tipul ăsta acest cineva, cum îl cheamă?

— Gabe.

— Gabe. Este Gabe un tip cu care ar trebui să te uiți mereu peste umăr?

— Cred că da.

— Am rezolvat problema.

— Dar mi-e dor să petrecem timp împreună...

— A spus că lucrurile nu erau destul de fierbinți pentru el. Are meritul că s-a despărțit de tine înainte să plece în Spania, ca așa să poată avea o relație fără să te înșele, dar l-a pierdut în momentul în care a încercat în mod perfid să își facă drum înapoi la tine, să vadă dacă după o vară petrecută de una singură – ai fost singură?

— Da.

— Să vadă dacă acum, după ce l-ai pierdut timp de trei luni, te-ai răzgândit în privința relației, dacă ești sau nu dispusă să grăbești lucrurile doar ca să îl poți ține cu tine.

— Nu a spus așa ceva. Nu cred că încearcă să o facă pe ticălosul.

— Știm deja că e un ticălos. Era iubitul tău; nu-ți cunoștea programul de la serviciu? Și ți-a scris un mesaj când erai la serviciu, spunând că *trebuie să vorbiți*. Știa că nu puteai decât să îi răspunzi la un asemenea mesaj. Apoi, când ai răspuns, ți-a spus că ar trebui să vorbiți față în față, fiind conștient că nu vei avea răbdare. Așa a reușit să se despartă de tine la telefon, evitând astfel situația în care ar fi fost nevoit să o facă de față cu tine, dar dând impresia că asta a fost din vina ta. Dacă nu ar fi fost un ticălos, ar fi așteptat până când v-ați fi întâlnit din nou.

Tăcere.

— Ideea, spun eu, e că dacă nu a fost mulțumit înainte, de ce ar fi mulțumit acum? Ori s-a schimbat el, ori speră că te-ai schimbat tu. Te-ai schimbat?

— Nu cred.

— Îmi pare rău să-ți spun, dar nici el. Oamenii nu se schimbă. Nu fac decât să învețe din experiență și să joace teatru cu mai multă pricepere.

Iar tăcere.

Sarah spune:

— Nu știu dacă te ajută cu ceva, dar noi venim aici în fiecare dimineață, în caz că vrei să vorbim.

Aud foșnete și sunete de pași.

— Au plecat, spune Sarah.

— Cum s-a terminat?

— Părea dezorientată. Un caz obișnuit de disonanță cognitivă. Vrea să recapete ceva ce își închipuia că are, știe că acel ceva nu există de fapt, vrea mult să existe și se întreabă de câtă autoconvingere ar fi nevoie să revină la starea de dinainte.

— Stați puțin, ce naiba s-a întâmplat mai înainte?, spune Molly. Regina a venit aici și v-a spus toate lucrurile alea, iar voi nici măcar nu v-ați mai întâlnit?

— Cu asta ne ocupăm, spune Sarah. Toată lumea de la Adams știe. Ascultăm pe oricine despre orice fără a a-i judeca.

Pufnesc pe nas, dar Sarah mă ignoră.

— Și oferim observații și sfaturi imparțiale. Ne descurcăm *binișor* în privința păstrării discreției...

— Se uită la mine?, întreb eu. Sunt discretă în privința chestiilor delicate, dar serviciile noastre sunt valoroase în parte pentru că știm lucruri despre alte persoane. De exemplu, am ajutat-o pe...

— Parker!, se răstește Sarah.

— Bine!, spun eu. Nu aveam de gând să divulg niciun nume.

— Voi... spune Molly. Ei bine, aveam de gând să întreb dacă vorbiți serios, dar Regina... adică...

— A spus că știi despre despărțirea dintre ei, spun eu. A vorbit cu tine?

— Puțin.

— Ce i-ai spus?

— În mare, am fost de acord cu orice spunea. Asta mi s-a părut că ar liniști-o.

— Desigur. Dacă spune că e fermecător, e fermecător; dacă spune că e un ticălos, e ticălos. Multă lume are nevoie de asta, dar au nevoie și de adevăr, pe care nu îl pot afla de la prieteni. E dificil pentru oameni să rămână prieteni dacă discută așa cum facem noi.

— Vrea să spună așa cum discută *ea*, spune Sarah. Și e adevărat, e *incredibil* de dificil să fii prietenă cu ea având în vedere cum vorbește.

— Au, spun eu. Dar de asta are nevoie lumea; de aceea apelează la noi. Nu au la dispoziție luni și ani întregi să procedeze după moda veche, cu ajutorul unui profesionist. Așa că Sarah începe discuția cum trebuie, apoi eu trec la subiect.

— Cum ați început toată povestea asta?, întreabă Molly. Doar stați așa aici... Cum de știe lumea?

Aștept să răspundă Sarah. Nu spune nimic.

Îmi întorc capul spre ea.

— Hai, Sarah. Spune-i.

— Doamne, spune Sarah pe tonul ei de dat ochii peste cap. Cu atitudinea răutăcioasă nu am nicio problemă... dar îngâmfarea asta... of...

Rânjesc.

— Fie, spune ea. Una dintre consecințele secundare neașteptate ale orbirii lui Parker a fost că a devenit... din ce în ce mai puțin *sensibilă* în ceea ce privește lucrurile pe care le spune oamenilor, pentru că nu a mai putut vedea cum tresar de uimire. Apoi, în anul al doilea de liceu, câteva persoane au revenit și i-au mulțumit pentru că le vorbise atât de deschis și au spus că și-au dat seama ulterior că a avut dreptate și că i-a ajutat foarte mult. Așadar, iată-ne aici, doi ani mai târziu.

— Vezi? N-a fost chiar atât de dificil, nu?

Îmi întorc capul înapoi înspre Molly.

— În plus, a omis câteva lucruri din modestie. Formăm o echipă, pentru că nu aş şti să spun multe dintre lucrurile alea dacă nu mi le-ar spune Sarah. E aşa cum am zis; ea reprezintă ochii şi mintea, eu sunt doar o gură mare.

— Wow, sunteţi un fel de psihologi „poliţai bun – poliţai rău", spune Molly. Ar trebui să taxaţi lumea cu cinci cenţi pe şedinţă.

— Da!, spun eu. Înainte puneam la vedere o cană de cafea cu imaginea lui Lucy*, pe care scria *E deschis la doctor*, dar s-a spart acum ceva timp.

— Poate e momentul potrivit să fac o mărturisire, spune Sarah fără să pară câtuşi de puţin cuprinsă de remuşcări. Am spart cana în mod intenţionat.

— Poftim? Sunt cu adevărat şocată. De ce ai făcut asta?

— Are dreptate în ce-i spune lui Charlie Brown, dar o spune fără pic de inimă. Noi nu suntem aşa. Lucy e o jigodie.

— Dar vi se potrivea perfect, spune Molly. Fiecare dintre voi este jumătate din Lucy. Tu eşti jumătatea perspicace de psiholog, iar tu, Parker...

Încep să râd. Nu o pot contrazice. Nici nu vreau.

⁘ ⁘ ⁘

* Lucy este numele unui personaj din seria de benzi desenate *Peanuts*, create de Charles Schulz, în a cărui poveste fetiţa deţine un stand de „asistenţă psihiatrică" (o parodie a standurilor de limonadă din cultura americană), unde oferă contra sumei de cinci cenţi sfaturi inutile şi adesea absurde celorlalţi copii din cartier, printre care şi Charlie Brown; pe faţa standului este adesea scris „The doctor is IN" (n.t.).

Cifrul de acces la dulapul meu e simplu: zero–zero–zero–zero şi sunt crestături pe rotiţe în dreptul lui zero. Am şi un lacăt separat care se descuie cu o cheie, din moment ce nu pot şti dacă nu se uită cineva pe furiş. I-am rugat să demonteze lacătul cu cifru, dar au spus că nu pot să facă asta fără să îl strice – ceea ce cred că e o minciună – aşa că i-am rugat să seteze măcar cea mai simplă combinaţie. Acum am bucuria de a deschide două lacăte de fiecare dată când vreau să umblu în dulap.

— Bună, Parker.

E Faith. Nu mai are obiceiul să mă salute aşa din senin, aşa că mă întreb ce altceva urmăreşte. Însă nu îmi fac griji; orele s-au terminat şi Molly are destule de făcut până ajung şi eu în bibliotecă.

— Bună, Fay-Fay, astăzi cum eşti, ei?

E o poezioară veche, de pe vremea când eram copii. Probabil că nu îi mai place porecla asta, dar am o dispoziţie bună, iar ea nu mi-a spus niciodată să nu o mai folosesc.

— Vrei să mergem la mall în weekendul ăsta?

M-am gândit la 99 de lucruri pe care mi le-ar putea spune – nu şi la ăsta.

Eu şi Faith nu mai petrecem timp împreună, în mare parte pentru că nu mai avem aproape nimic în comun. Ne purtăm de parcă nu ne-am înţelege bine, dar relaţia noastră e la polul opus faţă de o duşmănie cu chip de prietenie; suntem prietene care se prefac că sunt duşmane. Am trecut împreună prin multe momente semnificative fără a întâmpina hopuri şi ne-am susţinut reciproc în cele mai dificile situaţii, doar că nu am păstrat o legătură de zi cu zi.

— E abia luni, spun eu, câştigând timp. Chiar că îţi faci planurile din timp.

— Mă duc la Ridgeway în fiecare weekend. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să mai alegi haine şi cu altcineva în afară de Sarah „Pantaloni de Trening" Gunderson.

— Să înţeleg că ea nu a fost invitată.

— Poate veni şi ea.

— Nu facem cumpărături împreună, spun eu. Nu m-am gândit niciodată ce haine poartă Sarah tot timpul. Sarah poartă des pantaloni de trening?

— Doar în zilele care se termină în *i* şi ă. Vrei să vii?

Nu vreau. Şi... ei bine... cam vreau. Nu vreau să mă obosesc cu povestea asta, sau să fiu presată să cumpăr haine prea ţipătoare, sau care nu sunt pe gustul meu, dar... de când a murit tata nu am mai făcut deloc cumpărături în afară de adidaşii de ieri. Încălţămintea e cam singurul articol pentru care nu prea am nevoie de ajutor.

— Nu mergi cu Lila şi Kennedy de obicei?

— Nu întotdeauna. Nu-i nimic dacă nu vrei.

Mă întreb dacă nu cumva asta e una dintre ocaziile alea în care ar trebui să merg pur şi simplu cu capul înainte fără să întorc problema pe toate părţile.

Nici gând.

— De ce mă întrebi aşa deodată?

— Adică?

— Nu am fost niciodată la cumpărături împreună şi acum, într-o dimineaţă oarecare de luni, brusc vrei să mergem, dar abia în weekend. Cum de te-ai gândit să mă întrebi?

— Ţi-am spus, dacă nu vrei... spune ea.

— Nu am spus că nu vreau.

Tăcere.

— Nu e niciodată uşor cu tine, Peegee. Niciodată.

Pare resemnată, nu supărată. Simt o ușoară senzație de remușcare, pentru că îmi dau seama că are dreptate. Îmi vine un gând în minte.

— Faci asta pentru că acum sunt orfană?

Oftează. Într-un mod care îmi indică ce povară mare e pentru ea prietenia noastră.

— Da, Parker, e un gest de milă față de situația ta lipsită de speranță. Își închide dulapul. Simți neapărat nevoia să diseci totul din jurul tău ca pe o broască moartă.

Încep să râd.

— E prima dată de când ne-am cunoscut la grădiniță când mă inviți să cutreierăm mallurile și te miri că vreau să știu de ce?

— Am spus eu că mă mir?, spune ea. Fie, te-am văzut ieri în mall, cumpărând încălțări.

— A, m-ai... De ce nu ai zis nimic? A... Trioul Dinamic.

Își drege glasul – detestă porecla asta.

— Eram de una singură. Stăteai de vorbă cu un tip drăguț. Nu am vrut să rup vraja.

— Era drăguț?, întreb eu.

— Contează?

— Ha! Vezi, mă cunoști de fapt. Stai, erai la cumpărături singură?

— Sunt momente și momente. Dar pun pariu că ai impresia că shoppingul trebuie făcut mereu de una singură, pentru că nu ai nevoie de ajutorul nimănui. Am dreptate?

Nici gând să recunosc vreodată.

— Vrei să spui că ai mai multă încredere în părerile Lilei și lui Kennedy în privința hainelor decât în propriile gusturi?

— Nu e vorba că te ajută alții. E plăcut. E distractiv.

— Plăcut? Distractiv?

— Știi ce? M-am răzgândit. Trebuie neapărat să vii. Și Sarah,

și Molly. Nu îți permiți să mergi țanțoș de colo-colo și să pretinzi că știi totul dacă nici măcar nu ai fost vreodată la cumpărături cu prietenii. Mergem sâmbăta asta. S-a decis.

Nimeni, absolut nimeni nu îmi spune ce să fac. Nimeni.

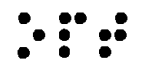

OPT

— Bine, atunci, spun eu.

Când aud maşina mătuşii Celia, îmi iau rămas-bun de la Molly şi merg în capătul trotuarului. Deschid uşa, îmi aşez geanta pe jos şi mă urc.

— Eu sunt, spune Sheila. Mama mea nu a putut veni. Tatăl meu urmează să aibă musafiri de la serviciu, aşa că mama pregăteşte o cină mare. Însă nu pentru noi – noi vom mânca pizza în living.

Mă irită că zice mereu mama *mea* şi tatăl *meu*. Adică eu, când vorbesc cu cineva despre părinţii mei, odihnească-se în pace, spun mereu mama *mea* şi tatăl *meu* pentru că nu sunt mama şi tatăl *lor*; dar eu şi Sheila suntem verişoare şi, chiar dacă mama şi tatăl ei nu sunt părinţii mei, îi cunosc şi acum locuim împreună şi sună pur şi simplu ciudat. Nu ştiu de ce, dar mă irită.

— Mă surprinzi, spun eu. Din moment ce ai venit să mă iei cu maşina fără mama *ta*, înseamnă că încalci legea, însă chiar şi aşa, mama *ta* e complice dacă ştie ce faci. Mereu am crezut că nu e genul de persoană care încalcă legea când îi convine.

— Când îţi convine ţie. Eu i-am spus că poţi veni acasă pe jos. Păcat că a refuzat – ai fi putut să o iei cu tine pe amica ta, Molly. I-ar prinde bine să scape de câteva kilograme.

— Poftim?

Bagă maşina în viteză şi calcă acceleraţia.

— Oricum, nu încalc legea dacă conduc între casă şi liceu şi dacă

am o adeverință cu semnătură. Pe care o am. Vrei să o vezi?

— Nu pot... heeei, ia stai puțin, spun eu. Glumești? Bănuiesc că glumești, din moment ce știi că sunt oarbă și că nu pot să citesc adeverințe sau să văd cât de slabă ori cât e grasă e lumea. Sau o faci doar pe răutăcioasa?

— Am spus-o cu sarcasm.

— A, da? Știi ce înseamnă cuvântul ăsta?

Tăcere.

— Liceul e doar la doi kilometri distanță, spune ea. Chiar ai posibilitatea să mergi pe jos dacă nu vrei să te ajute nimeni.

— Eu vreau să se poarte lumea cu mine așa cum se poartă cu toți ceilalți. Până când începi și tu să te întorci pe jos de la liceu în fiecare zi, sunt foarte mulțumită dacă mă ia cineva cu mașina și pe mine.

Tăcere.

— Mersi că ai venit.

— Cu plăcere.

Mamele și tații noștri ar fi atât de mândri.

Pornește radioul. Un post de știri. Reclame. Sheila schimbă postul până când găsește muzică. Nu cunosc piesa, dar asta nu e o surpriză; nu prea ascult muzică.

— Ce e asta?

— Ce?

— Cântăreața, cine e?

— Ha, ha. Nu e nevoie să vorbim, să știi. De aceea avem radio.

— Bine, deci nici tu nu știi. Puteai să spui simplu.

— Ce tot spui? E *Kesha*. „We R Who We R"*. Toată lumea o știe.

Dau ușor din mâini – la mine, echivalentul datului ochilor peste

* „Suntem ceea ce suntem" (n.t.).

cap –, dar nu cred că Sheila înțelege.

— E cea care avea o greșeală de tipar în nume, nu? Semnul pentru dolar în loc de *s*?

— Doamne, Parker, ești așa de...

Mi se strânge stomacul și știu de ce. E o senzație pe care o resimt uneori, între dorința de a băga lumea în boală pentru presupunerile ei stupide și senzația reală că trec pe lângă mine lucruri importante. Sunt multe lucruri de care nu pot avea parte pentru că sunt oarbă, dar sunt și multe lucruri care nu îmi scapă. Am văzut curcubeie când eram mică, știu cum arată, nu e nevoie să le revăd iar și iar. Dar sunt multe lucruri actuale cu care pur și simplu nu pot să țin pasul.

— Vreau doar să spun că nu toată lumea știe piesa asta.

— Nu ai auzit niciodată de Kesha.

O spune pe un ton rece, de parcă e atât de greu de conceput încât nu are idee ce emoție să exprime.

— Te referi la Ke Dolar Ha... Ba da, am auzit de ea.

Nu am altceva de făcut și muzica se aude tare acum, așa că ascult. Parcăm mașina acasă, pe alee, dar Sheila lasă motorul pornit până când se termină piesa.

— O recunoști acum?

— Nu. Nu am mai ascultat-o până acum.

— Wow, chiar vorbești serios. Cum e posibil așa ceva?

— Ce, ai impresia că toată populația planetei a auzit de piesa asta?

— Nu, dar cea din toate liceele din America, da. Am crezut doar că... nu contează.

— Ce e?

Percep în tonul vocii ei unul dintre acele momente de sunt-stânjenită-în-preajma-fetei-oarbe.

— E în regulă, spune-mi.

— Vreau doar să spun că... dacă eram... știi tu... m-am gândit doar că ar trebui să cunoști mai multă muzică decât oricine altcineva.

Dau din cap. De unde să încep?

— Cât de des asculți muzică fără să faci altceva?

— Nu știu. Foarte des.

— Adică fără să frunzărești vreo revistă, fără să umbli pe internet, fără să faci nimic, doar să asculți.

— Nu știu – contează?

— Pentru tine, nu, dar când spui *tot timpul*, vrei de fapt să spui că citești reviste, navighezi pe net, îți scrii temele cu muzica pornită pe fundal.

— Normal. Asta face toată lumea.

— *Nu* toată lumea. În cazul meu, cititul înseamnă să ascult. Nu pot asculta și o carte audio, și muzică în același timp. Și durează de două ori mai mult să ascult un text decât îți ia ție să îl citești. De fapt, tu îți poți da seama imediat dacă ai accesat pagina web pe care o cauți, în timp ce mie îmi trebuie cinci minute să-mi dau seama că e pagina greșită și să trec la pagina corectă. Așa că am de ales între a-mi petrece cea mai mare parte din timp citind și studiind ca să țin pasul cu materia și a asculta multă muzică fără să apuc să fac nimic altceva și astfel să fiu sigură că atunci când promovez – *dacă* promovez – voi avea probleme, pentru că educația mea va fi zero. Cum voi putea atunci să mă întreții?

După o clipă, cheile zornăie.

— Biiineee.

— E în regulă – nu știai. Nu mă supăr pe oameni pentru că nu știu. Mă supăr pe ei pentru că au impresia că de fapt știu.

— Ei bine... ce părere ai de piesă?

— Nu știu. Cântă doar despre libertate și distracție și piesa te prinde, dar în același timp îmi imaginez că aceleași lucruri le gândește o dansatoare de striptease când vede că excită o grămadă de tipi, dar care știe în sinea ei că nu le pasă decât de curul și de țâțele ei și că nimeni nu o va iubi cu adevărat niciodată. Așadar, cred că îmi place cum sună, dar nu și ceea ce spune. Ție îți place?

Tăcere.

— Înainte îmi plăcea, cred că tocmai mi-ai stricat cheful.

Iese și trântește ușa.

— Nu trage în mesager.

⁘ ⁘ ⁘

— Sâmbătă mă duc cu Faith la Ridgeway, să facem cumpărături, îi spun lui Sarah. Vrei să vii?

— O clipă, Parker, nu prea s-a înțeles prin telefon. Ori e vorba de distorsiune, ori ai spus doar ceva la întâmplare. Dacă te-aș ruga să repeți, pun pariu că ai spune ceva complet diferit.

— Sâmbătă mă duc cu Faith la Ridgeway să facem cumpărături. Vrei să vii?

— Ha! Vrei să merg la cumpărături. Cu tine și cu Faith.

— Și cu Molly, dar nu am întrebat-o încă.

— Ia stai puțin. Mi s-a întors lumea cu fundul în sus. OK, acum sunt bine. Spune din nou.

— Haide, va fi distractiv.

— *Cine* ești?

— Îți poți cumpăra pantaloni de trening noi.

— Poftim? Ce ți-a spus curva aia?

Pufnesc în râs. Și râd în continuare, pentru că a spus-o cu umor,

cu sens intenționat ironic, dar îmi pot da seama și că a vorbit serios.

— Ea trebuie să se îmbrace la mare stil pentru că nu are iubit. Și să știi că pantalonii ăștia sunt foarte comozi.

Râd prea tare să pot adăuga ceva.

— Asta... era... spun cu greu în cele din urmă. Știam eu că ai un motiv ascuns să fii în continuare cu Rick. E un pretext să porți haine comode!

— Pretextul tău care e?

— A, știi că nu am nevoie de așa ceva, Sarah. Adevărata întrebare e de ce aveți nevoie voi, restul.

— Trist, dar adevărat. Nu pot să răspund decât că, dacă nu vezi, nu există.

— Foarte amuzant, spun eu. A, chiar, Molly e cumva plinuță?

— Păi... da. De ce?

— A spus ceva Sheila. Și asta rezolvă un mic mister care m-a tot urmărit din adâncul minții, anume motivul pentru care Molly respiră uneori greu. Și pentru care scaunele pe care se așază scârțâie. Iar Rick vorbește despre masa ei de prânz într-un mod bizar, dar mereu uit să te întreb despre asta ulterior.

— Da, e un nesimțit și nu-și dă seama. E solidă, dar nu enormă. Chiar cred că ar fi foarte drăguță dacă nu ar fi atât de masivă.

— Asta crezi tu?, întreb eu. Că fetele slabe sunt mai frumoase?

— *Nu*. Știi ce vreau să spun. Ei bine, poate nu știi. Ideea e că sunt fete incredibil de frumoase care ajung la Hollywood și nu mai trebuie să dea bani pe nimic tot restul vieții lor. Uneori se întâmplă să se îngrașe foarte tare și să devină mai puțin frumoase, dar oricum te uiți la ele și îți dai seama că, dacă ar slăbi, ar fi fermecătoare. E vorba de structura oaselor, bănuiesc. Cred că așa e Molly.

— OK, conversația asta începe să fie ciudată.

— A, da? De când îți displace genul ăsta de conversație?

— A zis cineva că-mi displace? Dar știi că nu mă interesează cum *arată* oamenii decât dacă afectează felul lor de a *fi*.

— Poate că așa e în cazul lui Molly. Nu o cunosc atât de bine. E o fată greu de citit.

— Așa ca tine, Sarah. Așa ca tine.

— Ei bine, trebuie să fie cineva care să compenseze pentru voi, Radio-șanțul.

— Să trecem mai departe.

— Bine. Cine-i Jason?

— Ceee? Ce ți-a spus curva aia?

Sarah chicotește. E mereu atât de liniștită, încât consider că am obținut o victorie. Nu pot exprima cât de bine mă simt când o fac să râdă sau măcar când obțin varianta asta mai reținută.

— A spus că te-a văzut la mall cum flirtai cu un tip mișto.

— Mă ajuta să-mi cumpăr încălțări! Era angajat acolo!

— Nu înțeleg de ce iei așa o postură defensivă. E o simplă întrebare.

— Stai puțin... Eu nu i-am spus lui Faith cum îl cheamă.

— Poate purta un ecuson cu nume.

Oamenii ăștia și ochii lor...

— Deci... spune-mi despre el.

— Ce e de spus? M-am dus la Running Rampant, mi-am luat o pereche de adidași de alergare, iar tipul care m-a ajutat a fost elev la Jefferson. Nu am cum să-ți spun cum arată, iar vocea lui părea... normală, cred, ceea ce e un avantaj în lumea de azi. Ce vrei să-ți spun?

— Vreau să-mi spui de ce Faith a stat zece minute în fața magazinului să te urmărească.

— Ce? M-a spionat zece minute? Cât de straniu.

— A zis că, de obicei, când stai de vorbă cu lumea, eşti ca unul dintre gândăceii ăia care se strâng biluţă, închisă în tine şi întunecată, dar cu tipul ăsta ai fost deschisă şi luminoasă.

— Luminoasă? A spus că am fost *luminoasă*?

— Citez direct de la sursă. Şi îţi vânturai braţele de colo-colo. Îşi făcea griji să nu îl pocneşti sau să dărâmi ceva.

— Nu îmi vânturam braţele de colo-colo!

Aşa am făcut?

— A spus că le vânturai ca o ţicnită.

— Nu e adevărat.

— Fie. Nu îţi dau voie să schimbi subiectul. Răspunde la întrebare.

— Am uitat. Care era întrebarea?

— Nu o mai face pe timida. De ce e tipul ăsta atât de deosebit?

— Nu am spus niciodată...

— Parker!

— Bine, bine!

Inspir adânc.

— Nu ştiu ce e.

— Recunoşti că ai rămas fără cuvinte? Ai grijă, nu cred că aş rezista dacă mi s-ar întoarce pe dos lumea de două ori în aceeaşi conversaţie.

Inspir din nou.

— Tot ce pot spune e că ştia cum să vorbească cu o fată oarbă.

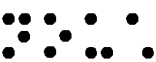

NOUĂ

— Vai, fată, atât trebuia să zici.

Astăzi va fi o zi de căcat. Uneori o știi, pur și simplu.

După ce m-a trezit alarma, Stephen Hawking mi-a amintit că de mâine într-o săptămână e ziua tatii. Am aranjat să mi se amintească din vreme de lucruri pentru care îmi trebuie timp să mă pregătesc. Am șters mesajul.

La terenul Gunther am senzația că sunt urmărită. Mă opresc odată la câteva ture și ascult perfect nemișcată. La un moment dat strig, să văd dacă e cineva prin preajmă; nu aud nimic. Sunt doar paranoică de când m-a urmărit antrenorul ăla vinerea trecută.

De parcă situația nu ar fi suficient de neplăcută, primesc un mesaj de la Molly, în care spune că nu se simte bine și că rămâne acasă astăzi — probabil că nu i-a priit ceva ce a mâncat, așa că va veni mâine. Va fi un chin să stau la cursuri azi.

Astfel ajung la ora de Trigo așteptând să sune clopoțelul, regretând că am venit aici, din moment ce voi putea pur și simplu să recuperez materia cu Molly mâine, când se întoarce.

— Scott, spune doamna McClain. Molly nu a venit azi. Poți să o ajuți pe Parker în ora asta?

Inima îmi zvâcnește dureros și deschid gura să resping această cerere, însă altcineva mi-o ia înainte.

— Mă ofer eu!, spune D.B. pe un ton mult prea entuziast, dar accept propunerea din disperare.

— Nu știu ce să zic... spune doamna McClain.

Cumva încearcă fără succes să nu o spună pe un ton îndoielnic sau vorbește așa în mod intenționat?

— Dar deja sunt aici lângă ea, spune D.B.

— E în regulă, spune Scott pe un ton pișicher. Nu e nevoie să o învețe nimic pe Parker. Nu trebuie decât să îi spună ce e pe tablă. E suficient de isteț cât să facă atâta lucru.

D.B. izbucnește în râs. Pare sincer. Ori o consideră o glumă între prieteni, ori nu are capacitatea să sesizeze insultele.

— Eu nu am niciun cuvânt de spus?, întreb eu, invocând o variantă a Regulii 6.

— Te las pe tine să hotărăști, Parker, spune doamna McClain și apoi i se adresează altcuiva din fața clasei.

Îndrept degetul înspre D.B., apoi spre Scott și înapoi la D.B.

— Din Oceanul Pacific, iese dobitocul mic, când l-am prins, el... miorlăia, ieși afară dumneata.

Degetul meu arată înspre Scott, conform planului. Atunci când faci *Din Oceanul Pacific* și numeri doar între două persoane, întotdeauna să arăți întâi înspre cel care vrei să *rămână*.

— Tare, spune D.B. Mă mut pe locul lui Molly, ca să nu trebuiască să mă răsucesc. Execută mișcarea asta cu un zgomot incredibil, ca o orchestră care își schimbă locurile într-un autobuz. Sună clopoțelul.

Doamna McClain ne vorbește câteva clipe. Apoi scârțâitul markerului pe tablă îmi indică faptul că a început să scrie.

— Desenează un cerc, șoptește D.B., atât de tare încât probabil că se aude în toată sala.

Câțiva oameni chicotesc.

— Nu pot să văd, șoptesc eu cum trebuie, însă auzul meu e impecabil.

— Ăăă... A, vorbesc prea tare?

Alte chicote. Doamna McClain le ignoră.

— Oricum, mai tare decât e nevoie.

— Scuze, șoptește el, la fel de tare. Acum desenează linii din centru până la... partea cu cercul... nu știu cum să-ți explic în ce direcție sunt liniile... Sunt ca spițele de la cauciucul unei roți de bicicletă.

— Roata.

— Ce?

— De la roată, nu de la cauciuc. Nu contează. Imaginează-ți cum e un ceas. Încotro trage liniile?

— A?

— Adică înspre ora doisprezece, trei?

— A, da. Doișpe, unu, doi, trei... de fapt, cam la toate numerele. Stai, mai multe de douășpe... cam...

Mormăie puțin, apoi:

— Cinșpe sau șaișpe.

— Deci... desenează un cerc unitar?

— Ce e aia? Scrie numerele alea în afara cercului, așa cum a făcut săptămâna trecută, radical din doi și altele. Așa e, nu?

Mă abțin să-i amintesc că nu am cum să verific nimic din ce îmi descrie.

— Mie îmi sună bine, șoptesc eu, și mai încet ca mai înainte, să văd dacă reușesc să îl conving să facă la fel.

— De ce se cheamă așa?, întreabă el, puțin mai tare, ca și cum ar încerca să mă convingă să fac la fel.

— Ei bine, e doar un cerc cu raza unu. Nu contează dacă are un centimetru sau un kilometru, e vorba doar de o unitate oarecare, așa că i se spune cerc unitar.

— Da... Și ce dacă?

— Păi, scrie unghiuri pe el, nu? Şi lungimile liniilor? E exact ca la geometrie, cu acele triunghiuri speciale; de exemplu, un triunghi 45-45-90 are ipotenuza de lungimea unei laturi C ori radical din doi. Numai că, dacă raza cercului ar fi doi, toate acele numere ar avea nevoie de un doi lângă ele, dar nu asta e ideea. E ca atunci când reduci o fracţie; suprimi factorul comun şi îţi rămâne... ei bine, un cerc unitar.

— Ahaaa... dar ce contează? La ce serveşte?

În această clipă îmi dau seama că în sală s-a aşternut o tăcere de moarte. Nimeni nu vorbeşte, nimic nu scârţâie.

— Probabil că asta urmează să ne spună, şoptesc eu.

— Corect în toate privinţele, Parker, spune doamna McClain. Ai mai studiat trigonometrie?

— Nu. Când îmi fac temele cu Molly, ne uităm să vedem ce urmează. Aşa e mai uşor să urmăreşti ce se predă în timpul cursului.

— Cu toţii ar trebui să faceţi asta, spune ea. Mai ales cei dintre voi care *pot* vedea tabla, dar care *nu pot* să-şi ţină ochii deschişi atât de devreme.

Bam târş trosc. „Hey!" Râsete.

Bănuiesc că a lovit scaunul cuiva să îl trezească – nu recunosc vocea — sunt multe voci pe care încă nu le cunosc.

Din fericire, urmează 20 de minute în care profesoara vorbeşte şi nu scrie mult pe tablă. Apoi împarte fişe de lucru pe care trebuie să le rezolvăm împreună, iar D.B. începe să îmi citească. E mai priceput la descris triunghiuri decât cercuri:

— E un pătrăţel în colţ şi latura scurtă e unu şi latura înclinată e doi şi unghiul e între latura scurtă şi latura înclinată şi vor să ştie cât e sinusul...

Îmi cam dau seama imediat care e răspunsul, dar el nu ştie, aşa că

îl îndrum de la început până la sfârşit. Îl învăţ să spună *sinus* în loc de *sin*, dar nu reuşesc nicicum să îl fac să spună *ipotenuză*. Cred că se teme să nu contrazică masculinitatea lui, ca atunci când cineva spune *dizeuză* sau *maseuză*.

Terminăm aproape în aceeaşi clipă în care sună clopoţelul.

— Hei, Parker?, spune el în timp ce ne strângem lucrurile.

Acum chiar şopteşte.

— Mersi că m-ai ajutat, bine?

Când aud asta, roşesc puţin. Ca şi cum aş fi greşit cu ceva. Aşa o fi?

— *Eu* îţi mulţumesc că m-ai ajutat, spun eu. Te cheamă Stockley, nu?

— Da. Bănuiesc că ai auzit când mi-a spus cineva pe nume, nu?

Tresar puţin. A spus-o pe un ton obişnuit, aşa că nu pot să îmi dau seama dacă e o aluzie la prima noastră conversaţie sau dacă e doar o coincidenţă.

— Doamna McClain, da.

— Mă cheamă Kent Stockley, dar lumea îmi spune simplu Stockley, poate pentru că joc fotbal şi port tricoul de sport des. Dar poţi să-mi spui D.B.

— Dar înseamnă...

Nu ştiu pe unde să o iau în conversaţia asta.

— A, nu, mereu ne spunem unul altuia *dobitoc*, eu, Scott, Oscar şi... ei bine, tot restul. Dar îmi place mai mult D.B.

— Bine. Atunci cred că ar fi corect să îmi spui şi tu P.G.

— Îţi spune cineva aşa?

— Doar Faith.

— Faith... Faith Beaumont?

— Da.

— Wow, OK, tare. Chiar, ar trebui să ieşim împreună cândva.

— A, dar eu nu îmi petrec timpul cu Faith.

— Da, păi... eu... bine, ne vedem mâine.

Nu îmi dau seama dacă şi-a luat rămas-bun, adică dacă va pleca.

— Bine, pe curând, spun eu.

Îmi trece prin minte că poate vrea să se vadă cu mine, nu să se vadă cu mine doar ca să ajungă la Faith. Simt că mă încrunt şi îmi relaxez faţa. M-am obişnuit ca lumea să o vrea pe Faith, nu pe mine, ceea ce îmi convine, dar nu îmi place când înţeleg greşit ceva.

— D.B.?, spun eu.

Niciun răspuns.

Apoi Scott spune: „A plecat".

Mă concentrez asupra genţii mele. Mi-e teamă că până şi un „OK" ar da drumul unei conversaţii.

— Ne vedem mâine, spune Scott, dacă nu mă vezi tu prima.

Acum e suficientă tăcere în sală încât să aud cum se îndepărtează şi iese pe uşă.

Ne vedem mâine... dacă nu mă vezi tu prima.

Asta îmi spunea Scott înainte în loc de rămas-bun. Ani întregi. *Patru ani întregi.* O parte din mine ţine minte căldura pe care o simţeam când îl auzeam, o căldură fără asemănare.

Inima îmi zvâcneşte în piept şi în urechi.

Du-te naibii, Scott Kilpatrick... Nu mai ai dreptul să îmi vorbeşti aşa.

∴ ∴ ∴

E mai dificil de ajuns în stradă imediat după ore, când toată lumea se duce acolo, decât să ajungi la bibliotecă, unde de obicei mergem Molly şi cu mine. Lumea se îmbulzeşte şi se îmbrânceşte pe drumul spre parcare sau poate mă îmbrâncesc doar pe mine. Pe măsură ce navighez de la tufişurile din dreptul cancelariei în jos pe scări, îşi cer

scuze șapte persoane, dintre care unele par sincere. În parcare nu îmi vorbește nimeni, dar asta nu înseamnă neapărat nimic.

— Sheila?, spun eu pe un ton obișnuit, ca și cum aș fi undeva în interior.

— Da? spune ea din apropiere, în stânga mea.

— Aveai de gând să spui ceva?

— Tocmai am făcut-o.

Mă rog.

Nu, niciun *mă rog*.

— Știi că e un gest urât să stai acolo fără să spui nimic?

— Știi că e un gest urât să le spui oamenilor că fac gesturi urâte?

Izbucnesc în râs. A fost destul de amuzant. Nu o aud pe Sheila râzând.

— Zâmbești?

— Nu. De ce să zâmbesc?

— A, nu știu, spun eu puțin tristă. Dacă se întâmplă ca cineva să facă o glumă fără să își dea seama, se mai poate spune că e glumă?

— Despre ce tot vorbești?

— Despre filosofie, cred.

— Mă rog.

Da, mă rog.

O voce cunoscută îmi spune din spate: „Bună, Parker Grant".

Jason vine lângă mine.

— Ce mai faci?

— Ei, știi și tu...

Îmi surprind brațele luând-o în sus și îmi aduc aminte de ce a spus Sarah că a spus Faith și cobor imediat brațele în lături.

Ridic din umeri.

— Încă o zi magnifică de marți.

— Chiar așa? De ce e magnifică?

De ce am spus asta? Nu înțeleg absolut deloc. Poate pentru că rimează? Sau e vorba de aliterație? În orice caz, ambele cuvinte încep cu *m*. Simt un dezechilibru interior straniu. Îmi distrag atenția cuvintele pe care le spun și îmi doresc ca ele să aibă sens.

— Nu știu...

Mi se ridică brațele și le cobor din nou cu mișcări smucite. În cele din urmă, nu sunt toate zilele de marți magnifice?

— Ei...

— A, da, spun repede pentru a aduce conversația înapoi pe făgașe mai puțin tragice. Ea e vară-mea, Sheila Miller.

Gesticulez puțin și din nou îmi forțez mâna să coboare.

— Sheila, el e Jason Freeborn.

— Bună.

— Bună.

— Locuim împreună. Îmi dau seama cât de ciudat sună cuvintele, dar nu vreau să mă leg de problema asta acum. Așadar... când se țin probele?

— Mâine și joi după-amiază. Vii și tu?

— Hmmm...

Chiar dacă vreau nespus de mult să zic că vin, pur și simplu nu ar avea sens.

— Nu cred. Nu mă pasionează statul pe bănci.

— Nu să urmărești probele, să participi.

Bine, ceva nu e în regulă. E una să tratezi pe toată lumea la fel, alta e să glumești cu lumea într-un mod prietenos, dar să întrebi o fată oarbă dacă are de gând să alerge pe pistă...

— Să particip la ce?

— La probele pentru echipa de alergare. Pe ce distanțe alergi?

— De ce ai impresia că alerg pe distanţe? Pentru că am cumpărat o pereche de adidaşi? Dacă ai impresia că e obligatoriu ca toată lumea care cumpără adidaşi de la tine să mai şi alerge încălţată cu ei, mă tem că am veşti proaste pentru tine.

— A, nu alergi?

Pare chiar dezamăgit. Poate e doar confuz.

— Credeam că...

Fir-ar să fie, cum de am ajuns în situaţia asta?

— Ei bine, nu, adică da. Adică da, alerg. Doar că...

Doar că nu ştiu cum ţi-ai putut da seama? Să-mi bag, asta nu are deloc sens.

— Eşti la fel de buimăcită ca şi mine?, spune el.

— Nu chiar, spune Sheila. Cam aşa e tot timpul. Eu m-am obişnuit. Important e să nu o asculţi cu atenţie.

— Ja-SON!, strigă o voce groasă din celălalt capăt al parcării. HAIDE odată!

— Mi-a venit maşina. Ne mai vedem.

Porneşte cu paşi grăbiţi.

— Căcat.

Căcat, căcat, căcat.

— Parker, spune Sheila.

— Ce e?

— Acum zâmbesc.

ZECE

Nu înțeleg de ce creierul îmi joacă festele astea. Din când în când visez lucruri care chiar mi s-au întâmplat, aproape exact așa cum s-au petrecut, și de regulă sunt întâmplări la care mă străduiesc în mod conștient să *nu* mă gândesc când sunt trează. Creierul meu își bate joc de mine uneori.

Am visat acea zi perfectă de acum doi ani și jumătate. Am avut o stare minunată o clipă după ce m-am trezit, am fost acea Parker care nu știe ce urmează, apoi realitatea mi-a dat o palmă. Mintea mea încearcă oricum să viseze la acele vremuri frumoase, să își amintească acea senzație, însă cunosc adevărul și nu îi dau voie minții să își facă de cap. Ca un fel de leac, încerc să reproduc conversația purtată cu Jason în mall.

Nu îmi iese. Tot intervine amintirea conversației stupide, ratate, pe care am purtat-o ieri în parcare. Încerc în schimb să nu mă gândesc la nimic, dar așa nu fac decât să mă asigur că în golul ăsta vor năvăli gândurile nedorite.

Încerc altceva. Pătrund cu gândul prin pereții camerei, plutesc ca o fantomă pe coridor, trec pe lângă rudele pe care abia le cunosc, prin cartierul ai cărui locuitori abia mă cunosc, în afară, în lumea largă și necunoscută... pe când înapoi în patul meu, înfășurată în pături, rămân singură, zdrobită. Sunt recunoscătoare pentru prietenii buni pe care îi am, dar ei nu pot umple golul lăsat în urma mamei și tatălui care m-ar fi iubit necondiționat, și nici prietenii, nici rudele

nu îmi pot oferi acea căldură deosebită pe care am simţit-o odată şi pe care am ştiut cumva în sinea mea că nu o voi mai simţi niciodată.

Apăs pe deşteptător – 4:47 dimineaţa. Sunt agitată şi îmi dau seama că nu îmi va veni uşor somnul. Nu îmi pot împiedica creierul să revină la visul pe care tocmai l-am avut. Cândva au fost amintiri foarte fericite şi le alung acum doar din cauza a ceea ce s-a petrecut mai târziu. Poate dacă aş reuşi să le separ, să retrăiesc acele momente aşa cum le-am simţit atunci, când erau încă fericite, înainte să se ducă totul de râpă...

⁘ ⁘ ⁘

E primăvară, o dimineaţă de sâmbătă. Pe drum spre terenul Gunther, aud muzică.

Se întâmplă uneori, când are loc un eveniment în oraş, vreo petrecere sau o nuntă, deşi nu atât de devreme de obicei. Mereu mă încurcă evenimentele astea, cu toate că, din fericire, se întâmplă rar şi rareori durează mai mult de o zi. De data asta am un motiv în plus să fiu dezamăgită, pentru că azi chiar simt nevoia să alerg. Astăzi se împlinesc un număr de ani de la accidentul în urma căruia mama m-a părăsit şi mi-a luat vederea cu ea.

Mi-aş dori ca zilele astea de comemorare să nu însemne nimic pentru mine – în fond, sunt zile ca oricare altele. Ce rost are să spui în această zi, în urmă cu un an în loc de *ieri la această oră* sau în această zi a săptămânii, în urmă cu o lună... toate astea nu au valoare în sine. Dar nu mă ajută gândirea logică. În această zi, în urmă cu exact şase ani, am suferit mai multe pierderi decât mă credeam în stare să suport şi nu mă pot opri să nu mă gândesc la asta.

Sunt pe punctul de a mă întoarce din drum spre casă, dar e ceva

straniu legat de muzica asta. Nu e vorba de muzica în sine, ci de faptul că nu se aude nimic altceva. Nicio voce, niciun sunet de paşi, niciun foşnet, absolut nimic altceva. Merg în continuare până când ajung pe teren.

E coloana sonoră de la *Grease*.

— Scott?, strig eu.

Niciun răspuns.

Nu are cum să fie o coincidenţă. Mama lui ascultă CD-ul ăsta atât de des – îi aminteşte de tatăl lui Scott – încât în cele din urmă am memorat toate piesele şi uneori începem să le cântăm din senin când suntem la el acasă.

Păşesc pe teren îndreptându-mă spre locul de unde vine muzica, până când mă trezesc stând deasupra ei. Mă aplec şi găsesc un CD player. Peste el e aşezată o coală groasă de hârtie, ca o fişă mare de cartotecă. O ridic şi simt proeminenţe. Braille.

Parker. Eşti ocupată azi? Vreau să îţi arăt ceva. Dă-mi un mesaj dacă vrei şi voi veni în două minute. Scott.

Zâmbesc. E scris în alfabetul Braille de gradul I, fără prescurtări. Pare că a folosit mici picături de lipici. Probabil că i-a luat o grămadă de timp. Ce are de gând?

Îi scriu un mesaj: *Unde eşti?*

— Intersecţia dintre străzile Orchard şi Hess.

Vocea pe care am setat-o să îi citească textul mesajelor are un accent de australian. Îl enervează cumplit când o aude.

Stai acolo pur şi simplu?

— Aştept să văd dacă îmi scrii.

Ce vrei să-mi arăţi?

— Multe.

Conversaţia asta durează prea mult.

Vino aici.

După cum a promis, aud venind o bicicletă în mult mai puțin de două minute.

— Bună, spune el.

— Bună. Cum de ai ieșit atât de devreme?

— Vreau să îți arăt ceva, dar mai întâi vreau să mergem la micul dejun.

— Nu știu ce să zic. Tatăl meu...

— Am vorbit deja cu el. Vrea să îi scrii dacă te hotărăști să vii cu mine.

— Unde să vin?

— La Jody's.

Izbucnesc în râs.

— Dar e la kilometri întregi distanță.

— La șapte virgulă doi. Vom ajunge cam în jumătate de oră.

Râd în continuare.

— Cum? Pe bicicleta ta? Nici nu te gândi că mergem în doi pe bicicleta ta! Nu șapte virgulă doi kilometri; nici măcar șapte virgulă doi metri!

— Nu e bicicleta mea. E a ta.

— Cum?

— Ei bine, doar pe perioada weekendului ăstuia. Am închiriat-o pentru tine. E o bicicletă tandem.

— Ce înseamnă asta? Virează de la sine?

Răspunde pe tonurile unei melodii.

— E o bicicletă pentru doi. Eu mă ocup de viraj și de frână. Tu te poți ocupa de pedalare, să îți faci exercițiul pe dimineața asta, din moment ce te-am deranjat de la alergat.

— Ai închiriat...?

Şi deodată mă simt uşoară, de parcă gravitatea s-a redus brusc la jumătate. Eu şi prietenii mei ne facem mereu unul altuia mici surprize de genul ăsta – ei bine, sincer, ei o fac mai des ca mine, pentru că mie îmi e mai greu –, dar gestul ăsta e mai impresionant ca altele.

— Vrei să mergem?

Încuviinţez din cap. În timp ce îi scriu tatălui meu, Scott ascunde CD playerul în tufişuri.

E prima dată când încalec o bicicletă de la accident încoace. Parcurgem câteva străzi până să învăţ cum să mă înclin la curbe... Acum parcă aş zbura. Nu se aseamănă cu mersul pe bicicletă, aşa cum îl ştiam. Din moment ce nu văd cum se deplasează peisajul din jurul meu cu o viteză lentă de zece kilometri pe oră, am senzaţia că ne deplasăm mult mai repede. Am avut prieteni care mi-au spus că le place să-şi închidă ochii când se dau pe montagne russe, să aibă senzaţia palpitantă că se deplasează în viteză pe întuneric. Au avut dreptate; e înviorător.

— Te distrezi?, strigă Scott din faţă.

— Da!, strig în bătaia vântului şi dau mai tare din pedale.

Aş vrea să pot schimba locurile cu Scott ca să poată simţi ce simt eu, dar nu pot vira pentru el şi nici nu vreau să o facă altcineva.

Acest gând neaşteptat atât de egoist mă şochează. De ce să nu accept ca prietenul meu cel mai bun să trăiască această senzaţie dacă pentru asta ar trebui să meargă altcineva pe bicicletă cu el? Pricep răspunsul imediat ce îmi pun întrebarea. Simt fluturi în stomac pentru că deodată vreau ceva atât de mult încât mă face să mă simt... posesivă.

Imediat ce deschidem uşa de la Jody's, suntem întâmpinaţi de strigăte: Sarah, Faith şi Philippa. (Asta s-a întâmplat înainte ca Philippa să se mute înapoi în Grecia şi înainte ca Faith să pornească pe drumul care a dus-o până în Trio Dinamic.) Scott mărturiseşte că

le-a dat tuturor mesaje după ce am acceptat să vin la micul dejun şi că tatăl meu le-a adunat pe toate şi le-a lăsat cu maşina aici în timp ce noi eram pe drum. Urmează o oră şi jumătate în care mâncăm clătite cu căpşune şi ne murdărim cu siropul lipicios şi aruncăm cu căpşune unii în alţii strigând în joacă şi niciunul dintre angajaţi nu se plânge.

Odată ce am epuizat subiectele de discuţie, îl sun pe tata să vină să ne ia. Philippa insinuează că vrea să meargă pe bicicletă. Eu nu spun nimic, sperând că nu va observa nimeni, dar o spune din nou, iar Scott spune că ne putem da cu toţii pe bicicletă mai târziu, din moment ce e închiriată pentru tot weekendul. O spune astfel încât să fie un gest drăguţ faţă de Philippa şi în acelaşi timp să fie clar că eu voi merge cu el pe drumul de întoarcere.

Pedalez mai încet la plecare, şi nu pentru că sunt obosită.

— Ai spus că vrei să îmi arăţi ceva. Era vorba despre bicicletă? Sau despre micul dejun?

Nu cred că a fost vorba despre vreuna din cele două – sper că mai urmează ceva –, dar nu vreau să dau impresia că mă aştept la mai mult sau că nu sunt recunoscătoare pentru ce s-a petrecut până acum.

— Nu, nu, strigă în vuietul vântului. La tine acasă.

— Ce e?

— Las' că vezi tu.

Când ajungem acasă, toată lumea e acolo aşteptându-ne şi ne iau la mişto că ne-a luat atât de mult să ajungem. După câteva minute de confuzie în care Scott ne roagă în mod bizar să avem grijă să mergem toţi la baie, ne aşază în şir pe canapeaua lungă din camera de zi şi dă drumul la televizor.

— Ne uităm la televizor?, întreb eu. Ştii că nu am cum să văd, nu?

— Astăzi nu vede nimeni!, spune el.

Se așază pe canapea lângă mine.

— Întinde mâna.

O întind, iar el o duce la fața sa. E legat la ochi.

Încep să râd, iar el spune: „Cu toții suntem legați la ochi".

Ne împingem unii în alții să pot pipăi eșarfele de pe ochii fiecăruia. Sarah poartă eșarfa mea Albă cu Buline Albastre, Philippa, pe cea Galbenă cu Chipuri Zâmbitoare, Faith, cea Stacojie, iar Scott poartă eșarfa mea Noapte Înstelată. Azi-dimineață am ales eșarfa Ochi Bulbucați, care acum pare să se potrivească situației.

Ne așezăm înapoi liniștiți oarecum și așteptăm să înceapă filmul. Îmi dau seama cât de mult ne atingem Scott și cu mine: brațele, șoldurile, coapsele, strivite între ele pe canapea. Atât de mult contact nu e chiar neobișnuit; e o noutate cât de mult sunt conștientă de el.

Urmează unsprezece ore în care ne uităm la trilogia *Stăpânul Inelelor* cu vocea naratorului pornită. Râdem de ne prăpădim. Ascultăm cum descrie în grabă și fără pic de emoție figurile plângăcioase ale lui Frodo, săgețile care nimeresc diverse personaje în ochi, privirile pline de emoție profundă și dragoste nemuritoare ale lui Arwen și decapitarea a nenumărați orci. O clipă ne trezim râzând în hohote ca în următoarea clipă să șușotim ca să facem liniște.

Tata ne pregătește sandviciuri la prânz și ne comandă pizza la cină, iar noi mâncăm fără a opri DVD-urile și fără a ne da jos eșarfele. Când ultimul film s-a terminat, e deja noapte.

Scott și cu mine ne înghesuim laolaltă pe scaunul din față al mașinii, pe când fetele se așază în spate, iar tata îi conduce pe fiecare la casa lui. Scott se întoarce cu noi.

Amândoi mergem până la terenul Gunther să își ia înapoi CD playerul și, după atât de mult stat împreună striviți pe canapea, pășim ca îmbătați de-a lungul trotuarului, izbindu-ne fără reținere

unul de celălalt. La jumătatea drumului ne ciocnim din nou și îmi apucă mâna.

Gestul nu mă surprinde și îmi dau seama că asta îmi dorisem venind încoace, atingându-ne „din greșeală" din când în când, dar că nu formulasem limpede dorința în mintea mea. Îi strâng mâna.

În mijlocul terenului, mă opresc. Vreau să spun ceva, dar mă tem că o voi spune pe un ton nepotrivit, că va părea stupid sau că va strica cumva tot farmecul. Sunt copleșită de emoție și nu mă refer doar la faptul că mă țin de mână cu cel mai bun prieten al meu.

E limpede ce s-a petrecut astăzi. După ce a văzut patru ani de-a rândul că mă prăbușesc psihic, în această zi a pus la cale un plan prin care să fiu ocupată și să râd în hohote toată ziua. Și a făcut-o ca și cum ar fi fost o zi obișnuită ca oricare alta, fără a șopti niciun cuvânt despre ceea ce făcea de fapt.

Simt atât de multă recunoștință și căldură în interior încât nu știu cum să procedez, dar trebuie să îi arăt cumva că înțeleg și că gestul lui înseamnă nespus de mult pentru mine.

— Parker?, spune Scott. Ești bine?

E cu fața la mine și mă ține de mâna stângă. Ridic ușor mâna dreaptă și o apucă și pe ea.

— Mersi, spun eu.

Vreau să spun mai multe, dar adaug doar: „Pentru ce ai făcut azi. Mersi pentru ziua asta".

Scot râde încetișor.

— Ce e?

— Eșarfa îți stă puțin inegal.

Nu vreau să dau drumul mâinilor lui, așa că dau puțin din cap să o așez și aud cum zornăie cei doi ochi holbați. Cred că arăt stupid.

— Parcă privești... nu știu... pieziș.

— Îndreapt-o.

Îi dau cu greu drumul, iar el îmi potriveşte eşarfa. Rămâne cu mâinile deasupra urechilor mele, iar eu îmi aplec capul până când ni se ating frunţile. Stăm aşa o vreme, mişcându-ne capetele înainte şi înapoi, ca şi cum am dansa pe muzică. Apoi îşi coboară mâinile pe umerii mei şi îşi învârte capul până când ni se întâlnesc obrajii. Obrazul îi alunecă încet pe lângă al meu. Mi se opreşte respiraţia când simt cum îmi atinge uşor pielea cu buzele, apoi mă sărută cu blândeţe.

Izbucnesc în lacrimi.

— Parker, nu, îmi pare rău! Îmi pare rău, Parker. Te rog...

— Nu nu nu...

Pun mâinile pe obrajii lui şi încerc să îl sărut de câteva ori, apropiindu-mă cu stângăcie de locul potrivit de pe buzele lui.

E OK...

Dar plânsul devine hohot şi nu mă pot opri. Vreau să îl întreb dacă a urmărit un filmuleţ pe YouTube despre cum se sărută fetele oarbe, pentru că, dacă nu a urmărit, ar putea face el un tutorial. Sau să îi spun că nu credeam posibil să mă simt aşa şi despre cât de ameţită sunt din cauza asta. Sau că mă înţelege atât de bine din moment ce a putut să pregătească pentru mine această zi perfectă şi l-a preocupat suficient încât chiar a făcut-o, în timp ce eu mă aşteptasem la ziua mea de amar desăvârşit din fiecare an. Şi toate acestea sunt amestecate cu durerea inevitabilă care mă apasă în această zi an după an, motiv pentru care mi-e şi mai greu să exprim ce simt.

— Nu am vrut să...

— Şşş!, spun eu şi îmi recapăt puţin vocea. Ştiai că voi plânge în cele din urmă. Mulţumită ţie, am rezistat aproape toată ziua.

Îmi petrec braţele în jurul lui şi îmi apăs faţa de gâtul lui. Mă ţine

strâns în timp ce vărs lacrimile produse de ochii mei inutili, pe care care trebuie să le eliberez.

⁘ ⁘ ⁘

Așa au început cele mai fericite două săptămâni din viața mea înainte să se ducă toate pe apa sâmbetei. Și s-a adeverit că nu sunt ca acele fete care pot trăi comod cu disonanță cognitivă, care se bucură de emoții de parcă ar fi reale și în același timp simt în adâncul ființei lor că de fapt nu sunt, ca în cazul unui platou de filmare la Hollywood: în față se vede o casă drăguță, dar de fapt nu e nicio cameră în interior. Ziua aceea a fost frumoasă nu doar datorită a ceea ce s-a petrecut, ci și datorită a ceea ce a însemnat. Doar că am aflat ulterior că nu a însemnat ceea ce mi-am închipuit. Descoperirea nu a distrus numai viitorul, ci și trecutul. Și, la fel ca în cazul tuturor celorlalte tragedii din viața mea, visele nu îmi dau voie să uit.

Zac în pat acum și regret că am dat voie amintirilor să pătrundă. Tremur, fața mi se înfierbântă, gâtul mi se strânge... dar Harta Stelelor de pe spatele ușii are 85 de stele pe ea. Nu îi voi da cu piciorul din cauza unui băiat tăntălău.

Totuși cum se poate ca băiatul care m-a ținut strâns în brațe în acea zi să fie aceeași persoană care m-a păcălit după două săptămâni? Nu are sens. În acele momente, mi-am întors privirea și am refuzat să mă gândesc la acele evenimente sau să zăbovesc asupra acelor amintiri terfelite, dar acum, când privesc situația cu mai multă atenție, nu pare să aibă sens. Și aud o voce firavă acoperită de toate aceste gânduri, de care am refuzat mereu să ascult, o voce care se întreabă *de ce* s-a întâmplat ce s-a întâmplat și *cum e posibil* să se fi întâmplat.

Nu contează. Nu am de gând să fiu ca fetele alea care se îndrăgostesc

de jumătatea bună a unui tip și iartă sau trec cu vederea jumătatea de ticălos. Nu mă interesează cum a fost posibil. S-a întâmplat și nimic altceva nu contează. Regula Numărul 1. Regula Numărul Infinit. Gata.

Apăs din nou pe ceasornic. 4:58. E încă întuneric afară.

Nu contează. Dau la o parte cuverturile și mă ridic în picioare.

Nu îmi trebuie lumină să pot alerga. Nu îmi trebuie lumină pentru nimic.

UNSPREZECE

Îmi las pachetul de prânz în dulap – nu am timp pentru el acum; nu am nici poftă – şi iau geanta de sport pe care am pregătit-o în grabă de dimineaţă. I-am spus lui Molly că nu era nevoie să vină, dar a renunţat şi ea cu bucurie la prânz. Sincer, aş fi preferat să fiu singură, dar în acelaşi timp nu cunosc atât de bine partea asta a liceului şi mi-ar prinde bine ajutorul ei. Pauza de masă durează doar 50 de minute şi nu ştiu unde îl pot găsi pe domnul Underhill.

— Bună ziua, domnişoarelor, spune Jason din stânga noastră. V-aş întreba dacă frecventaţi locul ăsta, dar ştiu că nu o faceţi. Cel puţin nu aţi venit pe aici anul ăsta.

Încerc să îi răspund, dar Molly mi-o ia înainte.

— Bună, Jason. Ce ai păţit? Pare dureros.

— A, pffft... Am căzut ca tontul. Nu-i mare lucru. Am vrut să bandajez rana, să nu îi scârbesc pe ceilalţi, dar antrenorul a spus să las pielea descoperită să se refacă.

— Cred că te doare, spune ea parcă strâmbând din nas.

— Veniţi să priviţi sau să alergaţi? Probele se ţin abia după ore.

— Asta a spus şi Parker. Concursul de alergare pe pistă nu e în primăvară?

— Da, dar se ţin probele acum, ca să se poată antrena pe timpul toamnei mai ales cei din echipă, nu doar ăia care apar din când în când. Vreţi să vă conduc prin împrejurimi?

Simt nevoia să îi amintesc că el e aici de două săptămâni, în timp ce eu sunt aici de doi ani, dar probabil că deja cunoaşte partea asta a liceului mult mai bine ca mine. Pare că o cunoaşte şi pe Molly.

În loc de asta spun:

— Domnul Underhill e pe aici pe undeva?

— De obicei este, spune Jason. Haide.

Ne îndreptăm spre teren, cred. Sunt puţin dezorientată, având doar iarbă sub picioare şi soarele deasupra.

— Cum sunt noii adidaşi, Parker?

— Ai avut dreptate, spuma elastică e o păcăleală.

Începe să râdă.

— Da, asta e.

O clipă se aud doar paşii noştri pe iarbă, apoi el spune:

— Şi... cred că ştii deja locul ăsta, nu?

Ridic din umeri.

— Nu chiar. Am făcut exerciţii cu greutăţi cu doamna Rivers şi nu prea am umblat pe teren. Nu sunt cine ştie ce spectator.

— Dar ai spus că alergi.

— Aşa e. Alerg în fiecare zi. Dar nu aici.

— Nu mai ţin minte ce ai spus ieri... stăteam de vorbă şi te-am întrebat pe ce distanţe...

— Suta de metri, răspund.

— Serios?

— De ce? Ce ţi se pare ciudat?

— Nimic. Vreau doar să spun că mi-am închipuit mai degrabă că eşti o alergătoare de distanţe lungi.

— Aşa cum alerg eu, 100 de metri sunt numai buni.

— Păi, cum alergi?

— Ce vrei să spui?

Iar mă cuprind bănuielile. Exagerez cu interpretarea? De obicei, da, dar de data asta?

— Ai spus că 100 de metri sunt suficienți pentru modul în care alergi. Deci cum alergi mai exact?

— A! De parcă m-ar fugări dracul.

Râde.

— Înțeleg. Fără accelerator. Tare.

— Ce... mă opresc.

Ce tot fac cu toate întrebările astea? Dar nu mă pot abține.

— Ce înseamnă asta?

— Nu fi paranoică, spune pe un ton de „glumeam-doar". Înseamnă că nu îți drămuiești energia. Nici nu e nevoie la suta de metri. Și tu, Molly? Te gândești să încerci?

— Nu se poate spune că am fizic de alergător, spune ea. Distanța mea se întinde de la canapea la frigider și înapoi.

Prin cuvinte se insultă pe sine, dar tonul vocii îl face pe el bădăran.

— Dacă spui tu, spune el, apoi strigă: Domnule Underhill! Hei, căpitane!

Mi se strânge stomacul. Nu vreau defel să port conversația asta, mai ales acum, că sunt alții de față, și mă întreb ce caut aici. Îmi trec prin minte câteva variante de răspuns, dar nu-mi pot da seama dacă e vorba despre gândurile mele sau despre cele ale părții batjocoritoare din creierul meu. Le alung.

⁘ ⁘ ⁘

Nu e atât de rău pe cât mi-am închipuit, dar nici atât de bine. Probabil pentru că întotdeauna am speranțe mari și așteptări mici. Oricum, mă bucur că domnul Underhill i-a trimis la plimbare pe Jason și pe Molly, să putem vorbi singuri.

Se pare că firele de îndrumare nu mai sunt folosite din moment ce încetinesc alergătorul prea mult. Părea oricum o idee oribilă. O altă metodă ar fi să stea cineva în dreptul liniei de sosire și să te strige când deviezi de la culoarul tău, dar asta doar în timpul antrenamentelor, pentru că nu e permis în competiții. Nu înțeleg de ce – nu văd cum ar putea să îi deranjeze pe ceilalți, dar bănuiesc că nu ar funcționa într-o întrecere în care aleargă mai multe persoane oarbe. Este permisă doar alergarea cu un partener pentru orientare, caz în care cei doi alergători ori se țin de mână, ori păstrează legătura printr-o funie scurtă.

Nu e bună treaba. În primul rând, ai nevoie de un partener, fără care nu poți alerga, fapt ce e dezagreabil în sine. Apoi, partenerul trebuie să fie în stare să țină pasul cu tine, așa că ar însemna să accepți din start că nu ai cum să câștigi, din moment ce nici măcar nu poți participa fără să ai alături pe cineva care aleargă mai rapid ca tine. S-a zis cu ideea de a ajuta persoanele cu dizabilități.

Înainte să apuc să-i spun că m-am răzgândit, îmi spune că primul pas e să vedem cât de repede pot alerga, ca să poată căuta parteneri potriviți. Ghicește motivul pentru care am adus geanta de sport și spune că o putem face acum dacă mă schimb repede, din moment ce nu sunt mulți pe teren. Nu știu cum, dar în toată agitația asta ajung în vestiar – de care m-am despărțit bucuroasă pentru veșnicie primăvara trecută – și îmi croiesc drum înapoi pe teren cu ajutorul lui Molly, unde încep să sar pe vârfuri, să mă întind și să alerg pe loc pentru încălzire. Antrenorul o trimite pe Molly în tribune, iar Jason nu știu unde este, dar imediat ce mă gândesc la el mă cuprinde o neliniște... o ameteală... și nu îmi place că m-am implicat în treaba asta.

— Ca să putem obține un prim timp pentru suta de metri, spune antrenorul, ar fi mai bine să alergi pe terenul din mijloc decât să

alergi pe pista ovală. Te voi striga de la linia de 50 de metri şi apoi voi alerga înaintea ta. Nimic complicat – voi striga doar *dreapta* sau *stânga* dacă văd că deviezi prea mult din linia dreaptă. Nu e nevoie decât să îţi modifici direcţia de alergare înspre sensul pe care ţi-l indic, bine?

— Bine.

— Ai folosit vreodată blocstarturi?

— Nu.

— În regulă, să nu ne gândim la asta acum – vrem doar să obţinem un timp aproximativ. Uite, ia-mă de mână.

Îmi întind mâna şi în palma mea se împinge un antebraţ păros. Mă îndrumă câţiva paşi şi apoi mă ajută să îmi potrivesc poziţia până când mă aflu în „zona de marcat". Nu ştiu ce înseamnă asta.

După un minut aud cum mă strigă din faţă, de departe.

— Arată cu degetul înspre mine!

Aşa fac. El spune:

— Înspre stânga... stop! Bine, acum arăţi direct spre mine – asta e direcţia ta. Am pregătit pistolul. Spune-mi când eşti gata!

Ce presupune să fii gata? Pe terenul Gunther *pornesc* pur şi simplu, fără vreo poziţie de plecare sofisticată sau regulamentară. Simt că plutesc şi mai e ceva în neregulă. Îmi dau seama ce anume. Chiar şi pe terenul meu parcurg tot terenul la pas înainte să alerg. Pare mai important ca oricând.

— Staţi o clipă!, strig eu. Trebuie să merg mai întâi.

Iarba sintetică e ţepoasă – nu atât de moale ca iarba adevărată, dar nici atât de dură ca trotuarul –, dar, în mod bizar, plană. E ciudat că suprafaţa pe care urmează să alerg e atât de uniformă, însă nu şi dură.

— Dreapta... mai spre dreapta, spune antrenorul.

Schimb direcţia puţin.

— Nu atât de mult. Te pricepi la mersul în linie dreaptă. Mult exercițiu?

— Mult timp petrecut cu tata.

— Am ajuns, spune el. Ai marcat. Acum ești gata să alergi?

Nu. Dar dau din cap oricum. Ce naiba fac? De ce o fac? Și de ce o fac în continuare chiar și după aceste întrebări pentru care nu am răspuns?

— Hai, Parker!, strigă Molly de pe tușă. Aleargă ca vântul!

Pe lângă hainele mele negre obișnuite, astăzi port banda mea hachimaki. Sper că nu se va transforma totul într-un zbor kamikaze.

— Văd cum se apropie dracul!, strigă Jason. Vine destul de repede!

— Voi doi, ajunge!, latră antrenorul. Și voi, cei din galerie, stați locului!

Cei din galerie?!

— Arată înspre mine!, strigă antrenorul din față.

Așa fac.

— Perfect. Spune-mi când ești gata!

Mă aplec puțin, piciorul drept în spate, piciorul stâng înainte.

— Gata!

Ce... naiba... fac?

— Pe locuri... Fiți gata...

PAC!

Vânt Divin.

Nu știu încotro alerg și ar trebui să-mi fac griji că alerg prima dată într-un loc necunoscut, dar, după ani întregi de exercițiu, trupul meu știe cum să procedeze și nu mi-e teamă. Număr salturile și văd că trec de 30, așa că probabil am ajuns la jumătatea distanței și nu am în ce intra, și sunt oameni de față care să mă avertizeze dacă deviez de pe traseu.

— Dreapta!, spune antrenorul, iar vocea lui e *mult* mai aproape decât mă așteptam...

... iar roţile mele sar de pe şine...

... şi începe dezastrul feroviar...

Ţin minte o întâmplare asemănătoare de când eram mică, când alergam în jos pe scări, picioarele săltând în ritm cu atracţia gravitaţională, trupul coborând şi coborând – *boc boc boc* – şi apoi deodată te gândeşti la ceea ce faci şi se schimbă ceva... Creierul tău îţi manipulează picioarele în mod automat, dar apoi brusc îţi sunt înmânate manetele de control şi devii conştient că trebuie să controlezi fiecare pas pe rând, ca atunci când te gândeşti la faptul că respiri, şi trupul tău încetează să respire şi eşti nevoit să preiei controlul şi să o faci manual, apoi te întrebi cum ai putea să te *opreşti* din respirat manual şi să predai înapoi sistemul de control acelei părţi din creier care se ocupă de asta în mod obişnuit când nu eşti atent, dar creierul îţi pune deodată în mâini volanul în timp ce alergi în jos pe scări şi brusc te trezeşti că conduci, dar că nu te descurci la viteza asta, iar în acel moment ori reuşeşti să încetineşti, ori te împiedici, ori cazi.

— Parker!, strigă Molly, de parcă asta m-ar putea ajuta în timp ce zbor în întuneric şi abia reuşesc să îmi trag mâinile la piept şi să mă întorc cu umărul drept înainte, ca să încasez mai bine şocul căderii şi să mă rostogolesc la pământ.

Mă doare umărul şi simt că e zgâriat, dar sunt bine. Vreau să sar în picioare de parcă nu s-a întâmplat nimic, să scurtez la minimum intervalul de timp în care oamenii mă pot vedea întinsă pe iarba de plastic... apoi îmi amintesc că nu-mi pasă. Prefer să stau aici întinsă şi să mă odihnesc puţin. Mă întorc pe spate şi îmi întind braţele în lături.

Apoi, deodată, toată lumea e în jurul meu, deasupra mea, zumzăind. Mai ales Molly.

— Parker, eşti bine? Te-ai împiedicat de ceva?

— Doar de propriile picioare, spun eu, respirând greoi. E dificil de explicat, dar știi, din moment ce sunt oarbă, ar trebui probabil să fi fost surprinsă dacă *nu* mă împiedicam.

— Haideți, toată lumea, un pas în spate, spune antrenorul. Te poți ridica în picioare?

— A, da, categoric. Dar chiar nu vreau să fac asta.

— Haideți, oameni buni, înapoi, lăsați-i loc să respire.

— Da, spun eu. Lăsați-o să respire. Și să simtă căldura soarelui pe față. Cineva îi stă în cale.

Nu știu despre cine era vorba, dar persoana respectivă s-a mutat, pentru că simt din nou căldura.

— Serios, ridică-te, spune antrenorul. Hai să ne asigurăm că ești bine.

Oftez în exterior și gem puțin. Mă ridic încet, iar lumea aplaudă. Sunt prea multe persoane să le pot număra, dar probabil nu sunt mai mult de douăsprezece, așa că e destul de bine.

— Să știi că glumeam când am zis de drac, spune Jason.

Rânjesc.

— Eu nu glumeam.

— Ești în regulă, spune antrenorul. Îți sângerează umărul. Trebuie să te cureți și să te bandajezi înainte să te schimbi, altfel îți vei murdări tricoul.

— Ei, m-am descurcat? Ce timp am obținut? Pot face parte din echipă?

Îmi folosesc vocea batjocoritoare; nu cred că vreau să repet experiența asta.

— Ei bine, va trebui să înveți să pornești din blocstart, spune antrenorul.

— Nu cred că va fi prea dificil.

— Şi să înveţi să alergi 100 de metri fără să plonjezi aşa la pământ.

— Pământul ar fi fost mai moale.

Îmi masez umărul. E umed, cald şi mai lipicios ca transpiraţia. Bănuiesc că acum am sânge pe mână, aşa că o întind într-o poziţie incomodă, ca să nu îmi murdăresc hainele. Apoi îmi amintesc ce haine port şi îmi şterg mâna de pantaloni.

— Nu asta va fi partea cea mai grea. Mă aşteptam să porneşti lent fără blocstart, aşa că am cronometrat de două ori, pentru fiecare distanţă de 50 de metri. Am oprit prima cronometrare la jumătatea distanţei, înainte să cazi. 6,8 secunde.

Jason râde.

— Ce e? Ce e amuzant? Nici măcar nu ştiu cât ar însemna un timp bun – niciodată nu m-am cronometrat. Şi dă şi tu dovadă de mai mult respect. Ai uitat că *sângerez*?

Jason râde din nou.

— Stai liniştită, Parker, vei avea parte de mult respect. În schimb nu vei avea parte de un alergător îndrumător bun.

— De ce nu?

Încep să mă supăr, ceea ce e ciudat, din moment ce nici nu vreau un asemenea partener.

— Freeborn are dreptate, spune antrenorul. În afară de cazul în care mai avem parte de surprize în după-amiaza asta, nu avem pe nimeni care să poată ţine pasul cu tine.

DOISPREZECE

Eu şi Molly ne terminăm temele. Are de vorbit cu mama ei, aşa că a spus că ne întâlnim în parcare, în câteva minute. În timp ce-mi aranjez lucrurile, aud un *mac*, ceea ce înseamnă că am primit un mesaj de la Sarah.

— Cum e umărul, scumpa?, întreabă Sarah.

Ştie că am ales vocea de Damă să îi citească mesajele, care seamănă cu vocea unei femei de vârstă mijlocie din statele din sud şi exagerează uneori cu dialectul.

Îi scriu înapoi: *Se pare că orgoliul se află în umăr... Cine ar fi crezut?*

Nu voi avea nevoie de nimic de la liceu acasă în seara asta, aşa că vâr lucrurile mai voluminoase în dulap. Aud paşi şi voci zgomotoase apropiindu-se. Probabil că probele de alergare s-au terminat. Nu mă grăbesc. Poate mă va vedea Jason şi va veni la mine.

Mac.

— Eşti rănită deci. Ei, ptiu, să nu te deochi. Mă bucur că nu e grav.

E deja ştire veche... mă rog, va fi mâine.

— Ia uite cine e, spune un tip cu o voce cunoscută, pe care nu pot să mi-o amintesc.

— Parker Grant, spune altul, o voce pe care categoric o recunosc.

Pielea mi se strânge pe frunte şi pe şira spinării.

— Mereu am spus că ar trebui să porţi ochelari Foster Grant în loc de eşarfele alea stupide.

Isaac Walters și Gerald Gibbons. Doi dintre cei șapte care au fost în încăpere în acea zi. Li s-au schimbat și lor vocile, deși nu atât de mult cât lui Scott. Inspir adânc și expir lent. Nu ar trebui să fie greu să îi ignor, din moment ce nici nu îi văd.

— Așaaa, deci, spune Isaac din stânga mea. Cum îți merge?

Tata a spus că la întrunirea lui de 10 ani de la absolvirea liceului, bătăușii nu mai erau bătăuși, dar nici nu și-au cerut scuze. Ca și cum credeau că fuseseră cu toții actori într-o piesă de teatru intitulată *liceu*, iar acum erau ei înșiși, erau oameni obișnuiți. Îmi pot da seama că Isaac și Gerald sunt foarte departe de acel moment. Joacă încă în rolurile Nemernic nr. 1 și Nemernic nr. 2 într-o piesă în care nu mai vrea să joace nimeni altcineva.

— Nu vorbești cu noi, ai? spune Gerald. Se pare că nu te-ai schimbat.

— Mă gândeam că aveai să devii un pic mai sociabilă după vreo doi ani de liceu.

Îmi dispare telefonul din mână.

— Dă-mi telefonul, Isaac.

— Hei, mă ține minte! Scuze, Parker, *eu* nu am telefonul tău.

— Bine, atunci, *Gerry*...

— Gerry? Nu e nimeni pe nume Gerry aici.

— Fie, Geraldine, sau ce căcat de nume oi avea.

— Să mor io, Parker, nimeni nu te va pupa cu gura asta spurcată.

— Misiune îndeplinită, spun eu printre dinți. Acum dă-mi telefonul.

Mac.

Izbucnesc în râs.

— Nu *văd* telefonul tău, spune Isaac. Dar *aud* un măcăit.

— Nu-ți face griji, Isaac, nici ea nu-și vede telefonul, nu-i așa, Parker?

— Serios?, spun eu. Maturizați-vă odată.

— Ai primit un mesaj de la Sarah Gunderson.

— Hei!, se bagă Gerald. Ce mai face gagica aia scundă și grasă?

— Scrie: „K... te sun diseară". Ce să-i răspund?

Aud alți pași. Perfect. Câți dintre cei șapte mai umblă împreună? *Mac.*

— Sarah e o rață!, spune Gerald și râd din nou.

Mă iau după locul de unde a venit vocea lui Isaac și măcăitul telefonului și fac ceva stupid; mă avânt înainte cu ambele mâini, să îmi iau telefonul. Nu găsesc decât aer.

— Wow, stai așa!, spune Isaac. Cred că ești moartă după rațe!

M-am săturat de dobitocii ăștia, dar nu prea am ce să fac. Măcar pot să le ignor jocul. Trântesc ușa de la dulap și închid lacătul cu un clic zgomotos.

— Când ați terminat cu telefonul meu, duceți-mi-l la poartă.

Pe zgomotul de fundal al râsetelor celor doi idioți, pașii din apropiere încep să alerge.

— Hei, uite peste cine am dat, îi spune Isaac persoanei care se apropie. E Parker Gr*ufff!* – *Bam*!

Ridic instinctiv mâinile să-mi protejez fața și aud cum cineva se izbește tare de dulapuri... de două ori... de trei ori.

— Ce naiba... *Bam!* Încetează! *Bam!*

Mă lipesc de dulapuri ghemuită și-mi încrucișez brațele înaintea mea, cu palmele deschise, să îmi protejez fața. Se aude un târșâit și scârțâitul pantofilor pe beton și din nou zgomote de metal izbit.

— Ce-ai, mă!, cârâie Gerald, vocea lui îndepărtându-se pe culoar ca și cum ar fi fost luat târâș.

— Haide, spune Jason gâfâind de efort.

Toate sunetele se îndepărtează pe hol și dispar după colț.

Mac. E departe. Pornesc înspre sunet, trecând o mână pe suprafaţa dulapurilor, pentru a-mi păstra simţul de orientare. Se întoarce o pereche de paşi.

— Eu sunt, strigă Jason. Se apropie şi spune: „Uite-ţi telefonul".

Îmi întind mâna şi ating un telefon. Îl strecor rapid în geantă.

— Îmi pare rău, spune el. Ăia doi sunt... sunt doar nişte cretini. Era Isaac.

— Ştiu cine sunt. Am învăţat împreună la Marsh.

— A. Ei bine, s-a terminat. Nu cred că te vor mai deranja.

— S-a lăsat cu sânge?, îl întreb cu vocea mea plină de speranţă.

— Nu, spune el chicotind. Aşa ar fi apărut întrebări la care nimeni nu ar vrea să răspundă. Dreptatea străzii se face prin vânătăi, nu prin sânge. Evitarea conflictelor se face mai mult prin vorbe decât prin violenţă adevărată.

— Mie mi-a sunat a violenţă, spun eu.

— Doar cât a fost nevoie.

— Mersi pentru telefon.

— Nicio problemă. Unde te duci? Te conduc.

Îmi desfac bastonul şi pornim înspre parcare.

— Am aflat că studiezi în bibliotecă după ore, spune el. Veneam să te văd.

— De ce?

— Ei, nu pare că ar fi potrivit să te întreb acum, că tocmai te-am salvat. S-ar putea să îţi influenţeze răspunsul.

Inima îmi bate mai tare. Îmi dau seama că pulsul nu mi-a crescut aproape deloc în timpul luptei, dar *acum*...

— Vrei să mă întrebi ceva?, spun eu. Despre teme sau...? Nu avem cursuri în comun.

Doamne, nu îmi vine să cred că am spus asta.

— E în regulă, putem vorbi despre asta mai târziu, poate mâine.

Nu. Acum. Chiar acum.

— Ştii... spun eu pe tonul meu de îmi-pare-rău-să-ţi-spun, singurul lucru de care m-ai scăpat a fost mai multă bătaie de cap şi exasperare. O pornisem înspre cancelarie. Domnul Sullivan ar fi rezolvat lucrurile imediat. Dobitocii ăia nu au cum să mă rănească cu vorbele lor şi mă îndoiesc că ar fi scos beţe şi pietre să mă atace.

— A... bine... spune el, de parcă i-am dat de rezolvat o problemă de matematică. Voiam doar să te întreb dacă ai vrea să facem ceva împreună sâmbătă. Sâmbătă seara, adică. Adică după-amiază... De fapt... sunt la serviciu până la 5, dar după aceeea...

— Sigur, spun eu.

Jur că vorbele mi-au ieşit din gură înainte să mă gândesc la ele.

— Ce vrei să facem?

— Ei bine, pot să te iau cu maşina după ce ies de la lucr.

— A, dar voi fi la mall sâmbătă. Ne putem întâlni acolo pur şi simplu. La ora 5, spuneai?

— Perfect, spune el.

Ajungem în parcare.

— Mi-a sosit maşina. Ne vedem sâmbătă. Ei, de fapt, probabil că te voi vedea mâine şi vineri, apoi sâmbătă.

— Gata, avem o întâlnire, spun eu.

Am spus ceva cam penibil, dar nu îmi pasă.

Jason porneşte în grabă, iar din spate apar alţi paşi.

— Am auzit cumva cuvântul întâlnire?, întreabă Molly.

— Ai auzit. Pentru că l-am pronunţat. Şi, da, aşa e, am vrut doar să îl aud rostit.

— Când?

— Sâmbătă seară.

— Tare, spune ea, dar nu e sinceră.

Asta ar putea însemna multe lucruri, iar creierul meu drăcușor va fi nevoit să parcurgă întreaga listă de posibilități dacă nu îl opresc pe singura cale pe care o cunosc.

— Ce?, întreb eu.

— Ce?

— Ai spus *tare*, dar ai vrut să zici că *nu* e tare.

Tăcere.

— Nu îmi place când îmi scapă ceva, spun eu. Cât de bine îl cunoști?

— Doar puțin. E un tip în regulă.

O aud cum se așază pe trepte. Mă așez lângă ea.

— Ție îți place de el?

— Nu, nu e genul meu.

— Atunci ce gen e?

— Cred că nici al tău nu e.

Nu îmi convine când mă clasifică lumea într-o categorie sau alta, mai ales când e vorba despre oameni care abia mă cunosc.

— Și care ar fi acela?

— Nu știu, spune ea repede. Las-o baltă. Jason e în regulă. Sper să vă distrați împreună.

— Nu pot să o las baltă. Ce vrei să spui?

— Doar că tu ești... ageră... și isteață. Dar Jason... el... ia totul așa cum e.

— Și ce dacă?

După o clipă spune:

— Jason nu funcționează după un sistem atât de complex ca al tău, așa că nu cred că te va înțelege, asta-i tot. Poate mă înșel. Sper să fie așa.

Spusele ei ar fi avut mai multă greutate pentru mine dacă nu aș fi avut deja în trecut un iubit care m-a „înțeles". Treaba nu s-a terminat cu bine.

— Scuze, spune ea. Uneori nu știu ce ar fi mai potrivit să spun.

— Nu e *nevoie* să spui nimic.

— Știu, doar că... respiră de câteva ori.

Aștept să se liniștească.

— S-ar putea să nu știi unele lucruri, pentru că nu le vezi. De unde să știu ce îți pot spune și în ce situații să îmi văd de treabă?

— A, înțeleg, ce ai văzut?

— Doar... totul. În jurul nostru se petrec mereu un milion de lucruri tăcute. Se presupune că trebuie să joc rolul ochilor tăi, dar nu am cum să-ți spun fiecare mărunțiș. Cum să-mi dau seama ce e mai important de spus?

— Ce variante ai?

— Nu știu, multe. De exemplu... știai că nu sunt albă?

— Albă?

— Caucaziană?

— A, păi... nu m-am gândit la asta.

— Nu ți-a spus nimeni?

— Nu, nimeni nu mi-a spus: „Hei, Parker, Molly e negresă, m-am gândit că ar trebui să știi".

— Vezi?, spune Molly cu ușurare în glas. Dacă ai fi fost văzătoare, ai fi *știut* pur și simplu, fără să devină... știu eu... așa, o chestie. Dar dacă ți-ar spune cineva ceva în mod special, ai crede că persoana respectivă încearcă să-ți comunice ceva și probabil că ai întreba: „Ce vrei să spui?"

— Fie, deci nimeni nu s-a sinchisit să îmi spună că ești negresă – s-au gândit că nu contează.

— Ah... da, bine, poate... dar nici nu sunt neagră.

— Molly!

— Dar nici albă nu sunt.

— Asiatică? Peruană? Nu îmi face *plăcere* să fiu oarbă, să știi! Nu îmi pot da seama doar după „Molly Ray".

— Până acum ți-ai închipuit că sunt o roșcată cu părul creț și cu pistrui?

— Nu prea mai am obiceiul de a-mi închipui cum arată oamenii, mai puțin în cazul celor pe care i-am văzut înainte de accident. E caraghios, pentru că știu că Sarah nu mai arată a fată de șapte ani, dar nu pot să nu mi-o închipui așa uneori.

Molly începe să râdă.

— Mă bucur că te amuz, dar am putea să nu ne mai jucăm de-a baba oarba și să trecem mai departe, să îmi spui ce *culoare* are pielea ta, dacă tot în direcția asta merge conversația?

— Nu în direcția asta, dar mama e din Nigeria, iar tata e blond cu ochi albaștri, un amestec din toate popoarele europene de pe hartă. Mulți oameni nu știu sigur dacă sunt albă sau neagră și spun că arăt de parcă părinții și-au combinat fețele în Photoshop, doar că ochii mei sunt cu totul căprui, iar părul meu e doar ondulat și nu chiar negru. Practic, sunt o îmbinare de două rase, sunt birasială, dar nu spun niciodată asta.

— De ce nu? Adică...

— A, doar pentru că băieții se agită când aud „bi". Nu îmi doresc așa ceva.

Încep să râd. Ea nu râde, dar poate e vorba doar despre modestie când nu râzi la propriile glume?

— Deci fața ta e fix o jumătate din fața mamei tale combinată cu jumătate din fața tatălui tău, iar ei nu seamănă deloc... Cred că ori arăți superb, ori...

— Sora mea mai mare e fotomodel, spune cu un surâs în glas. Ea a căpătat jumătățile bune – eu am rămas cu resturile. Nu știu cu ce a rămas sora mea mai mică – are doar doisprezece ani.

— Fotomodel? Adică pe podium, chestii de genul ăsta?

— Uneori, dar mai mult ședințe foto. A apărut în *Vogue* anul trecut – în martie, cred. În colțul din dreapta, jos al unei pagini de la mijlocul revistei, înfășurată ca un șarpe în jurul unui tip cu bustul gol. Nici nu mai țin minte dacă era o reclamă sau dacă făcea parte dintr-un articol... e greu să îți dai seama când vine vorba despre Vogue.

— Wow! Pare o ocupație foarte glam.

Molly pufnește pe nas. Nu pot să-mi dau seama ce înseamnă.

— Vine acasă în weekendul ăsta – poate vei avea ocazia să o cunoști. E una dintre acele surori mai mari prea importante ca să-și bată capul cu noi. Vrea să ia parte la toate întâmplările din viața mea, până când brusc dispare într-un avion cu destinația Italia și nu mai dă niciun telefon săptămâni întregi.

Mașina mătușii Celia intră valvârtej în parcare. E cam penibil să plec tocmai în momentul ăsta, dar... îmi apuc geanta.

— Când ai căzut azi, spune repede Molly, dacă ai fi putut vedea, ai fi știut cine a venit la tine alergând. Îți spun acum de parcă aș încerca să îți spun și altceva, dar nu e așa.

— Cine a fost?

— Înțelegi totuși ce vreau să spun, nu?

— Scott?

— Da. El a fost primul. Când ai cerut să se facă loc să poți simți soarele, el era cel care stătea în cale.

— Apoi ce s-a întâmplat?, întreb eu. A rămas prin preajmă?

— Nu, s-a cărat. Cred că știe că nu vrei să îl ai în preajmă.

Isteț tip, Scott ăsta. Asta era una dintre calitățile care îmi plăceau la el în trecut, când îmi plăcea de el. În trecut, când îmi purta de grijă fără a fi vorba despre un sentiment de vinovăție sau de obligație ori cine știe ce senzație de regret care nu vrea să dispară.

— Nu spun că asta înseamnă ceva în mod special, bine? E doar ce s-a întâmplat.

— Pricep. Și să știi că nu mă voi supăra niciodată pe tine pentru lucrurile pe care mi le spui, dar s-ar putea să mă supăr pentru lucrurile pe care nu mi le spui. Spune-mi ce ai de spus de fiecare dată când ești nehotărâtă și lasă-mă pe mine să îmi bat capul cu eventualele semnificații ascunse.

TREISPREZECE

E sâmbătă, aproape ora unu, iar eu călătoresc pe Linia de Transport Tăcut a mătușii Celia înspre mall. A fost un moment penibil când mătușa i-a propus Sheilei să meargă cu mine, dar, înainte să apuc să deschid gura, Sheila a spus „Nu pot – teme" și a fugit în sus pe scări. Am depășit uimirea mea spunându-mi că oricum nu voiam să vină. Discuția despre întâlnirea mea cu Jason și despre faptul că mă va aduce el acasă cu mașina a durat mai mult, dar am rezolvat problema în cele din urmă, promițând că voi răspunde la mesaje și că voi ajunge acasă înainte de zece. De ultima condiție m-am plâns mai mult de ochii mătușii Celia. Mă văd cu Jason la ora cinci, așa că oricum am o grămadă de timp la dispoziție.

Nu știu de ce, dar nu m-am întâlnit deloc cu Jason joi sau vineri. Probabil că participa la probe sau măcar își petrecea timpul pe terenul de sport. Am promis în sinea mea că nu mă voi duce aiurea acolo, în speranța că mă va vedea el, și oricum nu aș fi putut să îl caut fără să întreb lumea de el. Am vorbit din nou cu domnul Underhill și am hotărât împreună să ne întâlnim peste o săptămână în ziua de luni, după ce va fi trecut haosul probelor și al perioadei imediat următoare, să vedem ce am putea face. Doar că după căzătura aia sunt și mai nesigură în privința întregii povești.

Joi seara mi-am dat seama că nu am numărul lui Jason și că el nu îl are pe al meu, dar m-am convins că ar fi venit la mine dacă s-ar fi schimbat ceva în plan. Vineri seara deja nu mai eram atât de

sigură. Logic vorbind, totul era OK, dar aş minţi dacă aş spune că întotdeauna gândesc logic. Sarah a încercat să mă ajute şi mi-a vorbit despre asta de parcă nu ar fi nicio problemă, însă de fiecare dată când Sarah se apucă să îmi vorbească pe tonul ăsta îmi fac griji şi mai mari.

Totuşi, în ciuda acestei incertitudini, sunt surprinsă de optimismul meu. Sarah şi Faith mă aşteaptă pe trotuar în parcarea mallului, iar mătuşa Celia mă lasă şi pleacă fără să mai arunce în mine cu alte reguli sau să-mi amintească să nu întârzii sau mai ştiu eu ce.

Sunt uluită de întâlnirea asta ciudată; e o întâmplare atât de obişnuită, şi totuşi atât de deosebită. Mă văd cu prietenii în fiecare zi şi vorbim mult, ne scriem mesaje şi în afara orelor – cu toate că în mare parte vorbesc doar cu Sarah –, dar rareori ieşim în oraş împreună să *facem* efectiv ceva. Motivul principal e că nu vreau să mă obosesc cu cinematografele, restaurantele şi toate celelalte, însă când eram copii făceam mai multe împreună, când părinţii ne duceau cu maşina de colo-colo şi organizau întâlniri. Am încetat obiceiul când am intrat la liceu.

Sarah spune că e vina mea nu doar pentru că sunt oarbă, dar şi pentru că m-am schimbat după ce Scott a nimicit orice speranţă de-a mea de a avea vreodată încredere în orice tip în afară de tatăl meu — asta a spus cu propriile ei cuvinte. Nu neg lucrurile astea, în schimb despre divorţul părinţilor ei nu vorbim; iar asta s-a întâmplat cam în aceeaşi perioadă, după care tatăl ei a dispărut aproape cu totul. Povestea asta i-a cam întunecat spiritul. I-am spus odată că întâmplarea i-a stricat cutia de râsete, iar conversaţia respectivă s-a terminat atât de brusc încât am promis în sinea mea că nu voi mai aduce subiectul în discuţie niciodată. Cu toate astea, am simţit un dram de interes sincer când am vorbit să ieşim la cumpărături cu Faith, aşa că sper la o zi cât se poate de frumoasă şi că la urmă vom

ajunge să ne întrebăm de ce nu am mai făcut așa ceva de atât de mult timp.

— Tu nu mergi direct la întâlnire după ce terminăm aici?, întreabă Faith.

— Ce nu-i în regulă cu ținuta asta?

Îmi întind încet în lături brațele, să nu lovesc ceva. Port blugi și un tricou polo bleumarin, iar ambele chiar sunt pe mărimea mea, în loc să fie hainele comode cu un număr mai mare pe care le port de obicei. Cât despre eșarfă, o port pe cea cu Frunze de Toamnă – doar e toamnă – și, desigur, port vesta mea militară încărcată cu insigne.

— Să încep de la grămada de frunze din capul tău și să continui în jos, spune ea, sau să încep de jos, luându-mă mai întâi de bascheții ăia negri?

— Jason mi-a vândut adidașii ăștia! Și nu sunt din ăia care ajung până deasupra gleznei – sunt pentru alergat!

— Poate îți putem cumpăra ceva de aici. Ceva mai puțin...

— Nu am de gând să mă schimb!

Cu toate că privesc în viitor și bănuiesc că s-ar putea să o fac.

— Uite că vine Molly, spune Sarah. Pare cam supărată. Și e cu cineva.

— Hey, spune Molly. Mie nu mi se pare supărată. Mai degrabă resemnată. Parker, Sarah, Faith... ea e sora mea, Danielle.

— Spuneți-mi Dani, spune o voce mai ascuțită, care nu seamănă deloc cu cea a lui Molly. Am aterizat și eu în dimineața asta, devreme, și trebuie să cumpăr câte ceva. Vă supărați dacă vin cu voi?

— Bineînțeles că nu, spune Faith fie cu o reală sinceritate, fie jucând teatru cu o pricepere excepțională; e singura dintre noi cu suficient bun-simț încât să răspundă imediat și să evite o tăcere stânjenitoare, în care fiecare ar fi așteptat să răspundă altcineva. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Ești plecată la studii sau...?

— Poftim? Nu!, râde Dani. Molly e cea deşteaptă.

— Iar Dani e cea frumoasă, spune Molly de parcă a mai spus acelaşi lucru de un milion de ori.

Dani râde din nou.

— Nu e adevărat! Doar că eu am o armată de experţi care au grijă să arăt mereu cât mai bine. E nevoie de multă muncă, credeţi-mă!

Şi astfel o luăm din loc. În mall, Faith şi Dani pornesc înainte, deja cu o viteză prea mare pentru noi, sau cel puţin pentru mine, şi Faith află ceea ce noi ştim deja, că Dani e un umeraş de haine profesionist şi cuier cu picioare care tocmai s-a întors din Milano şi urmează să plece spre Chicago şi apoi New York imediat ce... ei bine, îmi pierd şirul gândurilor în momentul în care Sarah îmi şopteşte din senin la ureche: „Oh. My. God".

— E în regulă, spun eu. Va fi distractiv. Nu poţi spune că avem un program stabilit pe care îl va deranja ea.

— Nu... Nu asta... aş... aş vrea să o fi putut *vedea*... E... e...

— Doamne, Sarah.

Mă opresc din mers. Situaţia asta e ciudată. Sarah pare agitată. Sarah nu e *niciodată* agitată.

— Cum e?

Sarah mă apucă de braţ cu ambele mâini şi îşi apropie faţa.

— E *superbă*.

— Da, spune Molly. Bate toate recordurile. M-a luat prin surprindere. Când mi-a propus să mă aducă aici cu maşina, mi-am dat seama că...

— Credeam că aşa ceva se întâmplă numai în filme, spune Sarah, de parcă Molly nici nu vorbeşte. Lumea întoarce efectiv capul după ea. Doi tipi s-au izbit unul de altul lângă fântână. Alţi trei tipi au făcut cale întoarsă şi acum ne urmăresc. *Se ţin după ea. Să moară mama!*

— Haide, chicotesc eu încercând să nu râd şi să nu vorbesc prea tare. Ce ai păţit? Parcă n-ai mai văzut în viaţa ta o fată drăguţă, chiar şi dacă ai văzut doar în filme.

— Drăguţă? *Drăguţă?* Nu e *drăguţă*, Parker. *Tu* eşti drăguţă. *Ea* e de pe *altă planetă*. Nu e acelaşi lucru. Nu mi-am dat seama până acum, dar nu e deloc acelaşi lucru. Simt că am o *reacţie fizică*. Am în faţa ochilor Teoria Evoluţionismului. Încep să înţeleg Războiul Troian. Încep să mă îndoiesc de orientarea mea sexuală.

— Sarah, şşş!

E greu să şopteşti când încerci să nu râzi.

— Vino-ţi în fire!

— Ştiu sigur că Rick ar fi de acord să facem ceva în trei cu ea şi sunt destul de sigură că şi eu aş fi.

— Sarah!

Nu mă mai pot abţine şi izbucnesc în râs.

— Sarah! Unde eşti? E cineva aici care se preface că e Sarah şi nu îi iese deloc!

— Taci! Taci! *Taci!*, şopteşte Sarah şi încearcă să îmi acopere gura, iar eu mă apăr cu mâinile. Vin!

— Totul e în ordine?, întreabă Faith pe un ton menit să ne comunice ceva, probabil ceva legat de maturizare.

— Desigur, spune Sarah. Suntem cu toţii în regulă aici. Voi două cum sunteţi?

— Parcă ai spus că Pantaloni de Trening e cea tăcută.

— De obicei este, spune Faith bănuitoare. Poate are un atac de cord.

— *Numele* meu, spune emfatic Sarah printre dinţi, *nu* e... *Pantaloni de Trening*... şi o aud cum se chinuie să nu râdă.

O strâng la piept cu toată puterea şi o ridic de la sol, atât de fericită sunt să o aud. Ea ţipă şi se zbate şi o las jos.

— Eşti bine?, întreabă un tip.

Probabil că e de vârsta noastră sau puţin mai mare – nu pot să-mi dau seama.

— Da, aveţi nevoie de ajutor, domnişoarelor?, spune alt tip.

— Domnişoare? spune Sarah. Sunt *domnişoare* pe aici?

— Cumva ne vorbesc din senin tipi necunoscuţi?, o întreb ridicând vocea. Ce ciudat.

— Suntem OK, mersi, spune Faith. Pentru unii oameni nu e niciodată prea devreme să bea.

⁘ ⁘ ⁘

Niciuna dintre noi nu a luat prânzul înainte să vină aici, aşa că ne îndreptăm spre zona cu restaurante. În ciuda acestui fapt, ajungem acolo abia după o oră, pentru că cineva – ei bine, Faith sau Dani – se opreşte pe drum la fiecare magazin, intră şi nu cumpără nimic. Nici măcar nu pot găsi cuvinte să explic cât de mult le place persoanelor oarbe să se uite prin vitrine, dar Sarah, deşi s-a mai liniştit, mă distrează în continuare.

Dintre diversele oferte ale restaurantelor, îmi aleg un burrito, un compromis între preparatele cu cel mai bun gust şi cele mai uşor de mâncat. Insist să mi se dea raportul şi aflu că Molly şi-a luat enchilada şi fasole mexicană de la acelaşi restaurant, că Sarah şi-a luat o chiflă şi un bol cu supă-cremă de ciuperci, Faith şi-a luat o salată de spanac, iar Dani şi-a luat mâncare tailandeză. Nasul confirmă acest raport şi ne punem toate pe mâncat.

— Mă scuzaţi, ne spune un tip.

— Petrecere privată!, spun eu. Mersi oricum!

— Da, e în regulă, îi spune Molly, apoi către mine: dorea să ia scaunul liber de la masă, să poată sta cu soţia şi copiii lui.

— A! Poate că ar trebui să-mi fie jenă, dar, nu, nu îmi este.

— Dani, spune Faith. Vorbeam adineaori despre ţinuta lui Parker. În seara asta se vede cu un tip la o primă întâlnire.

— Aaa!, spune Dani. Cum te gândeşti să te îmbraci?

Mă încrunt.

— Am avut dreptate, spune Faith fără nicio urmă de îngâmfare. Nu ştiu cum reuşeşte să vorbească aşa.

— Eram îmbrăcată aproape la fel când m-a invitat la întâlnire, aşa că bănuiesc că îi place stilul meu.

— Asta porţi în fiecare zi din viaţa ta, spune Faith. Dar asta nu e o zi, e o întâlnire. E permis să porţi ceva deosebit. E mai mult decât permis.

— La ce te gândeşti, o rochie? O rochie de seară? Pantofi de cristal?

— Poate ceva care a vizitat recent interiorul maşinii de spălat.

— Mă jigneşti pur şi simplu, spune eu şi îmi ridic vesta. Ştii că asta nu se spală uşor. În orice caz, cât de des crezi că se spală gecile astea?

Miros materialul – într-adevăr, e puţin îmbâcsit.

— Nu spun că ai nevoie de o transformare completă, spune Faith pe un ton care îmi comunică exact opusul. Poate că ai dreptate; poate că te-a invitat în oraş pentru că îi place cum baţi cap în cap albastrul şi verdele. Ştiu că nu îţi va păsa dacă el apare în salopetă sau în smoching, dar sunt sigură că lui i-ar plăcea să te vadă puţin mai aranjată, chiar dacă tot în cadrul stilului tău propriu... unic.

— Mă jigneşti! Poate că nu văd, dar asta nu înseamnă că nu îmi pasă ce poartă... cu toate că... nu cred că îmi pasă... dar, în orice caz, el e la serviciu, aşa că probabil va purta haine de lucru!

Îmi răsucesc capul de parcă le-aș privi pe toate triumfător.

— Sunt sigur că se va schimba, spune Faith pe tonul ei de da-amrăbdare-cu-tine. N-o să vină în uniformă la întâlnire. Nici nu cred că au voie să poarte uniforma în afara programului.

— Uniforma?

Molly spune:

— Toți poartă tricouri negre pe care scrie în alb *Running Rampant.* Cele două litere *G* poartă mici adidași pentru alergat sau ceva de genul ăsta.

— N-are nicio importanță, spune Faith. Și nu e vorba despre o discuție filosofică. E vorba despre cumpărături. Adică despre cumpărat haine. Termină-ți masa și hai să cumpărăm haine.

— Cred că e îndrăzneață, spune Dani.

— Iar începem... spune Molly dând ochii peste cap.

— Ce e îndrăzneață?

— Înfățișarea ta. Nu respectă normele, dar... parcă ai fi cu un pas în fața normelor. Așa pornește o modă nouă. Îmi place. Mai ales eșarfa legată în jurul ochilor. E genială.

Mă aplic înspre Faith.

— *Profesionistei* îi place stilul meu.

— Hai să vedem, ridică-te și stai puțin mai în spate, spune Dani. Și stai mai drept.

Așa fac. Sunt pregătită pentru orice.

— Te-ai gândit să îți atârni eșarfa în față în loc de spate? întreabă Dani.

Îmi atinge umerii și apoi îmi potrivește eșarfa și aranjează în valuri cozile de vreo jumătate de metru lăsându-le să cadă pe partea stângă a pieptului meu.

— Ai ceva curbe şi eşarfa îţi pune în evidenţă silueta dacă o porţi aşa. Gata! Tocmai ai devenit mult mai fermecătoare.

Stau perfect nemişcată. Nimeni nu scoate o vorbă. Nu vreau să vorbesc prima.

— Doamne, spune Sarah. Hai la cumpărături.

⁘ ⁘ ⁘

Zile întregi m-am gândit mai mult la Jason decât la întâlnirea asta de shopping şi totuşi iată că se face ora cinci, iar eu aş vrea să mai rămân cu gaşca. Toate, mai puţin Faith, mi-au luat partea în privinţa blugilor şi a adidaşilor negri şi au spus că sunt în regulă, dar acum sunt îmbrăcată într-o bluză nouă, albastră, cu un decolteu în V care se termină fix deasupra sutienului meu alb de sport, iar peste asta port descheiată o cămaşă de culoare albastru-deschis în carouri... care încă nu ştiu sigur dacă îmi place, dar despre care toată lumea, inclusiv Faith, a spus că se potriveşte perfect stilului meu de fată care de obicei poartă în fiecare zi o vestă militară descheiată. De asemenea, am o nouă eşarfă, mai lungă ca cele obişnuite: uni, de un albastru-închis, despre care Faith a spus că e prea închis, dar Dani a spus că e superbă, şi asta a pus capăt discuţiei. Molly mă ajută şi îmi ţine hainele vechi până mai târziu. Nu pot să-mi explic, dar cu hainele astea noi mă simt şi puţin mai înaltă.

Încerc să ţin socoteala a tot ce îşi cumpără fetele, dar e dificil să ţin minte din moment ce mi se spune doar o dată şi nimeni nu-mi aminteşte ce li s-a potrivit şi ce nu în tot acest haos. Ştiu sigur că Sarah şi-a cumpărat câteva perechi de pantaloni de yoga, sub pretextul că sunt la fel de comozi ca pantalonii de trening, dar, după cum spune Dani, sunt mai atrăgători.

— Cu cine îți faci cumpărăturile de obicei?, întreabă Molly cât timp o așteptăm pe Dani, care e ocupată cu cine-știe-ce.

Trece o clipă înainte să răspund.

— Cu tatăl meu.

Tăcerea îmi indică sfârșitul acestei conversații, dar apoi Molly întreabă:

— Cum se descurca la capitolul sfaturi vestimentare?

Încep să râd.

— Îmi descria lucrurile doar. Culorile, formele și altele. Îmi spunea ce poartă alți oameni, deși știu că îmi spunea doar de hainele care îi plăceau sau măcar de hainele care nu îi displăceau. Mă ajută și vânzătorii, îmi caută haine pe mărimea mea și apoi mă sfătuiesc ce să iau.

Telefonul îmi sună să îmi amintească de întâlnire.

— Trebuie să plec, spun eu. Unde sunt fetele?

— Dani a acaparat atenția lângă standul de cosmetice. Pun pariu că vânzătorii nu au mai văzut atât de mulți tipi care să stea atât de mult acolo.

— Sarah și Faith?

— Se odihnesc în umbra ei, spune Molly.

Apoi strigă:

— Hey! O conduc pe Parker. Mă întorc în câteva minute.

Corul de *pa-pa*-uri și urări de *bafta* pe care îl aud de la Sarah pe un ton mai ascuțit decât am auzit vreodată mă neliniștește în mod special în timp ce ne îndepărtăm.

— Știu că nu ai nevoie de ajutorul meu, spune Molly, dar am nevoie de o pauză.

— De fapt, recunosc eu, ne-am foit atât de mult încât nu mai știu unde ne aflăm. Mergi cu mine până la fântână și orientează-mă în direcția potrivită. De acolo mă descurc singură.

Nu vorbim pe măsură ce traversăm magazinul spre ieşire – Macy's, cred, sau poate Nordstrom –, un traseu cu obstacole, gândit în aşa fel încât să îţi fie imposibil să mergi în linie dreaptă. Mi-am setat alarma să sune cu mult timp înainte de întâlnire, la gândul că voi fi singură, aşa că după ce ieşim pe coridoarele principale ale mallului încetinim la pas şi ne plimbăm lejer. Bine, poate nu chiar lejer. Mi se strânge stomacul şi simt un fel de nesiguranţă, dar măcar mergem încet.

Mă gândesc să îmi distrag singură atenţia, aşa că spun:

— Nu pot să-mi închipui cum ar fi să fiu în pielea lui Dani.

— Eu pot, spune Molly pe un ton cam... ei bine, sumbru.

— Să nu fii geloasă, spun eu pe un ton prietenos. E ca şi cum ai fi geloasă pe Einstein sau pe Mozart...

Regret imediat că am spus asta. În mintea mea îmi păruse că o va linişti imaginea asta de ansamblu.

— Geloasă?, spune Molly. Îmi e *milă* de ea. Toţi tipii care ne-au vorbit azi...

— Asta s-a întâmplat numai datorită ei.

— Dar nici nu se poate spune că îi vorbeau *ei*. Din când în când ni se adresau tuturor – *Fata Oarbă*, *Pantaloni de Trening*, *Grăsuţa* şi... nu ştiu... *Gângania care Turuie despre Modă* –, dar în realitate încercau doar să îşi facă drum până la *Tipa Arătoasă*. Dacă ar fi posibil să pună mâna pe ea fără să îi vorbească, ar face-o.

— Unii dintre ei, da. Înţeleg că ar putea deveni enervant.

— Nu. Imaginează-ţi că ai câştigat loteria de un miliard de dolari şi brusc toată lumea îţi vorbeşte, toată lumea se poartă frumos, se interesează de tine constant, tot timpul, fără nicio pauză. Azi nu ai pe nimeni, mâine toată lumea roieşte în jurul tău –, şi asta doar datorită banilor din bancă. Nu e enervant, e... e ca şi cum te-ai îneca.

— Ei bine, dacă pui problema aşa.

— Atunci când ai frumusețea ei, 99% dintre persoanele care îți vorbesc –, și bărbați, și femei, nu încearcă decât să se dea bine pe lângă tine sau să pună mâna pe ceva ce îți aparține. Mint încontinuu și îți spun ceea ce au impresia că vrei să ți se spună, așa că ajungi să nu ai încredere în nimeni și nici măcar nu îi mai poți repera pe cei 1% care nu sunt așa. Mă îngrozesc numai când mă gândesc, dar așa e viața ei în fiecare zi.

— Molly...

Nu știu ce altceva să îi spun.

— Iartă-mă, Parker. Știu... știu că nu despre asta doreai să vorbim. Doar că mă sună din toate locurile de pe pământ, de obicei plângând... A plâns mai mult anul ăsta decât am plâns eu toată viața mea. E foarte obositor să îi fii soră, pur și simplu; nu aș putea supraviețui dacă aș fi efectiv în pielea ei. Toată lumea are impresia că Dani e *atât* de norocoasă, dar e cel mai trist om pe care îl cunosc. Mă *bucur* că nu sunt vreo frumusețe. Nu aș face schimb de locuri cu ea nici în ruptul capului.

PAISPREZECE

Sunt douăsprezece minute trecute de cinci, iar eu stau singură pe o bancă în faţa magazinului Running Rampant. Faptul că nu am primit nicio veste de la Jason e printre cele mai puţin importante lucruri la care mă tot gândesc.

M-am simţit foarte bine azi, dar ceea ce mi-a spus Molly despre Dani m-a făcut să mă simt de parcă cineva a mărit atracţia gravitaţională cu câteva unităţi. Mă gândesc că nu sunt câtuşi de puţin diferită, m-am folosit de ea ca toţi ceilalţi. Însă ştiu că nu e adevărat – categoric nu m-a dat pe spate cu înfăţişarea ei. Mi-a făcut plăcere să petrec timpul cu ea din acelaşi motiv pentru care îmi place de Molly; e o companie plăcută şi îmi place să stau de vorbă cu ea. Totuşi nu pot să neg că asta s-a datorat în mare parte agitaţiei incredibile care s-a simţit în jur pentru că Dani e incredibil de frumoasă. Nu cumva prietenii mei mă apreciază doar pentru că se distrează privind toate stângăciile mele şi văzând cum mă tot împiedic de diverse lucruri?

Mai mult, de parcă nu ar fi destul de obositoare gândurile astea, în momentul de faţă mă întreb de ce anume decid oricare două persoane să vorbească una cu cealaltă. Nu mă refer la apropierea care apare după ce ajung să se cunoască, ci la primele momente de contact. Atunci când un necunoscut vine şi-ţi vorbeşte pur şi simplu, fără să îţi ceară indicaţii către toaletă şi fără să urmărească ceva anume de la tine, de ce face asta? Nu am de unde şti – nu am făcut niciodată aşa

ceva. Probabil că motivul se bazează pe ceea ce oamenii văd. Motivul e că le pari atrăgătoare.

De ce m-a invitat Jason la o întâlnire? Inițial m-a ajutat să îmi cumpăr încălțări, dar după aceea cât am mai stat de vorbă? De trei sau patru ori? Și conversațiile nu au depășit 60 de secunde. De ce și-a dorit să îmi vorbească din nou sau să mă invite în oraș? I s-o părea că sunt drăguță? Nu se poate să îi placă personalitatea mea – încă nu am asmuțit-o asupra lui. De fapt, având în vedere cu câtă stângăcie m-am purtat în ultimele conversații, i-am dat suficiente motive să *nu* îmi vorbească. Și, dacă aș fi într-adevăr drăguță, nu m-ar fi abordat și alți tipi până acum? Poate că nu mi-au dat atenție pentru că sunt oarbă sau poate din cauza personalității mele, caz în care Jason pur și simplu nu și-a dat seama până acum. Imediat ce mă va cunoaște mai bine, se va răzgândi. Dar dacă are doar cine știe ce pasiune pentru ideea unei fete legate cu frânghii și îl entuziasmează eșarfele mele? Doamne, deja regret că m-am gândit la asta. Cât de sinistru. Iar își face de cap creierul meu pișicher.

Un mister și mai mare e următorul: de ce îmi place de el, de ce am acceptat atât de repede să ne vedem și de ce sunt atât de entuziasmată în momentul ăsta? Aș putea să îmi dau aere și să spun că nu sunt atrasă în mod superficial de el pentru că e chipeș, dar dacă scot din discuție motivul ăsta, ce îmi rămâne? Pentru că e galant și pentru că mi-a arătat un soi de respect prietenos? Doar de atât e nevoie ca să îmi apară fluturi în stomac? Doamne, cât de jalnic. O vorbă binevoitoare spusă pe tonul potrivit, care pătrunde dincolo de câmpul minat al infirmității mele și, gata, sunt deja cu inima în gât? Doamne.

— Bună, Parker, spune Jason. Scuze că am întârziat. Șeful de tură ne-a pironit locului și ne-a pus să repetăm inventarul 20 de minute. Era toată lumea grămadă, așa că nici nu am putut să vin să îți spun.

Mă ridic în picioare.

— E în regulă. Trebuie să te schimbi sau...?

— A, nu, m-am schimbat deja. E vorba doar despre tricou. Eşti gata să mergem?

— Da.

— Arăţi foarte bine.

— Mersi, spun eu. Sunt sigură că şi tu arăţi bine. Dar, serios, nu m-ar deranja dacă nu ai arăta bine.

— Aha, OK... spune el. Ţi-e foame?

Wow, nu mi-am gândit bine programul, din moment ce am mâncat un burrito acum trei ore.

— Oricând pot mânca, spun eu, surprinsă de priceperea mea în evitarea unui răspuns clar.

Bine, de fapt, e adevărat că *pot* mânca, doar că nu foarte mult...

— Ţie ţi-e foame?

— Lihnit, spune el. Nu am apucat să iau prânzul. Am făcut o rezervare pentru cină la ora şase.

— Rezervare? spun eu. Cât de fiţos. Unde?

— Va fi o surpriză.

Sincer, nu prea îmi plac surprizele. Dar nu cred că e corect să spun asta. Ziua în care m-a sărutat Scott a fost plină de surprize care mi-au plăcut la momentul respectiv.

— Bine.

— Hai să ieşim prin faţă, spre stânga ta.

— Te pot ţine de braţ?

Îmi întind mâna.

— Va fi mai simplu decât să merg cu bastonul.

— Sigur, spune el.

Mâneca lui îmi atinge degetele. Un material subţire şi catifelat... poate un fel de cămaşă de seară.

— Şi asta e fiţoasă, spun eu. Mă refer la cămaşă. Mâneci lungi cu manşete.

— Da, doar e o ocazie deosebită. Am făcut chiar şi duş azi.

— Mersi!, spun eu şi mă simt deja mai în largul meu. E adevărat ce se spune, persoanele oarbe chiar îşi dezvoltă celelalte simţuri. Nasul meu şi-ar da seama dacă ai minţi.

— Pe tine nu te mint, Parker, spune el şi o spune cu adevărat, nu doar în joacă.

Mă bucură. Aproape m-a convins că povestea asta se va termina cu bine.

— Promiţi?

— Promit.

Îmi aduc aminte că şi el m-a pus să îi fac o promisiune când ne-am întâlnit prima oară. I-am promis că nu voi alerga niciodată noaptea, promisiune pe care am încălcat-o după numai trei zile, atunci când l-am visat pe Scott.

...

Apoi îmi vorbeşte cinci minute despre serviciul lui, ca răspuns la o întrebare pe care i-am pus-o, dar pe care am uitat-o deja. O întrebare stupidă de genul „Şi cu ce te mai ocupi în afară de căratul cutiilor de pantofi în şi dinspre camera din spate?". Ascult atentă doar pe jumătate cum îmi explică strategiile de aranjare a rafturilor şi a vitrinelor, chestii de genul ăsta – nu sunt atât de înamorată încât să mi se pară interesant. Pe lângă asta, mă tot întreb unde mergem, din moment ce nu sunt spaţii de parcare în faţa mallului, în direcţia înspre care ne îndreptăm.

Nu mai am răbdare.

— Mergem pe jos până acolo? Parcarea e în direcția opusă.

— A, angajații n-au voie să parcheze acolo. Noi trebuie să parcăm în altă parte. De obicei nu merg cu autobuzul, dar m-am gândit că... ei bine, putem merge pe jos dacă vrei. Nu am vrut să...

— E în regulă, putem merge cu autobuzul. Am parte de suficient exercițiu fizic.

Ajungem în stație tocmai când vine autobuzul și, după distractivul joc de-a urcatul pe scări, ne așezăm pe bancheta din spate. Nu știu de ce, dar șoferul a pornit aerul condiționat la maximum și mor de frig, însă nu îmi strâng brațele în jurul corpului, pentru că nu vreau ca Jason să se simtă stânjenit.

— Ți-e frig?, întreabă el.

— Mi-e bine, spun eu, din nou surprinsă.

— Nu am nicio haină, altfel ți-aș fi dat-o. Nu știam că e atât de rece în autobuzele astea.

— E OK.

Ceva îmi atinge umărul, cel din partea opusă față de Jason, și tresar speriată, dar tresar cu adevărat, din moment ce mușchii îmi sunt încordați de la frig – brațele îmi saltă în sus, iar antebrațul ricoșează de nasul lui Jason, dar, din fericire, nu țip. Inima îmi zvâcnește și îmi dau seama că Jason încerca să-și pună brațul după umerii mei.

— Scuze!, îi spun imediat. Scuze, am...

— Nu, nu, spune el. *Eu* îmi cer scuze. Nu am vrut să te sperii.

— Nu, e în regulă! E... e în regulă...

Săltăm ușor pe scaune din cauza drumului; îi simt brațele lăsate pe lângă corp. Aș vrea să încerce din nou, dar nu am de gând să i-o cer.

— Serios, e OK.

— Nu îți face griji – ajungem imediat la mașina mea și scăpăm din frigiderul ăsta.

— Bine.

Tăcere. Niciun braţ după umerii mei. Mi se aminteşte inutil că Regula Numărul 2 se aplică şi în cazul celorlalţi, şi în cazul meu.

Ne oprim după câteva minute. Jason îmi oferă puţin cam mult ajutor să cobor din autobuz, iar maşina lui nu e departe. Nu e mult de mers până la restaurant, timp în care Jason mă întreabă ce feluri îmi plac, o întrebare cam ciudată în clipa de faţă, din moment ce a ales deja un restaurant şi nu vrea să-mi spună despre care e vorba. Îi răspund ambiguu – nu vreau să spun că nu îmi place sushi dacă e vorba de un restaurant de sushi – şi îmi dau seama că asta îl irită puţin, dar prefer să fiu precaută.

— Surpriză!, spune el intrând într-o parcare. Suntem lângă Andino's!

— Bine, super, spun eu încercând să par entuziasmată.

Surpriza pe care ar fi trebuit să o simt îşi pierde valoarea tocmai dintr-o cauză previzibilă; nu ar fi fost cu nimic diferit dacă Jason mi-ar fi spus unde mergem încă de acum jumătate de oră, din mall, în loc să îmi spună chiar acum. Nu poţi să legi pe cineva la ochi, să îl duci undeva şi apoi să obţii un moment de surpriză atât timp cât nu poţi să dezlegi persoana respectivă.

Pricep acum de ce nu a agreat răspunsurile mele la chestionarul legat de mâncare. Nu am spus nimic despre mâncarea italiană. Îmi place, dar e cam dificil de mâncat şi de obicei nu se află printre preferinţele mele.

Suntem conduşi la masa noastră imediat şi, din câte aud, nu ar fi fost nevoie să facă rezervare. Nu-i nimic.

Jason spune:

— Am sunat la diverse restaurante, dar nu am reuşit să găsesc niciunul cu meniuri scrise în Braille.

Îmi muşc limba. Dacă mă întreba, i-aş fi putut recomanda vreo şase restaurante bune cu meniuri în Braille. Ăsta e preţul surprizelor. Nu ştiu spre ce părere să tind: apreciez faptul că se poartă cu mine într-un mod deosebit şi că încearcă să facă gesturi romantice, dar nici nu prea îmi plac aceste gesturi. Dar de unde să ştie el?

Exact. De unde să ştie el? Nu ştie nimic despre mine.

— Aşadar... cât de mult îţi e foame?, întreabă el.

O spune pe un ton ferm, de parcă la mijloc ar fi o mică glumă. Ştie că am mâncat recent?

— Potrivit.

— Bine. V-ar interesa o porţie de supă, o salată, aperitive sau pâine cu usturoi?

M-am prins. O face pe chelnerul, transformă meniul într-un joc.

— Nu-mi e atât de foame cât să iau aperitive, supă sau salată, spun eu.

Ca să nu mai zic că nici nu mă gândesc să mănânc supă sau salată pleoştită, înmuiată în sos.

— Prea bine, spune el. Paste sau pizza?

Pizza ar fi cu siguranţă mai uşor de mâncat, dar nu pare potrivit să comand pizza într-un restaurant drăguţ.

— Paste.

— Excelent! Alege dintre următoarele: Linguini Mare, Paste Carbonara...

Începe să citească ritmic şi apoi cu un accent italian nereuşit...

— Cap-pel-lini Pomo-doro, Fettu-ccine Pri-ma-ver-a...

Acum aproape că recită meniul pe tonurile unei melodii. Mă aplec înainte şi îi şoptesc:

— Jason...

— TOR-tel-LI-ni MAR-i-NAR-a sau poate puţine VE-al SAL-tim-BO-cca...

Chicotesc văzând cum adaugă cuvinte să potrivească măsura cântecului din meniu. Îmi aud chicotele și îmi acopăr gura să mă opresc și să nu îi deranjez pe ceilalți. Pe lângă asta, simt că e puțin penibil să chicotesc așa cum făcea și Sarah la mall.

— Mai AU și SCALL-o-PI-ne, DAR și UN pui PARM-e-SAN... iii.

Izbucnesc în râs.

— Jason!

— Nici măcar nu am ajuns la jumătatea paginii, spune el. Mai sunt Pas-te SUB-țiri A-i-O-li, RIG-a-TON-I A-bruz-ZI... zi...

— Nici măcar nu știu ce sunt astea! Nici jumătate dintre ele!

Tăcere. Mai exact, imediat după ce mă opresc din râs.

— În cazul ăsta îmi permiți să-ți recomand Lasagna cu carne de vită?, spune el pe un ton sec.

— Prea mare bătaie de cap, spun eu, strecurând în conversație puțină sinceritate. Au cumva gnocchi? Cu sos Alfredo?

— Nu am mai auzit așa ceva... Nici nu văd nicăieri...

— Litera *g* nu se pronunță. Se scrie g-n-o-c-c...

— Iată. Gnocchi Del Giorno. Un preparat încântător cu cartofi și...

— E bun. Și pâine cu usturoi.

Ah, stai puțin, pâine cu usturoi...

— V-ați hotărât? întreabă o doamnă. A!

— E în regulă, spune Jason. Delicatesele țin de gust și miros. Aspectul nu face decât să îți distragă atenția.

— A, bine, atunci, spune ea luându-se după el. Știu sigur că bucătarul nu ar fi de acord. Are categoric convingerea fermă că prezentarea e importantă – prima îmbucătură se ia cu ochii, spune el. Dar nu trebuie neapărat să știe.

— Vrem amândoi Gnocchi Del Giorno și pâine cu usturoi. Ce zici de ceva de băut, Parker?

— ZC4R, vă rog.

— Avem doar sucuri acidulate, limonadă, suc de merișoare, suc de grepfrut...

— A, pardon, o Coca-Cola, un Pepsi sau ceva asemănător, cu cofeină și zahăr. Și un pai. Vă rog.

— Și pentru mine, spune Jason.

După ce pleacă chelnerița, Jason întreabă:

— Ce e ZC4R?

Am o senzație ciudată acum, că a venit vorba despre asta, dar nu știu de ce. Îmi e jenă cumva? Nu, nu are cum să fie ăsta motivul.

— Zahăr de trestie Colorat în Caramel Cofeinizat Carbogazos și Rece. Sunt sigură că nu au decât C4R aici – sunt numai câteva sucuri care conțin zahăr de trestie în loc de sirop de glucoză cu concentrație mare de fructoză, dar îmi era deja greu să comunic și nu am vrut să complic și mai mult lucrurile.

Chelnerița se întoarce cu pâine cu usturoi în timp-record.

— Ia și tu, spun eu pentru a introduce și mai multă sinceritate, să nu fiu singura care va mirosi a usturoi.

— Bine. Nu am mai auzit de gnocchi. E vorba despre cartofi? Nu pare ceva italian.

— E sigur un preparat italian. Nu e chiar preparatul meu preferat, dar e destul de bun.

— De ce nu ai cerut preparatul tău preferat? Te grăbeai să mă oprești din cântat?

— Nu! Nu, doar că... ei bine, după cum a spus chelnerița, pentru unele persoane e important cum arată mâncarea, dar pe mine mă interesează cât de ușor e de mâncat. Gnocchi se mănâncă ușor, dar spaghetele? LA-s-o BALtă.

Jason râde.

— Bine, atunci.

Iau puțină pâine și mă bucur că nu mă deranjează tăcerea asta.

— Hei, spune Jason. Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat în autobuz.

— Nu, e în regulă. Tresar când mă ating oamenii, din moment ce nu pot să-mi dau seama când încearcă să facă asta. E e un fel de regulă legată de nevăzători. Data viitoare, poți să spui și tu *Hei, dă-mi voie să îmi trec mâna după umerii tăi*, încât să nu fie nevoie să te pocnesc în nas data viitoare sau mai știu eu...

Tocmai am spus *data viitoare* de două ori...

— A, bine.

— Sau – și ăsta e un truc de profesionist – merge și dacă îmi dai pur și simplu un ghiont ușor.

Ajunge odată!

— Bine. Mă referam la tot drumul cu autobuzul. Nu vreau să ai impresia că am mers cu autobuzul doar pentru că nu te cred în stare să mergi câteva sute de metri...

— A, păi... bine... nu am...

Nu știu ce să mai spun. Parțial pentru că mi se înroșește fața, din moment ce nu se referea la momentul în care și-a pus brațul în jurul umerilor mei.

— Cumva roșești?, întreabă el.

— Nu! De ce să roșesc?

Niciun răspuns.

— Dar, chiar dacă roșeam, un domn nu ar atrage atenția asupra acestui fapt.

— Asupra cărui fapt?

— Exact, spun eu și zâmbesc.

În exterior.

CINCISPREZECE

— Şi unde mergem?, întreb eu.

Nu am verificat ora, pentru că nu pot să o fac fără să ştie Jason. Nu cred că am stat la Andino's mai mult de o oră, cel mult o oră şi jumătate. Apoi am mers cu maşina până la Ice Cream Explosion, să mâncăm împreună desertul – l-am pus pe el să aleagă; nu mai mâncasem îngheţată cu sirop din caramel şi unt, dar mi-a plăcut – şi am putut să mănânc mai puţin, din moment ce am mâncat amândoi din aceeaşi îngheţată. Doamne, după acel burrito, după o mare parte din gnocchi şi jumătate din pâinea cu usturoi, până şi porţia asta atât de mică de îngheţată m-a făcut să mă simt umflată.

Luând toate astea în considerare, cred că e cel târziu vreo nouă seara. Nu sunt obligată să ajung acasă mai devreme de zece şi, până la urmă, dacă întârzii, ce poate să-mi facă mătuşa Celia? Să mă închidă în casă? Şi aşa nu prea ies, mai puţin... ei bine, mai puţin în seara asta... deci cred că, până la urmă, am totuşi ceva de pierdut.

— Ai vrea să mergem undeva anume?, întreabă Jason.

— Nu e nevoie să ajung acasă mai devreme de zece, spun eu. Cât e ceasul acum?

Bine lucrat.

Jason râde încet.

— Opt şi jumătate.

— Ce e de râs?

— Trebuie să fii acasă la zece?

Îmi vin în minte multe replici. Asta e prima mea întâlnire... Poate în cazul fetelor stingerea se dă mai devreme decât la băieţi... Nu locuiesc de mult timp cu mătuşa Celia, aşa că încă nu are încredere în mine sau poate că nu va avea niciodată încredere, nu pot să-mi dau seama atât de curând...

— Dă-mi un motiv să rămân mai mult, spun eu.

Îmi dau seama cum a sunat... dar, în loc să încerc să clarific, o las aşa, să văd ce se întâmplă.

— Ce-ai zice să mergem în Vârf?

— Ce e acolo?

— Nimic, dar ori stăm acolo, ori stăm în altă parte. Dacă încă ţi-e foame...

— Nu! E OK în Vârf. Bine, nu pot să văd apusul, dar...

Maşina virează.

— Soarele a apus deja. Când parchezi în Vârf, mai important e pe cine ai alături, nu priveliştea.

— Parchezi acolo des?

— Nu tocmai.

Nu e departe. În curând, maşina e parcată, iar motorul e oprit.

— Ai o nouă... e o eşarfă?

— Azi am cumpărat-o. Cum ţi-ai dat seama? Nu ai cum să-mi fi văzut deja toate eşarfele.

— De obicei au câte o etichetă mică, cusută într-un capăt, dar asta nu are.

Zâmbesc, aflând că e atent la astfel de detalii, ştiind ce înseamnă. Mă temeam că nu e cine ştie ce gânditor sau că nu are spirit de obsevaţie.

— Îţi e frig?

— Puţin. E în regulă.

— Mi-aș pune brațul în jurul tău să te încălzesc, dar ne încurcă cotiera.

Ămmm...

— Deci... spune el. Vrei să stăm în spate?

O, vai!

— Nu ar arăta ciudat? Să stăm amândoi în spate?

— Poate, dacă ar avea cine să ne privească. Mai sunt doar două mașini aici. Una e goală – probabil că au venit în excursie. Cealaltă... ei bine, probabil mai degrabă își fac ei griji că i-am putea vedea noi, dacă înțelegi ce spun. E o bancă pe care am putea sta, dar se face din ce în ce mai rece afară.

— Atunci în spate e bine.

Dibuiesc cu mâna să deschid portiera și pășesc afară – așa e, se face frig –, intru în spate și închid ușa în urma mea.

Nu îmi face plăcere să mă tot întreb dacă mă va săruta. Dacă nu mă sărută, mă voi simți prost că m-am așteptat la asta. Totuși nu m-ar fi invitat pe bancheta din spate doar ca să își treacă brațul după umărul meu, nu? Mi se pare comic faptul că la asta mă gândesc, în loc să mă întreb dacă eu vreau să mă sărute, pentru că îmi dau seama că e limpede că vreau să mă sărute. De ce să nu vreau să mă sărute? Jason e plăcut și inspiră siguranță și...

— De ce zâmbești?, întreabă el plin de bănuieli jucăușe.

Zâmbeam?

— Dacă ai vrea mai degrabă să mă încrunt, nu știu dacă îți pot face pe plac, dar pot să încerc.

— Nu, zâmbetul e OK.

Îmi lovește încet umărul cu umărul său și își strecoară brațul în jurul umerilor mei.

— Finuț, spun eu. Pun pariu că înghiontești toate fetele...

La naiba, nu așa mă așteptam să sune.

— Nu, vreau doar să învăț regulile, spune el. Bănuiesc că ai multe.

— Lista continuă până la infinit.

Mă înclin ușor și mă sprijin de el. Se pare că e într-adevăr mai cald, nu e doar un pretext să ne atingem.

— Bine, atunci, să auzim. Mă refer la regulile tale.

Vocea lui e blândă și liniștitoare, iar respirația lui are doar un ușor miros de usturoi. Îmi place. Cine s-ar fi așteptat? Îmi întorc chipul spre el.

— Nu prea mă gândesc la reguli în clipa asta, spun eu.

— La ce te gândești?

— Ei bine...

Mă gândesc cât de neobișnuit e că nu gândesc mare lucru. De obicei, mintea mea prelucrează tot felul de aiureli, dar acum e mulțumită și liniștită și primește toate impresiile, se bucură și ea de această schimbare...

Atracție spontană.

Astea sunt cuvintele care îmi scăpau după-amiază. E ceea ce îmbie oamenii să își vorbească, să își dorească să vorbească în continuare sau să simtă mâna celuilalt pe umăr, chiar dacă nu se cunosc prea bine. Nu e vorba doar despre un cuvânt prietenos sau fermecător din partea unui străin; e vorba despre cuvântul potrivit sau despre cuvintele care se potrivesc și se joacă cu propriile cuvinte. Nu știu dacă eu și Jason vom fi compatibili pe măsură ce ne cunoaștem mai bine, dar acum, la suprafață, suntem atrași spontan unul de celălalt.

— Observ că te gândești la ceva, sugerează el, dar nu nerăbdător.

Mă gândesc la faptul că, deși tocmai m-am urcat pe bancheta din spate a unei mașini parcate, alături de un elev din ultimul an de liceu,

pe care abia îl cunosc, în împrejurări necunoscute, totuşi mă simt în largul meu. Poate e vorba despre atracţie şi despre intuiţie. Aşa trebuie să fie, pentru că, altfel, nu prea am argumente ferme de care să mă leg.

Mă gândesc că probabil am înnebunit, dar, dacă aş vedea, eu aş fi persoana care îşi asumă riscul şi se apleacă uşor pentru un sărut, sperând să nu fie prea devreme pentru gestul ăsta. Dar nu pot vedea, aşa că pot doar să... Îmi strecor mâna în sus, până la gulerul lui, să îmi dau seama cam cum sunt amplasate lucrurile, şi îmi înclin capul înainte... dacă nu se prinde, va trebui să îmi îndrum mâna până la bărbia lui şi să...

Ceva îmi atinge vârful nasului. Nasul lui.

Perfect.

Mă aplec înainte şi îi sărut buzele uşor. Din nou. Doamne, e ca atunci când îţi este frig, sufli într-o cană de ciocolată caldă şi simţi căldura care se prelinge pe chipul tău, apoi sorbi băutura fierbinte şi căldura se extinde spre obrajii tăi şi în jos, spre piept, tot mai jos, până când îţi străbate tot trupul. În minte îmi vâjâie doar cuvinte simple, precum *cald* şi *catifelat* şi *emoţie* şi *minunat* şi *mmmmm*...

— Ce e?, îmi şopteşte printre suflări.

— Ce e ce? îi răspund în şoaptă şi îl sărut din nou.

— *Mmmmm*... ce?

A!

Se pare că am spus partea aia cu voce tare. *Mmmmm, usturoi*...

— A!

Se dă înapoi.

— Iartă-mă, am...

Mâna mea găseşte ceafa lui şi îl trag înapoi spre mine.

— Nu ştii ce înseamnă *mmmmm*?

Îl sărut din nou. Şi din nou. Şi din nou. Mai ferm, dar nu mai iute.

Vârful limbii lui îmi atinge ușor buza de jos – în mintea mea explodează o stea, un fior pe care nu îl pot descrie altfel. Ca atunci când alergi cu o viteză confortabilă și apoi te forțezi să alergi mai repede, însă, în loc să obosești mai mult, descoperi mai multă energie. Simt din nou o scurtă atingere a limbii și deja încep un sprint...

Nu știu de când stăm pe locurile din spate sărutându-ne și respirând și atingându-ne... mâna lui pe spatele meu, apoi mai jos, în dreptul taliei, unde se potrivește perfect... și realizez că aș putea continua în felul ăsta toată noaptea, fără pauză, fără să obosesc sau să mă plictisesc... mâna lui alunecă ușor în sus... apoi încă puțin...

Îmi dau seama încotro se îndreaptă, iar creierul meu se trezește. Creierul acela pișicher care gândește și răzgândește, apoi gândește din nou și se comportă de parcă aș fi o comisie, și nu o persoană. Mă întreabă ce naiba fac, de ce îl sărut cu limba pe tipul ăsta pe care l-am cunoscut acum mai puțin de o săptămână, de ce mă gândesc să îi las mâna să urce – nu, nu de ce mă *gândesc*, ci de ce *aștept*, de ce *doresc*, de ce vreau să *mă bucur* de... Acest creier vrea să mă întrebe de ce permit toate astea, dar nu are cum, pentru că nu le *permit*, le *doresc*. Ce însemnătate are faptul că vreau să fiu atinsă de tipul ăsta?

Îmi dau brusc seama, cu o limpezime rece ca gheața, că de trei luni încoace nu am avut parte aproape deloc de niciun fel de contact fizic cu altcineva. Faith m-a îmbrățișat în prima zi de școală și, pe lângă asta, m-a mai bătut pe umăr unul și altul, dar atât. Tata mă îmbrățișa în fiecare dimineață înainte de ore, când ajungeam acasă și înainte de culcare, dar și cu multe alte ocazii, așa, pur și simplu, și noaptea adesea ascultam câte o carte înregistrată sau câte un podcast și stăteam împreună pe canapea, iar el își ținea brațul în jurul umerilor mei, iar eu mă sprijineam de el ca de o pernă călduroasă.

Tata făcea excepţie de la Regula Numărul 2, pentru că ar fi fost mai surprinzător ca el să *nu* mă strângă uşor de umăr de fiecare dată când trecea pe lângă mine. Apoi a dispărut, iar în următoarele zile de haos, în care am fost complet dezorientată, tot felul de oameni au încercat să mă strângă în braţe şi să mă consoleze, dar nu i-am lăsat, nu le-am dat voie unor străini şi unor rude pe care abia le cunoşteam să mă atingă, iar în cele din urmă au renunţat. Bine-nţeles că îl vrei atât de aproape pe tipul ăsta, îmi spune creierul pişicher. Obişnuiai să fii îmbrăţişată şi atinsă de câteva ori pe zi, iar până acum ai trăit trei luni fără nimeni în jur, doar cu vocile din întuneric. Eşti lihnită.

— Parker?

Nu ne mai sărutăm. Mâna lui Jason e din nou în dreptul şoldului meu, faţă de care nu a reuşit să se îndepărteze cu mult.

— Eşti bine?

Nu vreau să îi spun nimic din toate astea. Nu e vorba că vreau să transform totul într-un secret adânc şi întunecat; dar anumite lucruri nu pot fi spuse decât unor persoane pe care le cunoşti. Jason m-ar asculta şi mi-ar fi alături, dar nu ar înţelege cu adevărat.

— Da... da, sunt bine... spun eu parcă uşor beată. Cât e ceasul?

— E doar nouă jumătate. Ei bine, aproape nouă patruzeci. Dar ne aflăm la doar zece minute de mers de casa ta.

— Hai... hai să pornim oricum, spun eu şi îmi încetinesc respiraţia. Nu vreau să îi dau mătuşii niciun motiv de ceartă.

— Bine, spune el.

Simt că e dezamăgit. Eu nu ştiu cum mă simt.

Ieşim fiecare din maşină prin portiera lui şi ne aşezăm din nou în faţă. Porneşte motorul şi iese din parcare.

Mă simt uşor amorţită. Parcurgem o parte din drum înainte să vorbească.

— Aşadar... locuieşti cu mătuşa ta? Dar părinţii tăi? Dacă nu te superi că întreb.

— Mama a murit când aveam şapte ani. A băut o sticlă de vin, s-a izbit cu maşina de un capăt de pod şi de asta sunt oarbă.

— A! Îmi pare rău.

Mă bucur că spune doar atât, înţelege că totul ţine de trecut şi nu încearcă să deschidă subiectul tocmai acum, când ne-a rămas atât de puţin timp.

— Apoi am trăit doar cu tata, până când a murit în iunie.

— În care iunie? Vara asta? Acum trei luni?

— Da. Apoi mătuşa şi unchiul meu au venit aici, să locuiască cu mine.

— O, Doamne... Parker... Îmi... Îmi pare rău. Nu am ştiut.

— E în regulă, spun eu. Sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti în privinţa mea. Nici eu nu ştiu multe despre tine.

— Situaţia asta se va schimba, spune Jason.

— Sper, spun eu, dar o spun pe tonul meu lipsit de emoţie.

Pare să fie singurul ton pe care sunt în stare să îl folosesc.

— Înseamnă că vrei să ne mai întâlnim, cum am făcut astăzi?

— Doar dacă vrei şi tu.

— Atunci ne-am înţeles.

Maşina opreşte încet.

— Am ajuns cu zece minute mai devreme. Cineva ne urmăreşte din spatele storurilor. Pare a fi un copil.

Respir adânc.

— Vărul meu, Petey. Probabil că s-a plictisit de moarte fără mine în seara asta. Nu ştiu cum obişnuia să se distreze înainte să se mute aici.

Simt că vocea mi-a revenit aproape la normal, dar am o stare anormală. Ca şi cum aş funcţiona pe pilot automat, ca şi cum aş

menține aceeași traiectorie ca acum o oră, fără să fiu atentă la traseu. Adică îmi place de Jason și vreau cu adevărat să îl cunosc mai bine, dar timpul petrecut în mașină îmi pare acum un moment bizar, un lucru necaracteristic, de parcă nu aș fi fost eu, de parcă mă aflam sub puterea unei vrăji care acum s-a risipit. O voce din capul meu îmi spune că ultima oră nu a avut mare legătură cu Jason, că s-a întâmplat doar ca el să îmi fie la îndemână, să fie cald și doritor. Încerc să aduc vocea la tăcere, dar am senzația că nu e vorba despre creierul pișicher.

— Îți voi spune programul meu de la muncă săptămâna viitoare, când îl primesc, spune Jason de departe.

Nu fac decât să încuviințez din cap. Nu am încredere în vocea mea. Gâtul mi se strânge.

— Ești bine?, mă întreabă.

Dau din nou din cap. Mă forțez să tușesc în palmă astfel încât să pot vorbi fără să îmi tremure vocea.

— Da. M-am simțit bine.

— Și eu.

Dar își dă seama că ceva nu e în regulă. Nu e vina lui și nu vreau să se simtă vinovat. Încerc să mă gândesc la o replică prietenoasă, ceva mai deosebit...

— Ăm... nu știu dacă ți-am spus asta la momenul respectiv, dar mersi că i-ai luat pe Isaac și pe Gerald de pe capul meu. Chiar dacă m-aș fi descurcat și singură, asta nu înseamnă că nu îți sunt recunoscătoare pentru ajutor. Îți sunt recunoscătoare.

— Mă bucur că am putut să ajut. Trebuie să fiu sincer însă... Nu pot să accept toate laudele.

— Ce vrei să spui?

— Mergeam alături de un prieten după probe, iar el a luat-o la goană deodată. Când l-am ajuns din urmă, el deja îl ținea pe Isaac

pironit de dulapuri. Mi-am dat seama ce se petrecea şi l-am apucat pe Gerald. Apoi a trebuit să îi despart pe Scott şi pe Isaac. Nu i-a înghiţit niciodată pe tipii ăia – cred că avea de gând să se ia serios la bătaie înainte să îl opresc. Ştiu că făceau ceva de rahat, dar nu cred că ar fi meritat să... Hei, Parker, eşti OK?

Ameţeala mi-a întors stomacul pe dos.

— Parker? Ce...

— Trebuie să plec.

— Să te conduc până la...

— Nu. Mă descurc. E în ordine. Cunosc drumul.

Caut cu disperare mânerul de la portieră.

— Vorbim mai târziu.

Şi ies, traversez trotuarul şi păşesc pe gazon, apoi merg în dreapta până la potecă şi continui până la intrare, dar uşa e încuiată, băga-mi-aş, deşi ei ştiu că sunt aici, şi acum e deschisă şi mă împiedic urcând pe scări, iar Petey spune ceva, dar nu îl aud şi sunt în baie cu uşa închisă, iar acum e încuiată şi mă rog lui Dumnezeu dacă într-adevăr există un Dumnezeu, să pot vomita şi să alung senzaţia asta, dar nu pot, nu pot... pur şi simplu nu pot...

ŞAISPREZECE

Ai acelaşi număr, Scott?

E din nou sâmbăta de anime-uri alături de Petey. Chiar nu vreau să stau aici pe canapea înaintea acestei explozii de zgomot electronic, dar a devenit o obişnuinţă pentru Petey şi nu sunt în stare să încerc să schimb lucrurile acum. Azi-noapte am adăugat cu succes o nouă steluţă aurie pe hartă, dar să zicem că e bine că nu ţin evidenţa când alerg. Am alergat neglijent doar vreo două distanţe în sprint şi apoi m-am întors acasă într-o fugă uşoară. Nu a fost nimeni treaz să-şi dea seama că am lipsit mai puţin de jumătate din timpul meu obişnuit. Am făcut un duş lung, iar Petey s-a trezit şi ne-am reluat programul obişnuit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic aseară.

Dar s-a întâmplat ce s-a întâmplat, după cum se întâmplă şi ziua de azi. Aşa că mi-am pus casca de la telefon în urechea pe care Petey nu o vede şi am făcut ceva ce nu mai făcusem de ani buni.

Primesc răspuns mai repede decât mă aşteptam.

— Sal', prietene!

Aşa e. Nu i-am schimbat vocea de Bărbat Australian.

— Pierzi faza!, spune Petey.

Nu e supărat, pur şi simplu nu vrea să îmi scape ceva din serial.

— E vorba doar despre mesaje, spun eu. Dar, să fiu sinceră, îmi cam scapă tot dacă nu-mi spui ce se petrece.

Încearcă un minut sau două, dar se concentrează atât de mult asupra acţiunii încât nu prea are noimă ce spune sau poate că serialul

nu are noimă. Pe lângă asta, sunt multe nume japoneze şi cuvinte şi toate frazele astea născocite, precum super-sayanele, care au sens doar în ochii fanilor adevăraţi. Explicaţiile lui Petey se subţiază şi încetează fără ca el să-şi dea seama.

Aştept să văd dacă Scott mai spune ceva cu această ocazie capitală, dar nu scrie nimic, aşa că insist. Nu ştiu ce a încercat să îmi spună în clasa a opta, dar trebuie să aflu acum.

De ce ai făcut-o?

Rareori am senzaţia asta. Aşa m-am simţit când domnul Underhill, antrenorul, aproape că a dezvăluit întregii cantine faptul că alerg dimineaţa şi apoi mi-a spus că mă urmărise în acea dimineaţă. E un fel de... groază, cred. Da, aşa mă simt în momentul ăsta, scriindu-i lui Scott, sunt îngrozită.

Trece destul timp cât să aibă loc o întreagă luptă anime — cel puţin cred că e o luptă — înainte ca Scott să-mi răspundă. Nu i-am şters contactele din telefon atunci când s-au petrecut lucrurile, dar l-am trecut pe silenţios, pentru a nu mai auzi apelurile interminabile. Acum telefonul doar vibrează puţin.

— Scuze că ţi-am distrus întâlnirea.

Ce?

Despre ce vorbeşti?

— Jason mi-a povestit cum ai zbughit-o din maşina lui după ce ţi-a spus ce s-a întâmplat cu Gerald şi Isaac. E confuz, dar nu i-am spus nimic. M-am gândit că nu ai vrea să îi spun.

Are dreptate, desigur... *Nu* vreau să spună nimic nimănui despre toată povestea, doar că...

Jason trebuie să ştie, dar nu vreau să fiu eu cea care îi spune. Spune-i tu. Astăzi.

— Nu va fi uşor să îi spun, dar o voi face. Îi spun mâine, faţă în faţă. E un tip de treabă. Mă bucur că sunteţi împreună.

Vreau să îi răspund legat de problema asta, dar nu trebuie să pierd din vedere subiectul principal.

Vreau să ştiu de ce ai făcut ce ai făcut la Marsh.

Trec minute întregi fără să primesc un răspuns.

Am pierdut simţul trecerii timpului şi acum vreau ca serialul lui Petey să dureze mai mult. E o acoperire perfectă pentru conversaţia asta. M-aş putea ascunde în camera mea, cum face Sheila, dar nu îmi stă în fire şi nu vreau să atrag şi mai mult atenţia asupra mea după cele petrecute aseară, pe care le-am motivat spunând că mâncasem ceva ce nu mi-a priit.

— De ce întrebi tocmai acum?

Nu mă aşteptam la răspunsul ăsta, mai ales după ce minute întregi crezusem că scrie mesajul. E ciudat, din moment ce şi-a dorit atât de mult să-mi explice atunci când s-a întâmplat, dar nu i-am permis să îmi vorbească.

Iată că sunt în sfârşit pregătită să te ascult.

Ăsta e adevărul, cu toate că întregul adevăr e mai complicat. Indiferent cât de mult încerc să ignor toată povestea, îmi dau acum seama că mă va bântui încontinuu, îmi va tot sări în cale şi mă va plesni, aşa cum s-a întâmplat aseară. Nu ştiu de ce, dar privesc totul altfel decât priveam atunci şi trebuie să îmi dau seama de ce... Ori asta, ori simt doar nevoia să înfrunt problema odată pentru totdeauna.

— Nu cred că e o idee bună să dezgropăm totul din nou.

Groaza mea se transformă în furie. Tremur uşor din cauza adrenalinei care se scurge în sângele meu şi sunt nevoită să scriu de mai multe ori următorul mesaj, pentru a corecta greşelile ortografice înainte de a-l trimite.

Poate tu ai îngropat întâmplarea, dar eu, nu.

Răspunsul lui vine imediat.

— Pot să te sun?

Răspunsul meu pleacă şi mai rapid.

Nu.

Acum iar aştept şi mă întreb dacă durează atât de mult pentru că scrie sau pentru că se gândeşte doar. Rezultatul e un amestec din cele două.

— Dacă ar fi să îţi explic, ar părea că încerc să mă justific, dar nu există nicio scuză şi nu încerc să mă justific, bine?

Fie. Spune-mi pur şi simplu.

Îmi dau seama că de acum am de aşteptat şi pare că am dreptate. Încerc să desluşesc acţiunea din serialul lui Petey, pun chiar şi câteva întrebări, dar nu are rost; nu mă pot concentra şi nu ştiu dacă ar avea vreo importanţă dacă aş putea. Când primesc mesajul lui Scott, e atât de lung încât e împărţit în fragmente.

— Când am devenit un cuplu, m-am simţit ca un copil care se face astronaut. Nu după ce devine adult, ci chiar acum, azi, fă-ţi bagajele şi urcă-te într-un avion cu destinaţia NASA. Când le-am spus prietenilor mei, au vrut să le dovedesc că suntem mai mult decât prieteni. Le-am spus că e aiurea, dar noi nu ne străduiam să ascundem relaţia noastră – erau şi alţii care se sărutau în public şi nu era mare scofală. Aşa că le-am spus că mergeam în sala doamnei Kincaid la ora prânzului şi că s-ar putea să aibă noroc dacă s-ar uita prin geam. M-am gândit că ar fi OK aşa, din moment ce oricum riscam mereu ca cineva să se uite înăuntru şi nu ne făceam griji. Nu mi-am dat seama că se ascundeau în dulapurile alea decât când a început Isaac să râdă.

Dar când m-ai îmbrâncit am văzut expresia de pe faţa ta şi mi-am dat seama că nimic din toate astea nu avea importanţă. Parcă fusese un vis idiot, în care ideile prosteşti au logică, un vis după care te trezeşti şi te gândeşti la lucrurile pe care le-ai visat şi îţi dai seama cât de stupide au fost toate şi te întrebi cum de ai putut să le gândeşti. Am avut dubii puţin când le-am spus băieţilor unde ne vor putea găsi, dar în mare nu mi-am făcut griji; atunci când am ieşit din clasă în urma ta, mi-am dat seama că fusese clar o idee tâmpită şi am realizat cum te-ai simţit tu probabil. Mi-am dat seama că zilele mele de astronaut se încheiaseră. Am realizat, de asemenea, că voi face tot posibilul, indiferent de cât timp ar fi nevoie, şi nu voi renunţa niciodată să încerc să îmi repar greşeala, pentru că nu îmi va da niciodată pace gândul că Parker Grant ar fi putut să aleagă pe oricine, dar m-a ales pe mine, iar eu am distrus totul.

— Mare P? spune Petey, iar eu tresar. Respiri ciudat.

— Da, Micule P... adică... s-a terminat serialul?

Mă chinui să îmi liniştesc respiraţia şi încerc să înţeleg ce mi-a spus mai înainte Bărbatul Australian cu o intonaţie rigidă şi stricată.

— Doar ăsta. Începe altul într-o clipă. Vrei să urmă... adică să asculţi?

— Bine.

— Super!

Reclamele fac mult zgomot – măresc volumul din casca mea şi ascult din nou mesajul lui Scott. Şi din nou. Şi din nou.

I s-a părut că relaţia cu mine a fost ca şi cum ar fi devenit un astronaut. Că l-am ales pe el, când de fapt aş fi putut alege pe oricine. Furia pe care am resimţit-o mai devreme s-a dizolvat... mi-e dor de ea. Mă simt pierdută în întunericul nesfârşit. Nu m-aş fi aşteptat

niciodată ca, după dispariția furiei, să simt o singurătate atât de intensă. Mă simt singură și mizerabil de tristă. Mai mult decât tristă.

A mai spus că nu va renunța niciodată să încerce să repare greșeala.

Îi scriu: *Dar ai renunțat.*

Primesc un mesaj imediat ce îl trimit pe al meu – probabil că l-a trimis în același timp.

— Simplul fapt că nu știam că erau acolo nu justifică totul. Le-am spus unde să ne găsească fără să îți spun ție, și asta e ceea ce contează. Sper să nu mă ierți niciodată.

Reiau mesajul: „Sper să nu mă ierți niciodată".

A scris greșit? Nu, nici măcar corectarea automată nu ar putea să adauge *nu* și *niciodată.*

Se așteaptă să îl compătimesc? Nu... ar fi mai simplu pentru mine să cred asta. Dar nu pot. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, nu m-a mințit niciodată și nu a încercat niciodată să mă manipuleze. Nu îmi cere nimic cu mesajul ăsta. Cred că vrea într-adevăr să *nu* îl iert.

Bzzz.

— Niciodată.

Îmi trebuie un moment să îmi dau seama că se referă la faptul că nu a renunțat niciodată.

Ai renunțat după ce ai venit la mine acasă ultima oară, atunci.

— Am renunțat doar la scuze și justificări.

Ce ți-a spus tata?

— Mi-a spus că am dat-o în bară. Și avea dreptate. A spus că nu mai eram bine-venit în casa ta și mi-a cerut să te las în pace, altfel situația ar fi devenit și mai rea. Așa că te-am lăsat în pace. Am tot încercat să nu te deranjez pe cât posibil, dar nu m-au lăsat să mă mut la alt curs de trigonometrie. Mă străduiesc să mă port normal și să nu creez situații stânjenitoare pentru tine.

Nu vrei să te iert? Sau a fost o greşeală de scriere?

— Nu ierta pe nimeni care îţi înşală încrederea. Regula Numărul Infinit. Unele greşeli sunt de neiertat.

De neiertat.

Dar...

— Iar respiri ciudat, spune Petey.

Mac.

Mâinile mi se împleticesc încercând să redau mesajul de la Sarah. Începe vocea de Damă.

— Aseară m-am despărţit de Rick.

⁘ ⁘ ⁘

Îl las pe Petey în seama desenelor sale şi fug sus în camera mea şi o sun pe Sarah. Răspunde după primul sunet de apel.

— Ce s-a întâmplat? Eşti OK?

— Sunt bine, spune ea şi pare într-adevăr bine.

— Cum s-a întâmplat?

— L-am sunat şi i-am spus că ar trebuie să încetăm totul, cu toate că nu era mare lucru de încetat.

— Te-ai despărţit de el prin telefon?

— Da, ştiu. Am tot spus că e un gest laş, dar când a venit momentul să o fac chiar eu, mi-am dat seama: dacă cineva se desparte de tine, chiar vrei să rămâi în preajma lui într-o cafenea sau în locuinţa cuiva? E mai bine să le dai posibilitatea să îţi închidă şi să termine repede, dacă asta îşi doresc. Şi asta s-a întâmplat. A vrut să închidă telefonul destul de repede.

— Care spuneai că e motivul? Care *e* motivul?

— Eram împreună doar din obişnuinţă. A încercat să mă

contrazică, dar... va fi mulţumit mai târziu, dacă nu cumva deja e mulţumit. Cred că în sinea sa ştie că am dreptate.

— Wow, spun eu. Habar nu aveam.

— Ştiai *ceva*. Îi tot spuneai *Oarecum Iubitul Meu*.

— Îi spuneam aşa doar pe baza standardelor de la Hollywood. Faţă de filme, relaţia voastră era destul de călduţă, dar filmele nu sunt reale. Credeam doar că sunteţi mai... reali, cred. Nu s-a mai schimbat nimic de ceva timp, cel puţin din câte ştiam eu.

Tăcere.

— Sigur eşti bine?

Mi se pare că evită să îmi spună ceva.

— Da. Cum a fost întâlnirea cu Jason?

— Ce? A fost... a fost OK. Putem vorbi despre asta mai târziu. Erai într-o relaţie cu Rick de aproape doi ani – nu vrei să vorbim despre asta mai mult de 30 de secunde? Adică, de ce tocmai aseară?

— Trebuia să se întâmple mai demult şi în cele din urmă s-a întâmplat.

— Dar nu ai spus nimic despre asta.

— Nu e ca şi cum ne-am fi certat. Nu s-a întâmplat nimic care să merite discuţii. Doar că treaba a fost cam anemică în ultimul timp. Apoi am umblat prin mall toată ziua; mi-am adus aminte că sunt mulţi tipi pe lumea asta, înţelegi, aşa că m-am gândit că sosise momentul să încerc altceva.

— Tipii ăia nu după noi umblau.

— Ştiu, dar tu ai ieşit la o întâlnire cu un tip pe care tocmai îl cunoscuseşi şi tot aşa.

— Cum adică tot aşa?

— Ştii tu... tot aşa.

— *Nu* știu. De ce nu mi-ai spus?

— Nu prea vorbim despre Rick.

— Pentru că tu nu vorbești despre el. Eu nu aș putea aduce vorba de părerea ta despre Rick fără să se fi întâmplat ceva. Eu îți spun totul... am crezut doar că și tu... îmi spui totul.

Tăcere.

— Nu e mare lucru de spus. Nu e mare brânză.

— Dar...

Nu pot să îmi dau seama dacă despărțirea ei *este* o mare brânză, iar ea încearcă să își păstreze cumpătul, sau dacă într-adevăr nu este mare lucru pentru ea, dar pentru mine este. Nu mă refer la faptul că s-a despărțit de Rick, ci la faptul că s-a întâmplat fără să îmi fi dat niciun semn.

Vorbim mult în fiecare zi, dar nu despre toate. Nu îi place să vorbească despre tatăl ei pierde-vară, așa că mă străduiesc să nu aduc vorba despre el și încerc să nu îi vorbesc prea mult despre tatăl meu de nota zece. Credeam că nu vorbim despre Rick din același motiv, doar că într-un context inversat, credeam că nu dorea să îmi facă în ciudă că are pe cineva.

Dar Sarah nu e doar cea mai bună prietenă a mea – e singura mea prietenă de zi cu zi foarte apropiată. Mă cunosc de secole cu Faith și pot avea încredere în ea, dar nu ne mai cunoaștem în detaliu una pe cealaltă. Acum îmi dau seama că nu vorbesc cu Sarah despre viața ei din afara orelor de liceu mai deloc. Nici despre tatăl ei, care nu îi trimite decât felicitări de ziua ei și de Crăciun, mai puțin atunci când uită. Nici despre mama ei, care se chinuie cu leafa ei de contabilă ca să își poată permite să rămână în casa lor și să nu se mute într-un apartament. Nici, se pare, despre iubitul ei, deși în ultimul timp s-a tot

gândit la relaţia dintre ei şi l-a sunat aseară să se despartă de el. Gândul că a trecut prin toate astea fără să îmi împărtăşească măcar un indiciu cât de mic... îmi strânge stomacul şi îl preface într-un nod tare şi rece.

— Dar ce?, întreabă Sarah.

Ceva se clatină în interiorul meu. Sunt, poate, puţin supărată, dar în mod cert mă întristează gândul că Sarah şi cu mine nu suntem atât de apropiate pe cât credeam... Sunt egoistă gândindu-mă la mine, pe când prietena mea cea mai bună tocmai a pus capăt unei relaţii de doi ani? Cât despre impulsul meu obişnuit de a pune întrebări în mod direct, de a arunca cu adevăruri categorice şi reci, simt că imboldul ăsta mă părăseşte şi nu înţeleg de ce. E ca şi cum toate celelalte adevăruri pe care le azvârl cu uşurinţă nu au nicio valoare, dar asta înseamnă ceva şi de asta situaţia e diferită.

— Parker, s-a întâmplat ceva?

Categoric, ceva nu e în regulă. Nu vorbeşte pe tonul cu care pune de obicei întrebări. Pare bănuitoare sau se simte vinovată, nu ştiu, ca şi cum ar şti că sunt supărată, dar nu vrea să recunoască.

— Nu, spun eu şi sunt uimită că vorbesc pe un ton normal. Mă gândeam doar la povestea cu Rick.

— E în regulă, serios.

Pare uşurată.

— Povesteşte-mi despre întâlnirea cu Jason.

— De fapt, sunt puţin ocupată cu Petey. Am vrut doar să mă asigur că eşti OK. Îţi povestesc mai târziu.

— A, bine atunci. Dar a fost OK? Te mai vezi cu el?

— Cred că da.

— Bine, păi... vorbim mai târziu?

— Da.

Tăcere.

— Sigur nu s-a întâmplat nimic?, întreabă ea.

— Da. Toate bune. Vorbim mai târziu, spun eu pe tonul meu lipsit de griji, în ciuda durerii ca de gheaţă pe care o simt în piept.

Închid telefonul.

Dacă nu cumva îmi scapă vreo întâmplare banală din copilăria noastră, asta e prima oară când o mint pe Sarah.

ŞAPTESPREZECE

Simt că sunt în cădere.

Mi s-a spus că nu am o tendinţă foarte puternică de a mă legăna, aşa cum fac mulţi oameni nevăzători. Lumea nu e conştientă că abilitatea de a rămâne nemişcat şi cu spatele drept nu depinde doar de urechea internă, ci depinde foarte mult şi de posibilitatea de a vedea încăperea sau orizontul. Eu nu prea am această senzaţie de plutire, poate pentru că am fost văzătoare şapte ani din viaţa mea sau poate din cauza modului în care mi-am pierdut vederea. Nu am avut senzaţia că plutesc.

Până acum. Sunt desprinsă de Pământ. Ştiu că am avut o stare de şoc când a murit tata, iar când am ieşit din starea aceea trecuseră deja suficiente zile încât să pot reveni la starea normală a lucrurilor sau măcar să dau impresia de normalitate. E posibil să trăiesc un alt fel de şoc acum. Când a murit tata, mi-am pierdut sprijinul principal, dar am avut-o alături pe Sarah şi m-am ţinut de ea cu toate puterile mele. Cât de mult depinde echilibrul meu de persoanele de care mă ţin strâns legată? Mult mai mult decât credeam înainte, pentru că acum, că am pierdut şi ultimul meu sprijin, sunt fizic ameţită... de parcă aş pluti... cu o senzaţie neplăcută de vertij. Ca şi cum aş cădea.

Nu o pot suna pe Faith. Bine, de fapt aş putea – m-ar asculta, iar eu nu am secrete faţă de ea, dar în prezent sunt multe lucruri pe care nu le cunoaştem una despre cealaltă şi ar dura prea mult să îi povestesc.

Restul zilei de duminică a trecut... Ei bine, a trecut într-un mod straniu... În orice moment am simţit că timpul trecea târâş-grăpiş, că noaptea nu mai venea odată, iar când în sfârşit s-a întunecat, am avut senzaţia că ziua trecuse într-o clipă. În mare parte, am petrecut timpul cu Petey, am jucat jocuri şi am stat în faţa televizorului ca un zombie. Când telefonul a măcăit pe la ora nouă, nu am răspuns şi i-am scris apoi lui Sarah un mesaj în care spuneam că sunt ocupată cu Petey şi că vom putea vorbi a doua zi, iar ea a răspuns „Bine", ceea ce a fost un răspuns neobişnuit de scurt, nefiresc pentru ea, având în vedere că nu sărim niciodată peste conversaţia noastră din fiecare seară, chiar dacă adesea mă joc cu Petey, caz în care, de regulă, fac pur şi simplu o pauză de la joc.

Alergarea de luni a fost un dezastru. Am simţi de două ori iarba de pe marginea trotuarului şi am fost nevoită să încetinesc şi să îmi îndrept direcţia de alergat. Apoi, în timpul primei ture, am pierdut şirul paşilor. Alerg prea repede încât să pot gândi în întregime numerele. Număr doar de la unu la nouă din nou şi din nou, apoi spun zece, douăzeci, treizeci... numai că m-am încurcat când am ajuns la patruzeci şi cincizeci, nu am mai ştiut la care număr ajunsesem de fapt.

Am presupus că ajunsesem la cincizeci, astfel încât să nu intru în gardul din capăt, dar, când am terminat turul respectiv şi am păşit înspre gard, am descoperit că acesta era mai departe ca de obicei, aşa că probabil că numărasem corect prima oară şi nu am avut încredere. După cum se spune şi în cazul examenelor: să nu îţi schimbi primul răspuns.

Al doilea tur a fost OK, dar am pierdut iar numărătoarea în al treilea. După aceea am renunţat la sprint şi am alergat mai încet, gândind numerele întregi, dar chiar şi atunci m-am încurcat, aşa că am plecat spre casă.

Acum sunt la liceu şi stau pur şi simplu aici pe hol, lângă dulapul meu, mă clatin şi nu mă pot urni din loc.

Se zice că e mai uşor să minţi cu fiecare minciună pe care o spui. Nu şi în cazul meu. Minciuna pe care i-am spus-o lui Sarah ieri se face tot mai mare şi nu pot să îmi dau seama cum să o ocolesc. Dacă mă duc în curtea liceului ca de obicei, ori trebuie să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic şi să încerc să port o conversaţie normală, ceea ce mi se pare că ar presupune minciuni peste nivelul meu de competenţă, ori îi spun ce mă supără, ceea ce pare la fel de imposibil. Însă, dacă nu mă duc deloc, îşi va da sigur seama că ceva nu e în regulă.

Mă port ca un copil. Egoist. Stupid. Mă port cumva, nu ştiu. Oricum ar fi, fac mare caz dintr-un fleac. Trebuie neapărat să mă opresc.

Dar nu pot. *Nu* e un fleac. Crezusem că Sarah era prietena, nu psiholoaga mea. Nu credeam că eram un obiect de studiu pentru ea. Nu credeam că eram doar o persoană pe care o poate ţine aproape, la îndemână, pentru că îmi e dificil să mă apropii de alţi oameni şi pentru că ne cunoaştem de atât de mult timp încât îşi permite să mă monopolizeze fără a fi nevoită totuşi să-mi împărtăşească nimic cu adevărat intim încât să rămânem apropiate. Nu credeam că îşi arogase dreptul de a intra în viaţa mea fără a-mi permite la rândul ei să pătrund în viaţa ei.

Dintre toate astea, nimic nu mă ajută să îmi dau seama ce ar trebui să fac acum. Să stau aici sau să pornesc... la stânga sau la dreapta...

— Bună, Parker, strigă Jason de undeva din apropiere. Ce faci?

— Ce? A... doar... nimic.

A ajuns lângă mine.

— Aşa pare. Vii sau pleci?

— Ăm... am terminat cu dulapul, dacă la asta te referi.

— Da. Te duceai undeva sau vrei să mergem la o plimbare?

— Plimbare? Sigur. Unde? Pe teren? Așa faci de obicei?

— Doar la prânz, nu și dimineața. Mă gândeam că am putea merge până la grădina botanică.

Sunt salvată.

— Bine. Dă-mi voie să îi trimit un mesaj lui Sarah, să știe unde sunt.

— Sigur.

M-am întâlnit cu Jason și mergem să ne plimbăm. Vindecă inimile frânte fără mine.

Așez bastonul în geantă și iau brațul lui Jason.

Mac.

— Bine, distracție plăcută, răspunde Dama.

Mă îndoiesc că voi avea parte de distracție în viitorul apropiat, dar pot apărea și miracole.

⁘ ⁘ ⁘

— Știi, nici acum nu am numărul tău.

— *And this is crazy*, spun eu.

Îi spun numărul să-l salveze în telefonul lui.

— *So call me maybe**, adaug.

— Asta era ideea...

Nu s-a prins. De acum încolo nici nu cred că mai vreau să se prindă.

— Adică sună-mă ca telefonul meu să primească numărul tău fără să fiu nevoită să îl tastez.

---

* Versuri din melodia *Call Me Maybe* a cântăreței Carly Rae Jepsen (n.t.).

— Așa.

Îmi sună telefonul, dar cred că i-a ajuns – mie sigur mi-a ajuns –, așa că nu îi răspund în joacă. Închide.

— Sarah e o rață? Primesc și eu o sonerie specială? Sau e vorba doar despre anumite persoane?

— Toată lumea primește. Așa îmi dau seama cine mă sună și mă hotărăsc dacă să răspund imediat sau dacă pot să sun mai târziu.

Abia după ce termin de vorbit îmi dau seama că el probabil dorea să îi spun că e special. Spun:

— Mă gândesc că vei fi una dintre persoanele cărora le răspund imediat.

— Mi se pare că sunt multe de ținut minte. Sunetele tuturor.

— Poate că lista ta de contacte e mai lungă decât a mea. Dar e atât de greu să ții minte vocile tuturor prietenilor tăi? Nu e mare diferență.

Îmi dau seama că vorbesc pe un ton răutăcios, dar nu e o chestie evidentă? Nu răspunde.

Ne îndreptăm spre grădina botanică. Știu oarecum unde se află de când am participat la cursul de biologie anul trecut, dar e vorba despre o aripă îndepărtată a liceului, unde nu merg de obicei, așa că îl las pe Jason să mă ghideze. Încerc să nu mă gândesc prea mult la faptul că dorința mea de a fi alături de Jason e strâns legată de dorința de a o evita pe Sarah.

— Ești OK?, mă întreabă.

— De ce?

— Pari... obosită, aș spune. De parcă ai avea obiceiul de a bea cafea și nu ai fi băut astăzi.

— Sunt bine.

Minciuna asta se extinde. Și nu simt niciun îndemn să îi pun capăt. Jason are dreptate. E straniu, dar sunt obosită.

— Scott mi-a spus totul azi-dimineață.

Nu zic nimic. Am uitat complet că i-am spus ieri lui Scott să îi mărturisească lui Jason. Parcă s-a întâmplat cu zile în urmă.

— Deci cred că înțeleg de ce ai fugit din mașina mea sâmbătă. Îmi pare rău pentru întreaga poveste.

— Nu aveai cum să știi. Când te-ai văzut cu el?

— Azi-dimineață. Alergăm împreună.

— Scott aleargă?

— Da, amândoi facem parte din echipă. În fiecare zi, înainte de ore, alergăm pe un traseu circular de 4 kilometri, pornind din dreptul casei lui – locuiesc la doar câteva străzi distanță de el.

— A!

— Sunt puțin supărat pe el. Am vorbit nițel după ce mi-a spus – apoi am făcut cale întoarsă și m-am dus acasă, dar el a mers mai departe. E conștient că a dat-o în bară; a luat-o la fugă destul de repede.

Nu spun nimic.

— Ar fi trebuit să îmi spună când a aflat că am început să ne vedem.

— Toate s-au petrecut cu ani buni în urmă... Probabil că nu știa că eu încă... Nu știu...

— Încă te place.

— A spus asta?

— Nu a fost nevoie. Nu știu cum de nu mi-am dat seama mai devreme. Acum înțeleg de ce nu suportă să-și petreacă timpul în preajma anumitor tipi, mai ales Isaac, care oricum e cam nătărău. A spus că i-ai scris ieri prima oară în ultimii ani. E adevărat?

— Doar ca să limpezesc situația. Nu am mai vorbit din acea zi încoace și... ei bine... nu a fost nevoie să mă gândesc la problema

asta cât timp era la Jefferson... așa că sosise momentul. I-am dat voie să spună ce avea de spus și am încheiat povestea.

— Nu știu ce să fac.

— În ce privință?

— În privința lui Scott.

— Din cauza mea? Nu face nimic. Dacă sunteți prieteni...

— Suntem, dar... nu știu... Și-a cerut iertare, dar...

— Nu rupeți prietenia din cauza poveștii ăsteia. Nu are nicio legătură cu tine, iar acum s-a încheiat. Bine?

Nu răspunde. Mă hotărăsc să nu insist.

— Ar trebui să pornim înapoi, spune el. Va suna de intrare.

⁘ ⁘ ⁘

Nu îi dau mesaj lui Sarah să îi spun că nu vin la cantină, îi spun doar lui Molly în sala de curs că mă văd cu Jason pe teren la ora prânzului și o las pe ea să îi spună mai departe. Molly nu mă întreabă nimic pe tot parcursul dimineții, dar e limpede că și-a dat seama că s-a întâmplat ceva. Sarah mă găsește după-amiază la dulapul meu și purtăm o conversație aparent normală în cele câteva minute rămase între ore. Îmi spune că nu l-a găsit pe profesor în biroul său, cu toate că avea program cu elevii, și vrea să afle cum a mers întâlnirea cu Jason, iar eu îi spun că îi voi povesti altă dată și apoi trebuie să mergem la cursuri. Când ne despărțim, mă strigă din urmă și zice să o sun neapărat în seara asta, că nu vrea să mai treacă o zi fără să știe și să o sun, bine? E ceva neobișnuit; mereu ne sunăm pur și simplu, fără să stabilim cine va suna pe cine.

Nu îi răspund. E un sentiment oribil, pentru că vreau să îi răspund, dar nu vreau să o mai mint. Vreau să îi povestesc tot ce s-a petrecut

cu Jason, cu Scott, şi cu Jason şi Scott... dar... în acelaşi timp, nu vreau să fiu un obiect de studiu sau o sursă de divertisment pentru nimeni. Mai mult ca orice, îmi doresc să vină ea să îmi dezvăluie tot ce a ţinut ascuns, cu toate că mă doare capul din cauza conflictului dintre dorinţa asta şi senzaţia că sunt o egoistă jalnică.

Jalnică. Cum s-a ajuns aici? Dintre toate cuvintele cu care se identifică Parker Grant, cum s-a ajuns la *jalnică*?

Doamne, vreau să mă înfurii. Vreau să mă simt trădată. Cu sentimentele astea ştiu ce să fac. Dar dezorientată? Pierdută în larg, singură şi tristă?

Îmi dau deja seama că nu o voi suna pe Sarah. Îmi dau seama că din cauza asta mă voi simţi stupidă, meschină şi, da, jalnică. Şi îmi dau seama că nu va schimba nimic faptul că sunt conştientă de lucrurile astea – oricum nu o voi suna. În schimb, nu ştiu ce voi face când se va sătura de aşteptat şi mă va suna ea. Am fost dispusă să îl ignor pur şi simplu pe Scott când încerca să mă sune, dar nu i-aş putea face aşa ceva lui Sarah nici într-o mie de ani.

OPTSPREZECE

Sarah nu a sunat. Nici nu a trimis vreun mesaj. Telefonul meu nu a mai mâncăit de mai bine de 24 de ore.

Mă văd iar cu Jason înainte de ore, la grădina botanică. Mi-a trimis câteva mesaje aseară, să vadă ce mai fac și să mă întrebe ce voce și ce ton de apel am stabilit pentru el pe telefon. Nici nu mă gândisem la asta, așa că i-am spus să aștepte până dimineața. Poate la asta se referă lumea când spune că poți învăța să minți cu mai multă ușurință. Mint tot mai mult, dar îmi displace la fel de mult. Cred că e dezamăgit că am ales Bărbat cu Vocea Gravă, dar pur și simplu nu sunt atât de multe posibilități între care să aleg. Ar trebui să fie mulțumit că nu am ales Veveriță, Spiriduș sau Marțian. În schimb, cred că îi place că am ales Pași Alergând ca ton de apel — m-am gândit puțin totuși la alegerea asta.

Spune că nu s-a întâlnit cu Scott la alergat în dimineața asta, că a simțit nevoia să se gândească. Spune că Scott a zis că înțelege, dar Jason nu știe sigur ce înseamnă asta. Încă o dovadă că lumea din jurul meu se prăbușește. Alergarea mea de dimineață a fost la fel de împiedicată și la fel de scurtă ca și ieri.

Pe lângă asta, nu îmi fac apariția la orele de consultație cu profesorii de dimineață, iar Sarah tot nu mi-a scris. Nu am de gând să merg la cantină la prânz. Dacă trece ziua fără să aud măcar un *mac*, va fi limpede că nu mai are rost să ne prefacem.

Jason mă conduce până la sala cursului de trigonometrie, apoi

porneşte spre primul lui curs, fizică cred, nu sunt foarte sigură. Nu ar trebui să mă intereseze?

Molly nu e în clasă când mă aşez, sau cel puţin asta presupun, din moment ce mereu spune ceva când ne întâlnim. Ieri, după ce îi scrisesem lui Scott şi după discuţia lui cu Jason, m-am temut că se va întâmpla ceva, dar nu l-am auzit pe Scott aproape deloc. A răspuns scurt de câteva ori când i-a vorbit D.B. şi atât. În dimineaţa asta, nimeni nu spune nimic.

— D.B.?, întreb eu.

— Bună, P.G. Ce mai faci?

— Nimic. Doar că... nu pot şti cine e de faţă dacă nimeni nu zice nimic.

— A, da, păi, eu sunt aici. La fel şi Scott, dar Molly lipseşte. E şi Nathan...

— Ce?, întreabă Nathan din faţa lui D.B.

— E în regulă, nu e nevoie să faci prezenţa. Mă referam doar la cei din apropiere.

— A! Ai terminat temele?

— Ca de obicei. Tu?

— Am scris toate răspunsurile, dar probabil că sunt greşite.

— În locul tău, nu mi-aş face prea multe griji. În viaţă sunt lucruri mai importante decât trigonometria.

— Îmi trebuie oricum note de trecere, chiar dacă primesc o bursă sportivă. Chiar, poate dacă Molly e din nou răcită...

Se opreşte. Apoi spune:

— Bună, Molly, toate bune?

— Pentru Parker, nu, spune Molly. În afară de cazul în care te referi la faptul că a reuşit să se dea jos din pat.

— Poftim?, spun eu.

— Tu.

Se așază.

— Nu sunt toate bune pentru tine. Adică îți merge *rău*. După cum ți-a mers ieri toată ziua. E în regulă. Nu are cum să îți meargă lucrurile din plin în fiecare zi. Ar fi ciudat dacă ar fi așa.

— Ei bine...

Încerc să mă gândesc la o replică pe care ar spune-o Parker dacă nu i-ar merge rău.

— Poftim, asta era. N-aș vrea să par *ciudată*.

D.B. începe să râdă. Mă uimește cât de mult apreciez reacția asta.

⁘ ⁘ ⁘

Orele s-au terminat și ajung la bibliotecă, dar nu aud salutul obișnuit al lui Molly când mă apropii de masa noastră. Poate i-am luat-o și eu înainte, măcar de data asta.

— Bună, Parker, spune Sarah.

Încremenesc vizibil. Nu mă pot preface.

— Bună, Sarah. Unde e Molly?

— Am întrebat-o la prânz dacă nu ar putea să întârzie cinci minute, ca să putem sta de vorbă. Știu că e o pacoste să scrii mesaje în timpul zilei.

Pentru mine chiar este o pacoste. Las jos geanta și mă așez. Încerc să mă destind, dar nu pot.

— Despre ce vrei să stăm de vorbă?

— Despre ce am făcut încât să fii atât de supărată.

— Nu sunt supărată.

Ridic din umeri. E adevărat. Aș vrea să pot fi supărată. Mi-am dat seama că o plac mai mult pe ea decât mă place ea pe mine... Dacă am

sta de vorbă despre asta, nu am face decât să înrăutăţim situaţia, iar eu m-aş simţi şi mai jalnic.

— Dacă nu eşti supărată, eşti totuşi *cumva*. Înţeleg că vrei să petreci timp cu Jason, dar cu mine nu mai vorbeşti deloc. De ce nu m-ai sunat aseară?

Iată că am ajuns la întrebarea asta directă. Până acum minciunile mele au funcţionat, însă pur şi simplu nu sunt în stare să inventez cine ştie ce scuză de doi bani pentru faptul că nu am sunat-o. Poate că nu voi putea să îi spun adevărul întreg, dar măcar pot să spun lucruri adevărate.

— Pur şi simplu nu am avut chef de discuţii. Nu am voie?

— Bine-nţeles că ai voie, dar...

Respiră adânc.

— S-a întâmplat ceva. Nu ştiu ce anume, dar...

Deodată vorbeşte încet, aproape şoptеşte, nu pare supărată, pare mai degrabă jignită.

— Te porţi cu mine de parcă aş fi proastă. E adevărat că nu urmez ca tine cursuri cum laude sau AP, dar asta e doar pentru că nu vreau să mă obosesc cu probleme care nu mă interesează, nu pentru că sunt proastă. Nu sunt proastă.

Mi se strânge gâtlejul. Ultimele două zile parcă au durat o veşnicie şi îmi e atât de dor de Sarah a mea. Dar şi de Scott mi-a fost dor şi atunci, exact ca acum, îmi era de fapt dor de ceva ce nu existase, de ceva ce îmi închipuisem, nu de ceea ce avusesem parte cu adevărat. Mi-e dor de acea Sarah pe care credeam că o am alături. Simt că mă topesc.

Tuşesc ca să îmi dreg glasul.

— Ştiu că nu eşti. Eşti cea mai isteaţă persoană pe care o cunosc.

— Imediat după tine, spune ea.

Nu pot să-mi dau seama dacă e o glumă de-a lui Sarah sau dacă e un reproș.

— Știu sigur că nu sunt la fel de isteață ca tine. De fapt, în ultimul timp mă simt chiar cam proastă.

— De ce?

— Știi și tu... chestii.

— Nu, nu știu.

Tăcere.

— Nu cumva e vorba despre Rick?

— De ce să fiu supărată că te-ai despărțit de Rick?

— Nu că m-am despărțit de el, ci pentru că nu... nu știu... pentru că nu ți-am spus dinainte că o voi face? Ți-am spus că m-am hotărât cât erai cu Jason. Ai fi vrut să te sun la restaurant în timpul întâlnirii tale?

— Ai fi putut să mă suni, dacă ai fi vrut.

— Doar așa, ca să fii pusă în temă înainte să se întâmple, și nu după aceea?

Mă concentrez asupra respirației mele, încerc să respir mai lent, să mă liniștesc.

— Nu știam că mă crezi atât de meschină, spun în cele din urmă.

— Nu, Parker, iartă-mă.

E așezată în fața mea și își așează mâinile peste ale mele. Tresar, dar nu îmi retrag mâinile. Nu vreau să fac situația mai dificilă.

— Nu asta am vrut să spun, spune ea. Doar că... nu înțeleg. Te rog, indiferent care e problema, spune-mi și mie. Știi că poți să îmi spui orice, nu?

— Știu. Iar tu poți să îmi spui mie orice, nu?

— Sigur că pot. Crede-mă, la următorul iubit, când voi avea de gând să îi dau papucii, vei fi prima care află. Promit.

Îmi iau mâinile din mâinile ei și încep să îmi scot lucrurile din geantă pentru întâlnirea cu Molly, ca să fie mai puțin evident.

— Doar dacă vrei să îmi zici, spun eu. Să nu fie o regulă nouă sau mai știu eu ce. Nu e nevoie să îmi ceri mereu părerea.

— Nu asta... nu asta am vrut să spun. Vreau doar să zic că...

Nu încheie fraza. Cred că nu știe ce vrea să spună, dacă într-adevăr înseamnă altceva decât mi se pare mie. Nu știu ce altceva ar putea să însemne.

Se deschide ușa bibliotecii.

— Sper că tu ești, Molly. Avem multe de făcut azi.

— Doar dacă ai cursuri diferite de ale mele, spune Molly, apoi adaugă: A, sau... ei bine, în afară de trigonometrie, cred, s-ar putea să dureze mai mult partea aia.

Sarah se ridică.

— Te su...

Se oprește. Apoi:

— Pe curând, Molly.

După ce pleacă, Molly spune:

— Să întreb sau... nu?

Mă chinui să găsesc o cale de a-i spune „nu" fără să o jignesc. Nimic din toată problema asta nu s-a petrecut din vina lui Molly, ea nu are nicio legătură, dar începem să ne împrietenim și până și un simplu *nu* ar părea... neprietenos.

— Nu sunt încă pregătită să mă întrebi. Dar îți mulțumesc că întrebi... despre întrebat...

⁘ ⁘ ⁘

Molly mă conduce până în parcare să aşteptăm maşina. Mă întreabă dacă vreau să rămân singură, iar eu răspund că nu, nici gând. Se aşază lângă mine, dar nu vorbim. Poate că nu sunt meschină, dar se pare că pot fi egoistă.

A venit maşina mătuşii Celia. Ştiu că la volan o voi găsi pe Sheila, din moment ce mătuşa Celia mi-a scris că se duce la o şedinţă cu părinţii legată de excursia de mâine a lui Petey până la lagunele de pe malul mării; mi-aş fi dat oricum seama, pentru că radioul e pornit şi dat tare. Îmi iau rămas-bun de la Molly şi urc în maşină.

CD-ul preferat cu Alicia Keys al Sheilei cântă la volum maxim. Muzica e OK, dar cam sentimentală, şi nu ştiu dacă voi fi în stare să o ascult.

— Putem opri muzica?, strig eu.

— O vreau pornită!

Oh!

— Ce zici să dăm mai încet? Ar fi OK?

Aud că volumul e redus de la ceea ce pare nivelul 95 la nivelul 92. Nu ştiu cum se numeşte piesa, dar simt că îmi pierd stabilitatea şi că mă înclin pe-o parte.

— Te rog, Sheila, te rog frumos!

Volumul scade pe la 89.

— Nu, serios, nu suport!

Întind mâna şi caut rotiţa de la volum, deşi nu am mai umblat la ea în maşina mătuşii Celia şi nu am idee unde e. Ating butoane şi îmi deplasez mâna spre stânga — Sheila îmi plesneşte mâna.

— Ajungem acasă în câteva minute!

— Nu rezist câteva minute! Am nişte zile de cacao şi nu mai rezist! Poţi trăi şi tu două minute fără muzica ta nenorocită, iar când ajungem acasă poţi să te târăşti înapoi în camera ta şi să încui uşa şi să asculţi ce vrei cât de tare şi cât de mult ai chef!

Întind brusc mâna și o trec pe deasupra tuturor butoanelor până când sare CD-ul:

— Hei!

Și îl smucesc din aparat și îl țin în dreapta mea, în caz că încearcă să îl ia înapoi.

Oprește subit mașina, iar roțile se lovesc de bordură și se opresc.

— Doamne!, spun eu. Ce naiba ai? E doar o melodie nenorocită!

Tăcere.

De fapt, nu chiar. Pe fundalul motorului care este la relanti, Sheila respiră greu. Nu, respiră într-un mod ciudat, de parcă s-ar strădui să nu tușească sau să nu strănute sau...

Să-mi bag..., plânge.

— Îmi... îmi pare rău. Uite!

Îi întind CD-ul. E smuls din mâna mea și se izbește de parbriz. Trage aer pe nas și tușește de două ori.

— Nu am vrut să...

Să ce? Nu am zis nimic care să o jignească. E OK.

Fornăie și mârâie:

— În pizda mă-tii, Parker.

Mașina pornește brusc înainte — ne deplasăm iar pe stradă. Nu suspină, dar după respirația sacadată pare să plângă în continuare.

— Nu țipam de fapt la tine. Vorbeam doar tare din cauza muzicii. Nu am vrut să...

Tușește din nou.

— Doamne, Parker, ai impresia că plâng pentru că ai țipat la mine? Nu e vorba mereu despre tine! Și alții au probleme și... și... nu contează.

Pricep acum, în sfârșit. Deja plângea când m-a luat cu mașina. Dăduse muzica tare să nu aud.

— Ce s-a întâmplat?, întreb eu.

— Nu e vorba despre tine!

— Știu, dar...

— Ha! Ce anume știi? Spune-mi! Spune-mi ce știi mai exact!

— Nu e vorba despre mine...

— Aud cuvintele, dar restul îmi arată că *nu* știi! Da, ai mari probleme... Chiar *ești* oarbă! Nu poți vedea că nu ești buricul pământului! Că ceilalți oameni au și ei viețile lor și trec prin momente dificile tot timpul, iar tu habar nu ai!

— Cum să am habar dacă nu îmi spune nimeni?

— Ai impresia că toți merg de colo-colo și le spun totul tuturor celorlalți? Sau că suntem toți în stare să citim chipurile unii celorlalți? Nu așa merg lucrurile!

Mașina virează brusc la stânga, saltă pe alee și se oprește atât de brusc încât centura se strânge violent pe clavicula mea.

— Nu, spune Sheila tare, dar răguşit. Pur și simplu nu îți pasă. Spune ce vrei, dar în mintea ta totul chiar *se învârte în jurul tău.* Doar că nu e așa, Parker. Chiar nu e așa.

Deschide portiera cu piciorul și o trânteşte în urma ei. Îi aud pașii grăbiți îndreptându-se spre uşă, aud cheile lovind poteca, apoi cheile sunt ridicate, uşa se deschide și apoi se izbeşte.

După un minut, îmi întind mâinele pe deasupra tabloului de bord până când găsesc CD-ul ei. Pare a fi în stare bună — nu simt nicio zgârietură. Mai caut puțin cu mâinile și dau peste o carcasă goală. Pun CD-ul la loc și îl strecor în geantă, să i-l dau mai târziu.

Îmi dau seama de ce sunt tot timpul atât de sigură pe mine; pentru că nu pot suporta alternativa –, anume, că nu voi putea fi niciodată sigură de nimic. Dar după ce mi se liniştește respirația și mă gândesc mai bine, adevărul crud se arată limpede. M-am

înşelat în toate privinţele pe drumul ăsta cu maşina. Iar dacă mi-aş permite să mă gândesc şi mai bine, s-ar putea să descopăr că m-am înşelat şi în privinţa altor lucruri.

NOUĂSPREZECE

Îmi ia o oră să merg cu bastonul până la casa lui Sarah. Înainte dura mai puţin, dar au trecut vreo doi ani de când am parcurs drumul ăsta ultima oară. M-ar fi luat ea cu maşina dacă aş fi sunat-o, dar am avut nevoie de timp să mă gândesc, să meditez chiar, iar mersul cu bastonul îmi permite lucrul ăsta. Pe lângă asta, vreau să îmi asum eu tot efortul de data asta, pentru orice eventualitate.

Sun la uşă.

E un lucru neobişnuit, am venit aici cu speranţa că m-am înşelat, iar mie nu-mi place deloc când mă înşel, doar că de data asta aş da orice să fie aşa. Dacă nu m-am înşelat, ei bine... nu am niciun plan de rezervă.

Uşa se deschide. Sarah spune:

— Parker? Ai venit până aici pe jos?

— Vorbesc prea mult?

— Ce?

— Nu ştiu. Vorbim despre mine mai mult decât despre tine... credeam că asta se întâmplă pentru că am parte de mai multe... probleme... dar poate că nu-i aşa. Poate că... nu ştiu să ascult.

— Nu e adevărat, spune Sarah. Mereu mă asculţi când simt nevoia să vorbesc.

— Dar?

— Nu e niciun *dar*. Doar că... poate că eu nu simt nevoia să vorbesc atât de mult.

— Eu nu îți spun toate gândurile mele pentru că simt *nevoia* să fac asta, spun eu puțin înțepat. Credeam că suntem prietene, nu că sunt unul dintre pacienții tăi.

Mă străduiesc să vorbesc pe tonul meu amar – reușesc doar un ton patetic.

— Stai, Parker, nu. *Nu*. Asta era problema? Doamne. Iisuse...

Se apleacă înainte, iar vocea ei se îngroașă și se înăsprește, ceea ce rareori se întâmplă.

— Să nu crezi *niciodată nimic* de genul ăsta! Treci înăuntru!

Îmi dă un ghiont ușor, mă apucă de brat și mă trage înăuntru, închide ușa și acum mă strânge tare în brațe și-mi șoptește tare în ureche.

— Te *iubesc*, Parker. Ești *sora* mea. Nu doar atât, ci mai mult; de surorile adevărate ești legată fără voia ta – noi suntem surori pentru că asta *vrem*.

Nu știu ce să spun, nici măcar ce să gândesc. Nu-și slăbește strânsoarea.

— Ai auzit? Te iubesc mai mult decât îmi iubesc rudele. Ne cunoaștem de atât de mult timp încât nici nu-mi pot aminti când ne-am cunoscut. Dacă nu găsim parteneri pentru balul de absolvire, vom merge împreună. Vom fi prezente una la nunta celeilalte. Vom avea grijă una de copiii celeilalte. Ne vom îmbăta și ne vom plânge de soții noștri. După ce divorțăm, vom locui împreună, până ne repunem pe picioare și găsim tipi mai de calitate. La 70 de ani ne vom conduce cu mașina una pe cealaltă până la spital, pentru chimioterapie. Nu-i așa? *Nu-i așa?*

— Așa-i, îi șoptesc.

— Dar ai trecut prin atât de multe încât m-aș simți prost dacă m-aș plânge în fața ta... în orice privință.

— Sarah, nu!

Vocea îmi tremură şi mă desprind din îmbrăţişarea ei, să îi pot vorbi în faţă.

— Din moment ce sunt în stare să îi vorbesc Marissei despre Owen, bine-nţeles că pot vorbi despre problemele tale cu Rick, fie că problema e doar că te-ai plictisit sau... sau... pot vorbi despre alte chestii care te supără, de exemplu... de exemplu, despre tatăl care te-a părăsit...

— Dă-l în mă-sa. Ne-a *părăsit*. Tatăl tău te *iubea* şi a *murit*! De ce să vorbim despre nemernicul de taică-meu?

— Pentru că e tatăl tău! Putem vorbi atât despre pierderea unui tată rău, cât şi despre pierderea unui tată bun, dar nu ne întrecem! Tu ştii cum mă simt eu, pentru că îţi spun. Dar eu... eu bănuiesc anumite lucruri, dar nu ştiu exact cum te simţi tu în privinţa tatălui tău. Vreau să ştiu totul. De exemplu, vreau să ştiu de ce ai rămas alături de Rick atât de mult timp din moment ce părea să fie doar un punct în plus bifat la Scorul Iubiţilor şi de ce te-ai hotărât acum brusc să îl elimini. Mă... mă *omoară* gândul... Doamne, nu mă simt specială dacă nu îmi spui lucrurile astea, simt mai degrabă că nu contez în ochii tăi!

— Îmi pare rău, şopteşte ea. Contezi mai mult decât toate. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Nu e nevoie să-ţi pară rău, spune-mi pur şi simplu. Ce s-a întâmplat de fapt cu Rick?

Se lasă tăcerea.

— Nu pot, Parker. Am...

— Ţi-a făcut ceva?

— Nu, nu, nimic de genul ăla...

— Sarah, sunt deprimată de două zile gândindu-mă că sunt chestii importante de care nu îmi spui... şi am avut dreptate! Nu vom depăşi

niciodată subiectul dacă nu îmi spui. Eu... nu... nu voi merge cu tine la bal dacă nu-mi spui!

Gluma îşi face efectul, iar Sarah pufneşte, chiar dacă nu râde, dar spune cu o voce gravă:

— Hai să stăm jos.

Mă conduce la canapea şi ne aşezăm. Nu începe imediat. Îi întind mâna pe suprafaţa pernei. Sarah o apucă firav. Mâna ei e umedă şi tremură puţin.

— Începi să mă sperii, spun eu fără urmă de glumă în voce. S-a întâmplat ceva grav? E chiar o situaţie gravă?

— Nu, doar că... nu vreau să mă respingi din nou.

— Nu te voi respinge, promit. De ce te-ai despărţit de Rick?

— Ţi-am spus. Eram doar... mă rog. Era vorba de obişnuinţă.

— Atunci care e problema?

— E... vorba despre Scott.

Ceee??

Încerc singura variantă la care mă pot gândi, o bănuială greşită.

— Ce... adică... îţi *place* de el?

— Nu.

— Atunci... a... stai... *stai*... se ţine cumva după *tine* acum?

— Nu, Parker, spune Sarah. Se ţine după tine.

— Păi... bine... dar nu înţeleg ce...

— Cât a fost departe, la Jefferson, în ultimii doi ani, am cam uitat cum arăta povestea asta. Acum îl văd iar cum se uită la tine... Rick nu m-a privit niciodată cum te priveşte el.

Nu ştiu ce să spun.

— Încă se uită la tine aşa cum se uita în trecut, chiar şi înainte să fiţi împreună. Se uită de parcă ai fi cel mai valoros lucru din lume. De parcă, dacă s-ar întâmpla să ajungi legată de o şină de cale ferată,

și-ar frânge toate degetele doar ca să te elibereze, și nici nu ar băga de seamă... iar dacă nu ar reuși, s-ar așeza pe șină și te-ar ține de mână și ar sta cu ochii la tine în loc să se uite la tren.

Respir adânc și simt că trebuie să calmez situația.

— Exagerezi puțin, nu crezi?

— Nici gând. Un atașament de o asemenea putere nu e deloc ciudat dacă e vorba despre cineva care chiar te iubește cu adevărat. Ai impresia că tatăl tău nu și-ar fi sacrificat ochii, dacă asta te-ar fi vindecat pe tine de orbire?

— Știu sigur că așa ar fi făcut.

— La fel e Scott. Nu e vorba doar despre o pasiune trecătoare, nici de o încercare de a pune mâna pe tine, nici de impresia că ar fi mai bine cu tine decât să fie singur. Te *iubește*. Iar eu nu am mai suportat să privesc lucrurile astea atât timp cât nici măcar nu sunteți *iubiți*, în vreme ce Rick abia dacă se uita la mine. Și eu eram doar un punct de bifat în ochii lui. Nici eu nu cred în sufletele-pereche, dar...

— Doamne, dacă se adevărește că Scott era sufletul meu pereche, am dat-o în bară rău de tot.

— Dar oricum mi-a demonstrat că doi oameni pot fi mult mai apropiați unul de celălalt decât eram eu și Rick. Apoi distracția de la mall a pus capac la toate.

Și așa, deodată, pricep despre ce e vorba. Doamne, uneori sunt atât de idioată.

Îmi retrag mâna.

— Crezi că ar fi trebuit să rămân cu el.

Îmi ascult glasul și mă sperii. Rece. Mort.

— Parker, nu, sunt de partea ta!

Mâinile ei încearcă să mă apuce, dar eu mă dau înapoi instinctiv,

mai mult pentru că îmi displace să fiu apucată în felul ăsta, nu neapărat ca să mă feresc de Sarah.

— Te rog, Parker, nu e important ce cred eu.

— Evident că e important! Dacă nu ar fi fost important, nu aş fi venit aici!

— Parker...

— Stai... stai puţin.

Îmi scot telefonul din buzunar.

— Ai întrebat de întâlnirea mea. Am aflat că Scott şi Jason sunt prieteni. Iar atunci când Jason i-a oprit pe Isaac şi pe Gerald, Scott a venit primul şi Jason l-a urmat. A spus că Scott era gata să îi snopească în bătaie şi ar fi făcut-o dacă nu îl oprea.

— Ştiu.

— Poftim?! Cum de ştii tu?

— Au văzut şi alţii întâmplarea şi s-a răspândit vestea.

— De ce nu mi-ai spus!?

— De ce să-ţi spun? Mi-ai închis în nas chiar şi pentru faptul că ţi-am spus că era la cursul tău de trigo.

Căcat... aşa e, chiar i-am închis în nas atunci... Nu mi-am dat seama. Credeam doar că...

— Îmi pare rău.

— Nu e nevoie să-ţi pară rău.

— Ba da.

Înghit în sec.

— Ei, i-am scris.

— Pe bune? Când?

— Duminică.

Îi dau telefonul.

Mă întorc şi mă întind cu capul pe braţul canapelei. Ţesătura

grosolană, ca de sac, e aspră, dar cumva plăcută. E plăcut să simt obiectele din jur, să simt o legătură cu spațiul din jur cât timp pun la punct toate problemele astea.

— Wow, spune ea.

— Ai fost mereu de partea mea, dar dacă te-ai fi aflat în situația mea, l-ai fi iertat. Nu-i așa?

— Dacă aș fi fost în situația ta, sigur m-aș fi supărat, l-aș fi ținut la distanță o perioadă. Apoi probabil că m-aș fi înmuiat și l-aș fi pus să mă ducă la un restaurant de fițe sau ceva de genul ăsta. Asta nu înseamnă că sunt de părere că și *tu* ar fi trebuit să faci asta. Poate mă înșel – poate că ar fi fost un semn de slăbiciune dacă ai fi rămas cu el și ai făcut, așadar, alegerea corectă. Înțelegi ce spun?

— Aproximativ. Dar tot nu mi-ai spus totul. Îmi dau seama.

Mă ridic în capul oaselor, dar nu mă întorc cu fața spre ea.

— De ce nu îmi spui, pur și simplu?

— Te rog, spune ea cu o voce firavă. Nu putem lăsa totul baltă?

Din câte aud, s-a aplecat și își sprijină capul pe genunchi. Îmi cade capul de atâta greutate. Uneori sunt mai mult decât o simplă idioată. Sheila a avut dreptate; uneori sunt complet oarbă.

Mă dau jos de pe canapea și mă așez pe podea la picioarele ei și îmi strâng mâinile în jurul gâtului ei. Îi șoptesc la ureche.

— Te iubesc, Sarah. Nu te voi alunga.

Se smiorcăie. Cumva plânge? Momentele în care Sarah plânge sunt și mai rare decât momentele în care râde.

— Pe Scott l-ai alungat.

Mă simt de parcă cineva m-a izbit efectiv în piept.

— L-am alungat pentru ceea ce a *făcut*, nu pentru ceea ce a zis sau ce credea. Nu e același lucru.

— Era și prietenul meu.

Doamne! Asta nu mi-a trecut niciodată prin cap. Niciodată.

— Nu te-am obligat să îl alungi și tu.

Nu răspunde. Respiră întretăiat. Deschid gura să spun mai multe, să o înduplec, dar acum simt doar că vreau să îmi retrag cuvintele, pentru că îmi dau seama cât de multe mi-a dăruit cu acea ocazie și îmi dau seama cât de dificil trebuie să fi fost.

Îi dau drumul și ridic mâna dreaptă cu degetele răsfirate.

— Față, spun eu.

— Mn-nn.

— Te rog?

Știe că nu e cinstit să își ascundă fața de mine doar pentru că ochii mei nu pot vedea ca ai tuturor celorlalți, iar eu nu abuzez de rugămintea asta și nu apelez la ea des — de fapt, au trecut ani buni de la ultimul episod. Își ridică capul și își apasă ușor chipul de palma mea cu nasul între degetul arătător și cel mijlociu. Fața ei e strânsă și încordată, ochii ei sunt închiși ferm, obrajii ei, umezi.

— Sarah...

Mă ridic pe canapea și îmi înfășor brațele în jurul ei. Își apasă chipul de pieptul meu și inspiră sacadat.

— A... a fost... a...

— Șșș... spun eu. Avem toată după-amiaza la dispoziție.

— A fost... atât... de supărat...

— Scott? Da, am...

— Nu, *Rick*. A fost foarte, *foarte* supărat. A... aproape că m-am răzgândit.

Începe să plângă cu adevărat, tremură și suspină. Niciodată nu am auzit-o să plângă așa, nici măcar când a părăsit-o tatăl ei. O țin strâns și mă străduiesc să nu plâng și eu. Nu e ușor. Dacă Sarah ar fi legată pe calea ferată, și eu mi-aș frânge degetele pentru ea.

Se așază în poala mea și eliberează un șuvoi de cuvinte alături de lacrimi.

— Și... și... și m-am gândit că, dacă Rick s-a simțit atât de rău când ne-am despărțit, când el nici măcar nu mă *iubea* cu adevărat, cum s-o fi simțit bietul Scott? Dar nu am putut să îți spun asta... nu am putut... pentru că sunt de partea ta...

Simt un gol straniu în interior, dar Sarah înseamnă atât de mult pentru mine, sunt atât de strâns legată de ea, iar gândul ăsta mă liniștește cumva, nu mă face să mă simt slabă sau dependentă sau jalnică. Întind mâna și îi simt părul așternut pe chip. I-l așez după urechi.

— M-am bucurat atât de mult pentru tine atunci, spune ea printre sughițuri. Nici măcar nu eram geloasă. Uneori mă întrebam de ce nu eram geloasă, dar nu eram. Mă întrebam uneori dacă mi-l doream eu pe Scott, dar știam că era al tău, mă bucuram pentru tine și speram doar că voi găsi și eu pe cineva ca el într-o bună zi. Speram... speram și ca tatăl meu să mă ajute așa cum te-a ajutat tatăl tău... dar... dar...

Sarah se oprește din vorbit și se străduiește să respire. O strâng în brațe și încerc să mă gândesc la cât de mult țin la ea, și nu la cât de puțin ține la ea tatăl ei.

⁘ ⁘ ⁘

Mi-aș fi dorit ca aceste conversații să nu fie toate unilaterale. Am nevoie de cineva în care am încredere, care să îmi spună dacă o iau razna. Slavă Domnului că am recăpătat-o pe Sarah, dar toate celelalte sunt nisipuri mișcătoare. Doamne, tată, mă legăn, chiar și acum, când Sarah îmi apasă poalele cu greutatea ei, tot nu pot deosebi exact susul de jos. Nu am crezut niciodată că era vorba despre vreo legătură psihologică,

dar cu cât pierd legătura cu ceea ce se petrece în jurul meu, cu atât îmi e mai dificil să stau dreaptă.

Scott a spus că, atunci când m-a văzut plângând în sala aia de cursuri, a simțit că se trezește dintr-un vis și s-a întrebat cum de putuse gândi ceea ce gândise. Așa mă simt și eu acum. Era prietenul meu cel mai bun, mai apropiat ca Sarah, chiar dacă pare imposibil, poate datorită acelei scântei în plus care ne lumina relația... Cum am putut să cred că acea întâmplare stupidă are mai multă greutate decât toate celelalte? Cum am putut să fiu atât de paranoică încât să mă gândesc imediat la cele mai negre posibilități și să nu le mai pun sub semnul întrebării niciodată?

Nu erau înșirați în jurul nostru; erau ascunși în dulapuri, iar el nu știa. Nu știa...

Probabil că mi-a și spus, prin ușa de la baie și mai târziu, când a încercat să îmi vorbească prin blocada Sarah-Faith. Nu îmi amintesc, dar probabil că mi-a spus, iar eu am refuzat să ascult. Acum spune că nu crede că mai contează, dar contează, pentru că are dreptate; nu mă deranja ideea că am putea fi văzuți. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că s-ar fi putut uita cineva la noi prin geam – e simplu pentru mine să uit de asemenea lucruri precum geamurile –, nu am considerat niciodată că ne ascundeam de ceilalți. Ar fi fost enervant pentru ceilalți să o facem în mijlocul cantinei, dar în afară de asta...

Mi-e atât de limpede acum încât nici nu îmi mai pot aminti cum mă simțeam înainte să realizez lucrurile astea. Atunci când te păcălește cineva, când îți prinde semne pe spate sau când se furișează în spatele tău să îți toarne apă în cap, când te atrage într-o încăpere să te sărute în fața unor spectatori ascunși... toate aceste lucruri te rănesc pentru că demonstrează că acel cineva nu dă doi bani pe tine. Că nu e doar indiferent, ci și crud.

Dar când am dispărut înlăcrimată, el nu a irosit niciun cuvânt pe seama lor. A fugit afară în urma mea și a încercat să îmi explice că nu era unul dintre ei. Că nu era un dobitoc ca ei. Mă iubea, ținea la mine, iar acum, după doi ani și jumătate, a fost gata să îi zdrobească pe aceiași dobitoci doar pentru că se jucau cu telefonul meu, încât Jason a trebuit să intervină între ei.

Am fost mereu atât de speriată la gândul că totul din jurul meu e o uriașă capcană... În mintea mea, Scott a devenit un nemernic ca toți ceilalți și am refuzat să îl ascult, până când i-ai spus să mă lase în pace.

Ți-am fost recunoscătoare, dar și tu îl cunoșteai... Ți-ai dat seama că exageram? Ți-ai dat seama că tulburarea mea va trece și că mă vei ajuta să pricep că problema nu era numai faptul că Scott avea doar treisprezece ani, ci și că eu aveam doar treisprezece ani? Și că, atunci când voi crește, voi descoperi că oamenii nu pot fi definiți printr-un singur aspect? Ai așteptat cumva momentul potrivit, dar lunile au devenit ani și apoi...? Dacă ai fi acum cu adevărat lângă mine, am purta conversația asta cu adevărat, acum, că sunt pregătită?

Slavă Domnului pentru Sarah. Pentru că mi-a cerut să îmi închipui cum s-a simțit Scott. Dacă mi-aș fi cerut singură acest lucru... dacă aș fi fost o ființă mai bună...

Vreau să mă gândesc la asta acum, să mă gândesc la ceea ce a însemnat pentru el nu numai faptul că m-a pierdut pe mine, ci și că i-a pierdut pe prietenii săi, care s-au dovedit a fi ticăloși, și pe Sarah și Faith, atunci când ele s-au dat de partea mea... Dar sunt prea multe de asimilat deodată. Și, mai mult, eu nu m-am transformat pe parcurs în ceea ce sunt în prezent, ci se pare că am fost această persoană dintotdeauna.

⁘ ⁘ ⁘

Nu știu cât de mult timp trece, poate o jumătate de oră, înainte ca Sarah să se liniștească, întinsă în poala mea, respirând încet. Inspiră adânc, stă o clipă și eliberează aerul.

— Wow, spune ea.

— Ai ținut totul în tine mult prea mult. Mă mir că nu ai explodat.

— Dar chiar am explodat, spune ea și pufnește ușor.

Aproape că râde, chiar dacă nu e nevoie, și mă bucur.

— Ce ironie a sorții, să te desparți de Scott din cauza a ceva ce nu ți-a spus, spune ea pe un ton amărât, și apoi eu să nu îți spun toate lucrurile astea de frică să nu mă părăsești și pe mine.

— Nu ne vom despărți niciodată. Dar nici nu vreau să facem cancer. Hai să mergem doar la Bingo la 70 de ani, bine?

Mă aplec și o strâng în brațe. E puțin incomod, din moment ce stă transversal în poala mea. Mă strânge puternic la rândul ei.

— Doamne, Parker, cred că încep din nou să plâng.

— Dă-i drumul. Oricum nu primești o steluță aurie astăzi.

Pufnește în râs.

— Ha, ha!

— Trist, dar adevărat. Eu am de gând să o obțin pe a mea. Numărul 92.

Sarah își întoarce capul în poala mea.

— Ți-am spus toate lucrurile astea, dar tu nu ai zis nimic. La ce te gândești?

Mă simt grea ca de plumb. Ca o bucată schimonosită de plumb rece.

O strâng în brațe.

— Mă gândesc că am cea mai bună prietenă dintre toate pe care le voi avea vreodată.

— Adică eu, nu?

Dau din cap cu obrazul lipit de fruntea ei.

— Bun răspuns, spune ea. Dar nu la asta mă refer.

— Ştiu.

— Aşadar, spune ce urmează.

E una să o gândesc... să o spun cu voce tare e altă poveste...

Îi şoptesc în ureche. Poate că, dacă o spun cât pot de încet, voi putea să îmi păstrez calmul.

— Cred că am comis o greşeală oribilă.

DOUĂZECI

Zece minute mai târziu, suntem în mașina lui Sarah, dar îmi pot da seama că mergem cu o viteză aflată în limitele legale.

— Ți-am spus că e o idee rea, nu?, spune ea. Nu am spus-o doar în gând, nu?

— Voi începe să număr. De fundul tău nu se va lua nimeni, și nu doar pentru că porți acei pantaloni de yoga noi.

— Cum ți-ai dat seama că îi port?

— Am ghicit și eu. Mai ții minte cum se ajunge acolo?

— Da, dar mai avem încă timp să *nu* ajungem. Putem să ne întoarcem din drum și să îi scriem doar. S-ar putea să aibă prieteni în vizită sau s-ar putea să nu fie acasă. Sau poate e la serviciu; am impresia că am auzit că are o slujbă.

— Unde?

— Nu știu — nu schimba subiectul.

— Vreau să îi vorbesc față în față. Vreau să îi aud vocea și răspunsurile fără să îi dau timp să se gândească prea mult.

— Pentru asta există telefoanele.

— De ce îți faci griji?

— Îmi fac griji pentru că tu nu îți faci griji.

— Îmi fac multe griji.

— Atunci hai să ne întoarcem. Adică doi ani și jumătate nimic și acum deodată... care-i graba?

— Nu mă grăbesc. Doar că nu mai aștept. Am ajuns?

— Doamne, ai cumva doişpe ani?

Trage pe dreapta.

— Şi, da, am ajuns. Aştept după colţ până când îmi scrii.

— Te-ai săturat să îţi tot spun ce prietenă bună eşti?

— Încearcă în continuare; te anunţ eu. Poteca e chiar în faţa portierei tale.

Cobor şi îmi desfac bastonul pe când Sarah se îndepărtează. Poteca e o fâşie uniformă de asfalt cu iarbă de o parte şi de cealalaltă, exact aşa cum o ştiu. Găsesc butonul de la sonerie şi sun. Tăcerea îmi demonstrează că încă nu au reparat-o, aşa că bat la uşă. Aud paşi apropiindu-se din interior şi îmi potrivesc eşarfa. Am ales Simbolurile Păcii în dimineaţa asta, pentru că îmi doream puţină pace; poate că acum ar putea avea altă semnificaţie.

Uşa se deschide.

— Parker!

E mama lui Scott.

— Parker Grant! Vai, uite-te la tine! Dă-mi voie să te strâng în braţe!

Înainte să apuc să răspund, mă strânge călduros în braţe, ceea ce pare ciudat din moment ce rareori mă îmbrăţişa, cu toate că mereu a fost foarte amabilă faţă de mine.

— Cred că eşti mai înaltă cu cincisprezece centimetri faţă de ultima dată când te-am văzut! Cum ai ajuns aici, *ai* venit pe jos? Intră!

— Sarah m-a adus cu maşina, spun eu şi îmi strâng bastonul.

— Vino în bucătărie. E tot drept înainte şi la stânga, sunt sigură că mai ţii minte.

Ţin minte. Şase paşi, stânga, trei paşi, masă, scaune... mă aşez fără probleme.

— Dacă şi mobila din casa mea ar rămâne aşa, neclintită...

— Obiceiurile vechi...

Se opreşte. Apoi se aşază şi îmi apucă mâinile, iar eu reuşesc să nu tresar.

— Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat, Parker. Martin a fost un tată minunat. Sunt sigură că îţi e foarte dor de el. Ce perioadă dificilă pentru tine...

— Nici lui nu cred că-i merge bine, spun eu şi regret în prima clipă.

Nu vreau să par indiferentă, pur şi simplu nu ştiu ce să spun când lumea aduce vorba de tata.

— Dar vă mulţumesc. Familia mătuşii mele s-a mutat cu mine pentru că...

Dar nu pot să dau răspunsul meu obişnuit, cum că locuinţa mea e mai confortabilă decât a lor, nu înaintea mamei lui Scott. S-au mutat cu mine ca să nu fiu nevoită să mă mut eu cu ei. Îmi trebuie mult timp să mă obişnuiesc cu locurile noi şi nu au vrut să fiu nevoită să mă mut într-o casă nouă, la un liceu nou şi într-un oraş nou, imediat după ce...

Mă opresc — simt ca şi cum cineva m-ar strânge de gât. E dureros să spun lucrurile astea cu vocea tare.

— Foarte frumos din partea lor. Aşadar, acum locuieşti cu verii tăi? Mătuşa ta are copii?

Îmi dreg glasul.

— Doi. Sheila e în al treilea an de liceu, ca şi mine, iar Petey are opt ani.

— Înţeleg. Cred că a fost dificil pentru ea să se mute la mijlocul anilor de liceu. Mi s-a întâmplat şi mie şi... ei bine... desigur, nu se compară cu experienţa ta.

Îmi atinge mâna în semn că mă susține, dar nu face decât să accentueze ideea că viața Sheilei a fost distrusă pentru a o salva pe a mea.

— Când se întâmplă lucruri tragice, e dificil pentru toată lumea. Când a aflat Scott... ei bine...

Îmi strânge din nou mâna și îi dă drumul.

— Dă-mi voie să te servesc cu ceva de băut. Îți mai place ceaiul rece?

Nu am mai băut de când... ei bine, tata era cel care îmi făcea ceai rece.

— Da, încă îmi place.

— Nu pot să îl fac la fel de bun cum îl făcea Martin. Nu știu de ce ceaiul lui era întotdeauna atât de bun.

— Puneți bicarbonat de sodiu în apă cât fierbe.

— Bicarbonat de sodiu? Ești sigură?

— Elimină aciditatea din ceai și îi dă un gust mai bun. Un sfert de linguriță la un litru.

— Bine... Voi încerca cu siguranță... bicarbonat de sodiu...

Îmi așază în față un pahar și iau o înghițitură. Da, are nevoie de bicarbonat de sodiu.

— Mulțumesc.

— Mă aşteptam ca Scott să ne audă. Mă duc să îl chem.

Poate pur și simplu nu vrea să vină. Sarah a avut dreptate; se va simți de parcă îl pun la colț. E aiurea – nici măcar nu m-am gândit că maică-sa va fi aici. Îmi dă un sentiment de ireal faptul că stau aici, purtând cu ea o conversație normală, de parcă ultimii doi ani nici n-ar fi existat.

Lipsește mai mult decât ar fi fost nevoie să urce și să coboare scările. Ce aș putea să spun dacă nu va vrea să mă vadă? Cât de multe

știe mama lui? De fapt, ce voi spune dacă până la urmă va veni? Zău că nu am gândit problema asta până la capăt.

Aud foșnete și uși care se deschid și se închid. Apoi pași. E singur.

— Bună.

Se așază.

— Bună. Unde e mama ta?

— În dormitorul ei.

— Aha!

Aud că începe să cânte coloana sonoră de la *Grease*, muzica auzindu-se încet din cauza pereților dintre camere și a ușilor... Sunetul se înfășoară în jurul inimii mele și o strânge.

La naiba, ar fi trebuit să gândesc întâlnirea asta până la capăt. De obicei spun orice îmi trece prin cap, dar acum e pustiu în mintea mea. Dacă m-aș fi gândit din timp...

— Cred că ar fi trebuit să dau un mesaj în loc să vin direct, nu?

Mă uimește cât de slabă e vocea mea, de parcă mi-aș vorbi mie.

— Am vrut doar să-ți aud vocea, dincolo de mesaje și telefoane. Îmi dau seama că nu e corect din partea mea... Pe tine nu te-am lăsat să faci asta...

— E în regulă, cu toate că trebuie să plec spre serviciu în câteva minute.

— Da? Unde lucrezi?

— Sunt... îngrijitor la mallul Ridgeway și mă ocup puțin și cu îngrijirea spațiilor verzi de acolo, pentru proprietar, nu pentru un magazin anumit. Dar... nu ai venit să vorbim despre asta.

— Nu. Am venit să îți spun că...

Că ce?

Tăcere.

Apoi șoptesc următoarele, fără măcar să mă gândesc la ce spun:

— Îmi e dor de tata.

— Eu... spune Scott. Ştiu. Îmi pare rău. Am vrut să... după întâmplare, dar... înţelegi. Adică...

Vorbeşte pe tonul pe care înainte îl numeam „de iubit", dar nu cred că o face intenţionat. Pentru mine e ca şi cum aş asculta torsul unei pisici.

— Da?, întreb eu.

— Nimic. Doar că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— Aveai de gând să spui altceva.

— Nu e nimic. Îmi pare rău, atât.

— E în regulă, Scott. Spune. Poţi... poţi să spui ce vrei.

— Adevărul e că... şi mie mi-e dor de el.

Tatăl lui Scott a murit în urma unui infarct pe vremea când Scott era doar un sugar. Nu m-am gândit niciodată atât de mult la faptul că tot timpul pe care Scott l-a petrecut la noi acasă a însemnat timp petrecut şi cu tatăl meu, nu doar cu mine. Nu m-am gândit niciodată că atunci când am întrerupt legătura, Scott l-a pierdut şi el pe tatăl meu, cu mult timp înainte să îl pierd eu.

— Îmi pare rău.

Abia îmi aud vocea.

— Nu ai pentru ce să îţi pară rău.

— Ba da. Ar... ar fi trebuit să te las să îmi explici. Nu a fost corect că nici nu am vrut să te ascult.

— Nu contează.

— Contează! Nu... nu vreau să fiu cineva care nu ascultă! Şi... şi cred că s-ar fi petrecut diferit lucrurile.

Nu spune nimic. Categoric îmi scapă ceva, dar nici nu am idee cum să întreb.

— Ştiai că se consideră că s-a sinucis?

— Poftim?

Vorbeşte de parcă ar fi o surpriză totală pentru el.

— A luat o supradoză de medicamente. Sunt sigură că a fost un accident. Raportul poliţiei susţine că a fost imposibil să se stabilească exact, având în vedere cantitatea de medicamente, dar că este foarte posibil să fi fost vorba despre sinucidere, iar firmei de asigurări atât i-a trebuit.

— *Bine-nţeles* că a fost un accident, Parker. Nu ţi-ar fi făcut niciodată aşa ceva. *Niciodată.*

— Ştiu... doar că... nici nu ştiam că lua pastilele alea. Pentru depresie sau pentru anxietate ori pentru amândouă, nu ştiu. Sunt amestecate într-un mod pe care nu îl înţeleg.

— Nu are importanţă. A fost un accident.

— Dar dacă nu a fost?

Ţin în mână paharul de ceai rece băut pe jumătate, dar, din cauza umezelii, îmi scapă în momentul în care strâng – alunecă pe suprafaţa mesei şi se opreşte. Scott îmi ia mâna, pune înapoi paharul şi îi dă drumul. Mi se înnoadă gâtul.

— A fost un accident, spune el. A fost.

Tuşesc.

— Dar lua pastile fără ca eu să ştiu, pentru că era... nu ştiu, deprimat sau ceva de genul, şi nici asta nu ştiam. Ce altceva mi-a scăpat atenţiei? Parcă şi el a fost un secret, la fel ca toată lumea.

— Ce înseamnă *acest* lucru?

— Toată lumea are secrete. E imposibil să afli ce e în mintea fiecăruia.

— Ămmm... ce am în mână în momentul ăsta?

— Ce? N... nu ştiu. De unde să ştiu?

— Verifică. E chiar aici.

Îi întâlnesc mâna întinsă cu palma în sus. Își închide cu blândețe degetele și deodată ne ținem de mână.

— Nu ai nimic în mână, spun eu.

— Bine-nțeles că am ceva.

Își strânge degetele.

— Sunt multe lucruri pe care nu le cunoaștem despre oamenii din jurul nostru, dar asta nu înseamnă că sunt secrete; doar că nu cunoști încă totul.

Îmi dă drumul. Iar ăsta e un lucru bun, altfel nu am mai avea motiv să vorbim.

Sunt multe lucruri pe care nu le cunosc, unele chiar despre mine însămi de exemplu, motivul pentru care am fost atât de idioată. În momentul de față nu mă pot gândi decât la lucrurile pe care le *cunosc*, de exemplu, la faptul că îmi doresc mult să nu se oprească din vorbit și la faptul că îmi doresc nespus să îmi atingă mâna din nou.

Scott se ridică de la masă.

— Trebuie să merg la serviciu. De asta ai venit, să vorbim despre tatăl tău?

— Nu, spun eu.

Îmi aud glasul amar și mă cuprinde un fel de ură față de propria persoană. Mă ridic și mă clatin puțin și mă sprijin de spătarul scaunului.

— Am venit... să îți spun că îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult. Nu e corect că te-am alungat. Sper că mă vei putea ierta. Vreau să fim din nou prieteni. Putem fi din nou prieteni?

— Aș vrea să putem, dar nu cred că e posibil. Și nu pot să te iert din moment ce nu ai greșit cu nimic. Acum chiar trebuie să plec. Cum ai ajuns aici? Dacă ai nevoie să te ducă cineva...

— Nu-i nevoie, mă ia Sarah.

Îmi desfac bastonul în timp ce încerc să mă orientez spre uşă.

— De ce nu putem fi prieteni?

— În prieteni trebuie să poţi avea încredere.

— A... am încredere în tine.

Deschide uşa de la intrare şi păşim afară.

— Înainte aveai încredere în mine fără ezitare. Nu am cum să uit acea stare.

Închide uşa.

— Voi întârzia. Vrei să o sun pe Sarah?

— O sun eu.

— Bine, trebuie să plec.

Vocea i se stinge pe măsură ce traversează curtea până la alee şi deschide portiera unei maşini.

— Ne vedem la Trigo mâine.

— Dacă nu te văd eu prima, spun eu, din reflex.

Sunt surprinsă. Multe lucruri pe care le spun şi le fac în ultimul timp mă surprind.

Portiera se închide, motorul porneşte, maşina dă înapoi şi se îndepărtează.

DOUĂZECI ŞI UNU

— Bună, Parker.

Tresar auzind vocea lui Jason atât de aproape de mine, lângă dulapul meu, mâinile îmi saltă şi scap geanta. Aud cum se răstoarnă lucrurile mele pe podea. Pun pariu că printre ele se află şi cele câteva tampoane pe care le aruncasem înăuntru alături de celelalte obiecte.

— Eşti agitată în dimineaţa asta?

— Nu, spun eu pe tonul meu răbdător.

Mă ghemuiesc lângă geantă şi o întorc cu gura în sus.

— Tresar cam de fiecare dată când se furişează cineva pe lângă mine.

Întind braţele şi adun către mine toate lucrurile şi le îndes în geantă.

— Nu am... spune el, aplecându-se lângă mine. A... scuze.

— E în regulă, spun eu. Am luat totul?

Îmi cad în geantă câteva obiecte.

— Acum, da.

— Mersi.

Mă ridic şi încui dulapul.

— Hei, ai avut ocazia să vorbeşti cu domnul Underhill?

— Am hotărât să aşteptăm o săptămână, ca să se aranjeze toate. Mă văd cu el lunea viitoare, după-amiază.

— Tare. Eşti gata de plimbare? M-am gândit să mergem în altă parte decât la grădina botanică de data asta, dar bănuiesc că nu are mare importanţă.

— A, îmi pare rău, i-am promis ieri lui Sarah că mă văd cu ea în dimineața asta.

— Adică, să vă faceți temele sau...?

— Nu, nimic pentru liceu. Doar că... petrecem timpul împreună în curte în fiecare dimineață.

— Te-ai plimbat cu mine toată săptămâna.

— Știu, doar că...

Bine, ce să spun acum?

O întrebare mai bună ar fi „Cum am reușit să devin această persoană?". A sosit timpul să revin la firea mea normală. Va fi dificil dacă nu îi place, dar e mai bine să afle cât de curând posibil.

— Ar dura prea mult să îți povestesc totul, dar Sarah și cu mine stăm afară și îi ascultăm pe oamenii care vor să ne vorbească și au nevoie de sfaturi despre tot felul de probleme. Doar că ne-am cam certat pe la începutul săptămânii... ei bine, a fost mai mult o neînțelegere... Fie, am fost eu o idioată. Și s-a întâmplat să mă inviți în același timp să ne plimbăm, așa că am venit cu tine, dar acum m-am împăcat cu Sarah. Înțelegi?

— Nu chiar. Credeam că am început un fel de obicei legat de plimbările de dimineață.

— Nu, adică, da, a fost plăcut, doar că de obicei stau cu Sarah. Dar putem lua masa de prânz împreună. Ce faci de obicei dimineața?

— De obicei nu vin aici atât de devreme. Am venit mai devreme luni să îți vorbesc și apoi au început plimbările.

Lasă conversația în aer, iar eu sunt confuză. Încearcă cumva să mă facă să mă simt vinovată sau să renunț la întâlnirea cu Sarah — de parcă faptul că ne-am plimbat împreună două zile la rând ar însemna că trebuie să ne vedem zilnic?

— Îmi pare rău, nu știam. Credeam că vii aici oricum. Ar trebui să plec.

Nu spune nimic – bănuiesc că vrea să îl întreb.

— Ce e?

— Anul trecut, după ce s-au terminat cursurile, eu și familia ne-am dus cu cortul pe plajă, la Baja. Când m-am întors, am aflat că Scott își schimbase traseul de alergare. Nu a spus de ce și nu a avut importanță pentru mine; mi-a plăcut faptul că noul traseu era mai lung. Nu mi-am dat seama sâmbătă noaptea pe întuneric, dar în dimineața asta am început din nou să alergăm împreună și am văzut că trecem fix prin dreptul casei tale.

— A! Ai... spun eu. Și eu alerg dimineața. M-ați văzut vreodată?

— Nu. Trecem pe acolo pe la șase fără un sfert.

— Eu pornesc la șase. Adică așa fac de obicei. Astăzi, nu.

Având în vedere încercările mele dezastruoase de luni și marți, azi-dimineață m-am simțit și mai rău și am renunțat cu totul să mai alerg.

— Bine. Poate că nu e vorba despre spionat, din moment ce nu te vedem niciodată, dar e ciudat oricum. M-am gândit că ar trebui să știi.

Stai o clipă... Scott a început să alerge prin dreptul casei mele cândva pe la jumătatea lui iunie?

— Nu e ciudat, spun eu din nou amețită.

Sunt nevoită să înghit înainte să vorbesc mai departe.

— Îmi... îmi verifică traseul. Să vadă dacă nu au apărut chestii noi de care m-aș putea împiedica, înțelegi?

— De ce ar fi nevoie să facă așa ceva?

— Pentru că tatăl meu nu mai poate face asta. În fiecare noapte, înainte de culcare, făceam o mică plimbare cu tatăl meu. Spunea că era singura ocazie să facă mișcare, din moment ce stătea toată ziua la un birou, dar de fapt verifica traseul pe care urma să alerg în dimineața următoare.

— Stai... tu chiar alergi singură? Nu e nimeni cu tine?

— Ţi-am spus că nu alerg cu nimeni.

— Mi-am închipuit că aveai alături pe cineva cu o bicicletă sau ceva de genul ăsta! Ce nebunie – nu poţi să alergi singură!

— Ei bine, de fapt *pot* şi chiar o *fac*. În fiecare zi.

Un fior îmi străbate umerii şi spinarea, un fior adevărat.

— Ţii minte să fi văzut o dubă mare parcată pe trotuar lângă casa mea? Pe la sfârşitul lui iunie?

— Eram încă în Mexic. De ce?

— Lasă. Nu contează.

Tăcere.

— Nu ţi se pare ciudat că Scott aleargă prin dreptul casei tale în fiecare dimineaţă după... câţi ani, trei ani de când te-ai despărţit de el?

— Doi şi jumătate, spun eu încet. Nu e ciudat. E...

— Cum e?

O spune ca pe o provocare şi mă irită, dar încerc să văd situaţia din perspectiva lui. Una e să spui adevărul; alta e să le faci oamenilor în ciudă.

— E la capătul opus faţă de *ciudat*, oricare ar fi el.

Pufneşte pe nas.

— Încă îţi place de el, aşa-i?

— M-am despărţit de el, ţii minte?

— Dar încă îţi place de el la un anumit nivel.

— Ani întregi a fost prietenul meu cel mai apropiat. Anumite lucruri nu se uită. Cu toate că eu am cam uitat. Oricum, ce importanţă are? În prezent nu suntem împreună.

— Poate ai vrea să fiţi.

Mă nelinişteşte modul în care îmi vorbeşte, cuvintele mă provoacă, dar tonul pare netulburat. Nu ştiu cum să interpretez.

— E o întrebare?

— Vreau doar să știu care e mai exact relația dintre noi.

— Păi... ne-am cunoscut acum o săptămână... apoi ne-am văzut sâmbătă seara... și a fost distractiv... și... ar trebui să ne mai vedem cândva? Cum sună?

— Ai de gând să îl suni din nou?

— Nu știu, poate?

Situația devine și mai ciudată. Încerc să liniștesc spiritele și zâmbesc.

— E o problemă?

— Spun doar că noi doi ori continuăm, ori nu, depinde de tine.

— Ce să continuăm? Să ne placă unul de celălalt? Să ne simțim bine împreună?

— Nu, înțelegi tu... să ne vedem.

— Nu e cam devreme să vorbim dacă ne mai vedem cu alții sau nu?

Wow, dacă m-aș putea întoarce în timp, lui Parker din luna august nu i-ar veni să creadă ce conversații poartă în prezent, după doar câteva săptămâni.

— Ne-am văzut doar o dată.

— Ai venit pe bancheta din spate destul de repede. Așa faci de obicei?

— Nu! Tu așa faci? Doar m-ai dus cu mașina în Vârf destul de repede! Pentru mine a fost prima oară când am fost acolo – tu câte fete ai dus acolo până acum?

— Cât timp ne vedem noi doi, nu duc niciuna.

— Ei bine, nu e nevoie să îmi faci asemenea favoruri. Poți parca acolo cu cine vrei, la fel pot și eu și așa vom face până când ne hotărâm să facem altfel, dar o singură întâlnire nu va fi deloc suficient, îți spun de pe acum.

— Da, îmi spui multe.

— Sunt doar sinceră.

— Lucrurile nu sunt atât de simple.

— Nu? Eu cred că sunt.

Tăcere.

Mac.

— Asta e Sarah, se întreabă unde sunt. Trebuie să plec. Putem vorbi mai departe la ora prânzului, dacă vrei.

Sper totuşi să nu vrea. Îmi desfac bastonul.

— Fie. Bine. Ne vedem mai târziu.

⁘ ⁘ ⁘

Iau loc lângă Sarah la masa la care stăm de obicei. Încă simt un tremur interior.

— Nu ţi-am ascultat mesajul – am venit direct aici.

— Întrebam doar unde eşti.

— Am purtat o conversaţie de căcat cu Jason. Cumva a avut impresia că stabiliserăm un program după care să petrecem dimineţile împreună, iar când i-am spus că vin aici s-a agitat tot, de parcă l-am lăsat pe el baltă ca să vin şi să stau cu tine.

— Mai întâi prietenele, apoi... gălbenelele?

— Doamne, Sarah, ai născocit-o pe loc?

— Da, scuze, a fost jalnic. Ai impresia că aş sta să memorez ceva atât de penibil?

— Oricum, ai dreptate.

— Îţi mai place de el?

— Atât cât îl cunosc, dar... ei bine, nu a mers totul ca pe roate.

— Ştie ce zi e azi?

Mă întorc cu fața spre ea.

— Tu știi?

Vine mai aproape, îmi lovește ușor șoldul și își trece brațul pe după umerii mei.

— Bine-nțeles că știu.

Ieri am petrecut mai tot restul după-amiezii discutând despre problemele ei. Nu am vorbit mult despre Scott, doar i-am povestit ce s-a petrecut la el acasă. A încercat să mă înduplece să îi spun mai multe, dar deja spusesem tot ce era de spus. Nu îmi dau seama exact ce simt și i-am spus asta. Nu i-am spus nimic de ziua tatălui meu.

— Ești bine?

— Am obținut steluța pe seara de ieri, dacă te mulțumește răspunsul ăsta.

— Nu mă mulțumește, dar e în regulă.

Mă strânge ușor de umăr și îmi dă drumul.

Sarah nu e de acord cu Harta Stelelor. Spune că e vorba despre înăbușirea unor emoții care ar trebui eliberate. Tocmai ea s-a trezit să vorbească.

— Pari obosită. Ai dormit azi-noapte? Sau ai alergat din toate puterile în dimineața asta?

— Nu am alergat.

— Nu...

Se întoarce cu fața la mine.

— Nu ai alergat?

— Nu. Eram... eram prea... nu știu. Prea nesigură pe picioare.

— Îmi... pare rău...

Vorbește cu blândețe.

— Vei avea nevoie de multă energie.

Aud pe cineva care se apropie şi se aşază. Se lasă cu putere. Apoi suflă nasul. Într-un sens *productiv*.

Nu sunt sigură cine e decât în proporţie de 95%.

— Bună, Marissa, spune Sarah.

Sarah are dreptate, nu am suficientă energie pentru calvarul ăsta. Nu fac decât să dau bleg din mână.

— Ce mai faci?, întreabă Sarah.

Smârcâie pe nas.

Sarah încearcă din nou.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

Fornăie.

— Am o întrebare, spun eu spre surprinderea mea, din moment ce acum două secunde eram sigură că nu mă voi implica de data asta. De ce?

— De ce, ce?

— De ce îl iubeşti pe Owen?

— Ce vrei să spui? Ce motiv au oricare două persoane să se iubească? Pur şi simplu iubeşti.

— Nu, spun eu, iar Sarah deja îmi face semn plescăind din limbă, dar nu mă opresc. Întotdeauna există motive. Ştie cum îţi place să bei cafeaua? Merge cu tine la comedii romantice stupide doar pentru că îţi plac ţie?

— Nu, noi nu...

— E vorba despre modul în care îşi aranjează părul sau faptul că poartă şosete desperecheate?

— Nu îşi amestecă şosetele.

— Atunci?

— Nu ştiu... e vorba despre toată persoana lui.

— E în regulă, spune Sarah, ceea ce vrea Parker să spună e...

Nu o las pe Sarah să mă întrerupă.

— Îți place *totul* la el? Îți place în *toate privințele*? Descrie-mi zece. Nu, spune-mi doar trei aspecte care îți plac.

Își trage nasul.

— Bine, unul. Un singur aspect. Putem porni de acolo.

— R... râde mult. Îmi place mult cum râde.

— OK, bine. Îți place cum sună când râde, faptul că râde des sau...?

— Toate.

— Dar lucrurile de care râde? Ce i se pare amuzant?

— Nu știu... diverse. Râde des, ca și cum ar fi fericit și s-ar distra tot timpul.

— Dar tu nu te distrezi. Nu cred că te-am auzit vreodată pe tine râzând.

— Parker, spune Sarah. Cred că...

— Nu contează – au fost întrebări-capcană. Nu poți vorbi de dragoste doar pentru că știi cum îi place cuiva să își bea cafeaua. Dacă ar fi așa, ai putea fi chelner și ai rezolva problema.

— Marissa, spune Sarah. Am...

— De un an îți tot explic cum să îți dai seama ce *nu e* dragostea, dar poate că a sosit timpul să îți spun ce *este* dragostea. Am un exemplu perfect chiar aici; o iubesc pe Sarah. Nu o iubesc în sensul că vreau să mă culc cu ea, dar sunt înnebunită după ea. Mai mult ca orice, îmi doresc să fi cunoscut o cale de a o face din nou fericită. Dacă aș primi în dar de la un djin împlinirea a trei dorințe, mi-aș dori să îl recapăt pe tata, apoi să o recapăt pe mama, iar ultima dorință nu ar fi să pot vedea din nou; aș cere ca Sarah să fie din nou fericită, așa cum era înainte. Asta e dragostea, Marissa. Nu e vorba despre magie sau despre voodoo. E *reală*. Se *poate* explica. Îți pot spune cu *precizie* de ce o iubesc pe Sarah.

Îmi întind mâna, iar Sarah, slavă Domnului, își întrepătrunde cu blândețe degetele printre ale mele.

— Am avut mulți prieteni pe vremea când eram mică, dar, când am împlinit vârsta de opt ani, o mare parte din ei deja dispăruseră. Se pare că Parker-cea-oarbă-cu-mama-moartă nu a fost la fel de distractivă cum era înainte de accident. Îmi era imposibil să fug de colo-colo și să mă joc, plângeam tot timpul, mă împiedicam, dărâmam totul din jur și m-am transformat într-o adevărată scorpie –, și, uite-așa, prietenii mei au dispărut unul câte unul, până când au rămas doar doi. Nu zic că erau singurele persoane care m-au înțeles sau singurele care s-au purtat frumos cu mine, ci doar că ei nu m-au părăsit ca să își găsească prietenii mai ușoare. O iubesc pe Sarah pentru că a fost prietena mea cea mai bună și pentru că a rămas prietena mea în momentele în care a fost foarte – *foarte* greu să fii prieten cu mine.

Sarah își lăsă mâna pe umărul meu.

— S-a întâmplat din nou chiar săptămâna asta. Am trecut prin câteva zile dificile și m-am purtat cam urât față de ea, dar ea nu s-a supărat și nu a dispărut pur și simplu. Mi-a atras atenția asupra greșelii mele și am rezolvat problema. Și s-ar putea să ți se pară ciudat ce urmează să spun, dar o iubesc atât de mult în parte pentru că nu consider că prietenia ei mi se cuvine. Nu îmi face plăcere să recunosc, dar, de fiecare dată când îmi întind mâna, simt o mică temere că de data asta nu îmi va fi alături, că s-a săturat în sfârșit de tot egoismul și tragismul meu...

Sarah îmi strânge puternic mâna și își apasă tâmpla de umărul meu.

— Și de asta m-am speriat eu, dar până la urmă mi-a fost alături și sunt atât de recunoscătoare că mă întreb oare ce am făcut încât să merit prietenia ei. Dacă vrei să știi ce e sufletul-pereche, să știi că asta

e. Sarah e sufletul meu pereche. M-aş pune înaintea unui tren de dragul ei şi o iubesc pentru că şi ea ar face la fel.

— Da, dar nu e acelaşi...

— Ba *este* acelaşi lucru! Să vrei să săruţi, să faci dragoste, asta vine mai târziu, e un strat diferit. Trebuie să pornească de la un tip care te iubeşte cu adevărat, care nu doar spune că te iubeşte, care nu îţi spune nimic sau nici măcar nu se uită la tine! Un tip care te priveşte de parcă ai fi cea mai importantă fiinţă din lume! Care nu consideră că eşti doar o pacoste şi o povară cu toate problemele şi greutăţile tale, dar că merită efortul pentru că eşti drăguţă sau pentru că aşa crede el, că nu va putea obţine pe cineva mai bun ca tine! Un tip care îşi dă seama cât de ţăcănită eşti în sinea ta şi nu *tolerează* prostiile tale, ci datorită lor te *iubeşte*! Cineva care... care... care ar face orice să te ajute şi să te apere şi... şi... şi şi-ar lua o slujbă mai slab plătită ca să poată lucra de acasă, să îţi fie alături şi să te înveţe cum să ai grijă de tine însăţi, indiferent ce ar spune ceilalţi, sau care stă cu tine şi bea ceai rece în fiecare zi şi ascultă toate povestioarele tale *stupide* şi chiar îl *interesează* toate întâmplările puerile de la şcoală şi... şi... şi care îţi dă voie să spui *orice* fără să se supere, atât timp cât spui *adevărul*!

Sunt în picioare şi ţip şi dau din mâini, iar Sarah mă ţine strâns şi poate plânge. Lumea se împinge şi se prăbuşesc lucruri, alţii mă strigă pe nume, dar e foarte important ca Marissa să asculte ce îi spun, dar sunt luată şi dusă undeva, şi nu e doar Sarah, ci şi alte braţe, şi abia pot să ţin pasul şi să nu mă împiedic... şi habar nu mai am unde sunt sau încotro mă duc, până când simt mirosul unei ţigări cu iarbă şi o aud pe Faith zbierând *„Afară!"* pe un ton pe care nu l-am mai auzit, şi ştiu că suntem în spatele şopronului oamenilor de serviciu... şi alunec şi cad la pământ, prinsă între Sarah şi Faith şi nu

știu cine altcineva, pentru că nu pot auzi clar vocile de atâta plâns și văitat, și descopăr cu o ciudată întârziere că lătratul răgușit și amărât și urletele ca de animal pe moarte din mine ies...

DOUĂZECI ŞI DOI

Nu ştiu cât timp am dormit. Dimineaţa asta e în ceaţă... o vreme în spatele şopronului... câteva minute de linişte sau, cel puţin, mai puţină isterie... am fost dusă undeva, dar am cedat din nou... m-am chircit puţin pe iarbă, am plâns suficient de tare cât să dau afară micul dejun, sau poate asta s-a întâmplat tot în spatele şopronului, nu ştiu... încă o încercare de a merge, fără niciun simţ al direcţiei, până când dau de treptele din dreptul parcării... urc epuizată pe bancheta din spatele maşinii lui Sarah, sunt dusă acasă, unde mă aşteaptă încăperile pustii, îmi sunt căutate cheile în geantă, apoi cu sprijinul lui Sarah urc pe scări pe jumătate purtată pe sus, trupul mă doare de epuizare şi vreau să mă strecor în pat, sunt ajutată să îmi dau jos blugii şi mă îngrop sub plapumă, tuşind de cât de mult plâng, până când în cele din urmă îmi pierd conştienţa.

— E cineva?, strig eu, sau măcar încerc să strig; iese doar un orăcăit firav.

— Suntem aici cu toţii, spune Sarah.

Patul se mişcă când se întinde lângă mine şi se apasă de trupul meu pe cât poate pe deasupra cuverturii.

— Sunt eu, cu Fay şi Molly.

— Lipsiţi de la ore?

— Mie nu prea îmi lipsesc, spune Sarah. Vouă?

— Nu îmi lipsesc câtuşi de puţin, spune Molly de pe scaunul de la biroul meu.

Patul tremură, cineva se sprijină de el.

— Tu ne lipseşti, Peegee, spune Faith de la numai câţiva centimetri apropiere.

Degetele ei subţiri se înfăşoară în jurul mâinii mele.

— Te-ai dus departe. Şi nu e nevoie să te întorci încă dacă nu eşti pregătită. Nu plecăm nicăieri.

Vocea ei pare atât de îngrijorată şi de duioasă încât simt că mi se strânge un suspin în gât. Încep să îl îndes în jos, să îl oblig să se întoarcă în locul de unde a venit, ca de obicei, dar îmi amintesc că am pierdut deja steluţa de azi, aşa că mă relaxez şi îl las să curgă... şi încă unul... iar Faith are dreptate, nu sunt pregătită. Faith îmi strânge mâinile, iar Sarah îşi strânge braţul în jurul taliei mele şi încep din nou să plâng. De data asta suspină doar faţa şi gâtul, nu îmi tremură întreg trupul, ca înainte. Ochii şi eşarfa sunt umede şi lipicioase, dar încă nu e momentul să iau alta uscată. Faith îşi eliberează o mână şi mă mângâie pe creştet, ca şi cum aş fi o pisică.

— Mulţumesc, le şoptesc.

Faith mă sărută pe frunte.

⁘ ⁘ ⁘

Cred că am adormit din nou la puţin timp după ce m-a sărutat Faith. Nu am idee cât de mult a trecut. Sarah e încă cuibărită în spatele meu cu braţul în jurul taliei mele. Îi simt respiraţia în spatele urechii. Respiră încet şi ritmic, chiar şi cu puţin zgomot. Îmi dau seama că doarme şi zâmbesc puţin. Sunt uluită că pot încă zâmbi, chiar dacă e un zâmbet atât de firav.

— Faith?, şoptesc.

Sarah se trezeşte şi se întinde.

— E jos, spune Molly. Mătușa ta a fost plecată cu vărul tău Pete într-o excursie cu școala, sau ceva de genul ăsta, și au luat-o pe Sheila de pe drum. Au ajuns cu toții acum câteva minute.

— Ce le spune?

— Faith a zis că le va spune că ai avut o zi dificilă.

Îl aud pe Petey – nu poate fi decât Petey – care tropăie în sus pe scări, iar în urma lui, alți pași. Apoi coboară înapoi pași mai lenți. Alte două perechi de pași vin și se opresc în dreptul ușii mele. După câteva murmure, un set de pași își continuă drumul și îmi dau seama că e Sheila, care intră în camera ei și închide ușa. Ușa mea se deschide și se închide la loc.

Faith se așează în genunchi și îmi ia mâna.

— Toată lumea e acasă, spune ea, dar ne vor lăsa în pace. Cu toții sunt îngrijorați pentru tine. Mai ales Sheila.

— Sheila? De ce?

— De ce nu? întreabă Molly. Numai cineva cu un suflet împietrit nu și-ar face griji pentru tine, având în vedere ce s-a întâmplat dimineață.

— Molly!, spune Sarah pe tonul ei certăreț, dar eu dau din cap.

— E în regulă. A văzut? Sau a auzit? A văzut toată lumea, nu-i așa?

Nu răspunde nimeni. Îmi scot mâna de sub cuvertură, apuc brațul lui Sarah și îl trag din nou în jurul taliei mele, mă strâng confortabil și zâmbesc din nou puțin.

— Nu mă deranjează. Mă bucur că i-am salvat pe toți dinaintea încă unei zile plicticoase de miercuri.

— Și iată că s-a întors, spune Molly.

— Dar nu e nevoie să te întorci, Parker, spune Sarah pe un ton care sugerează că încearcă să îmi comunice ceva. Presimt că voi auzi multe tonuri deosebite în următoarea perioadă.

— Dar vreau să mă întorc.

— Știu, dar nu ai *mereu* dreptul să hotărăști. Nu au trecut decât trei luni. În prima săptămână ai fost ca un zombie și apoi ai făcut Harta aia stupidă a Stelelor și de atunci încoace ai fost o bombă cu ceas...

— Și am explodat.

— *Chiar* că ai explodat și a fost *epic*!

Mă strânge ușor.

— Va fi bancul preferat la toate întâlnirile noastre de promoție. Dar cred că vom avea de lucru cu Marissa, trebuie să o ajutăm să își revină după trauma asta...

Încep să râd și mă doare. E o senzație stranie, să râd după ce am plâns atât de mult, și mă doare tot corpul: burta, gâtul și mușchii feței și îmi simt pleoapele umflate.

— Și a fost vorba numai despre primul episod, spune Sarah. Nu de ultimul. Trebuie să eliberezi toate emoțiile când apar, nu să le îngropi sub toate stelele alea stupide, dacă nu vrei să explodezi o dată la câteva luni. Nici nu știu câți ani au trecut de când a plecat tata și eu încă plâng uneori.

— Chiar? De ce nu îmi spui când se întâmplă?

— Nu e un secret. Acum, că s-au mutat oameni noi cu tine, mobila din casă își tot schimbă locul, dar tu nu-mi spui de fiecare dată când te lovești de ea. Așa merg lucrurile acum. Nu are rost să vii și să spui „A, să știi că ieri am auzit vânzătorul de înghețată în stradă și mi-am amintit de tatăl meu care spunea mereu că pune muzica doar ca să anunțe că nu mai au înghețată, dar că, dacă aș zice *nuuuuh* și *te rooog* și aș insista suficient, mi-ar cumpăra o înghețată-sandviș, așa că am stat puțin pe canapea și mi s-au umezit ochii, dar nu a fost mare lucru, ci doar una dintre sutele de mici întâmplări care se petrec în fiecare zi".

— Dar știi că poți să îmi spui dacă vrei, nu?

— Tocmai ți-am spus. Când ai explodat astăzi, nu ai dat afară toate gândurile și emoțiile acumulate, ci doar pe cele din ultimele trei luni. Vor apărea altele, și atunci va trebui să le lași cale liberă. Nu le lăsa să se adune, altfel vei exploda din nou și din nou și din nou...

— Gata cu steluțele aurii?, oftez eu. Nu știu ce să zic, de fiecare dată când obțin una, simt că fac mai bine față situației.

— Te ascunzi. Îngropi. Nu faci decât să adaugi încă puțin praf de pușcă la butoiul cu explozibil care s-a declanșat azi.

Mă ridic în capul oaselor și o îmbrățișez pe Sarah cât de tare pot.

— Cum ai ajuns atât de isteață?

— Prin experiență, spune ea. Experiențe pe care aș fi preferat să nu le am.

Îi dau drumul și mă sprijin de capul patului.

— S-a întâmplat ceva azi-dimineață?, întreabă Molly. Adică de ce tocmai azi?

— E ziua tatălui ei, spune Faith.

— Pe lângă altele, spun eu. Știi câte ceva despre întâmplările dintre mine și Sarah... și... ei bine, cred că va trebui să te pun în temă și în alte privințe.

— Mai întâi, spune Faith, am tot auzit ceva legat de statul în fața unui tren. Știi că și eu aș face la fel, fără ezitare, dacă ar fi nevoie; cred doar că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă nu ar fi nevoie să facem asta.

— Fie, zâmbesc. Fără trenuri.

Mătușa Celia încearcă să le convingă pe toate să rămână la cină, dar nu vrea nimeni, nici măcar eu. Pleacă toate spre casă, să le explice părinților de ce nu au fost astăzi la școală.

Propun să ajut cu pregătirea mesei, iar mătușa Celia spune, bine înțeles, că se descurcă singură, mai ales astăzi, dar de data asta refuz refuzul ei. O întreb ce pregătește și când aud de toate aceste preparate, insist să pregătesc eu piureul de cartofi. După ce se opune cu destulă încăpățânare, dorința ei de a-mi face o favoare se materializează în suprafața de lucru din stânga chiuvetei, pe care mi-o încredințează mie. Sunt nevoită să întreb unde se află toate ingredientele, din moment ce le-a schimbat tuturor locul, iar eu nu am mai umblat în cămară de mult timp. Îmi dă tot ce îi cer, mai puțin usturoiul, despre care începe să spună că are nevoie pentru paste mai târziu, în cursul săptămânii – apoi se oprește și spune că poate să mai cumpere, și îmi dă toți cățeii pe care îi are.

La cină, atmosfera e neobișnuit de liniștită. Unchiul Sam precizează că piureul e mai bun ca de obicei. Mătușa Celia îi spune că eu l-am pregătit, iar el pare surprins. Pare că a fost sincer, așa că e posibil să nu îl fi rugat ea să aducă vorba. Cumva asta înseamnă că voi avea voie să ajut mai mult la bucătărie? Vom vedea cu timpul. O mare parte din conversație e acaparată de Petey, care ne povestește cum a fost la iazuri, iar eu și unchiul Sam îi răspundem cel mai mult. Sheila nu scoate un cuvânt și pleacă la etaj imediat ce are ocazia. Îi propun mătușii să fac eu curat în urma mesei, ea îmi spune „Nu, mulțumesc", de data asta cedez și pornesc în sus pe scări.

Iau CD-ul Sheilei din camera mea și mă duc la ușa ei. Bat de două ori. Am emoții și îmi displace grozav situația, dar ar fi trebuit să fac gestul ăsta acum mult – mult – *mult* timp. Sunt multe lucruri pe care ar fi trebuit să le fac și le voi face începând de aici, de acasă.

— Cine e?, spune pe tonul ei iritat, aşadar, vocea ei obişnuită.

— Doar eu.

Aproape că adaug în glumă *duşmana ta de moarte*, dar mă stăpânesc cu succes. E prea devreme.

Când deschide uşa, spun:

— Pot intra?

— Ăm, sigur... dar...

Acum nu pare iritată; se pare că nu e tonul ei obişnuit.

— Stai o clipă, sunt tot felul de chestii pe jos...

Dă un picior la nişte cărţi şi haine murdare, din câte îmi dau seama, şi cine ştie ce altceva.

— Gata, poţi să te aşezi pe patul meu, drept înainte.

Păşesc înăuntru, închid uşa şi merg încet înainte cu mâinile întinse până când ating patul. Mă aşez. Ea rămâne în picioare.

— Am venit să îţi spun doar că îmi pare foarte rău.

— Nu. Să nu-ţi pară rău.

Nu spune asta de parcă „nu, e în regulă, nu e nevoie să îţi pară rău". O spune supărată, de parcă chiar nu ar vrea să audă scuzele mele.

— Dar nu ar fi trebuit să ţip la tine ieri.

— Am meritat ţipetele tale. A fost un gest de doi bani să dau tare muzica.

Şi chiar aşa a fost, doar că... nu îmi închipuisem nicidecum că aşa va decurge conversaţia.

Îi întind CD-ul.

— Înţeleg de ce nu ai vrut să te aud.

Carcasa e smulsă din mâna mea cu putere destul de mare.

— Aşa că a fost acceptabil să te bombardez cu muzică şi să îţi elimin singurul simţ pe care îl mai ai? Şi să ţip la tine pentru că nu erai conştientă că am problemele mele, probleme pe care de fapt am

încercat să le ţin ascunse faţă de tine, şi astăzi nici măcar nu mi-am dat seama că e ziua unchiului Martin! Aşa că sunt o ipocrită, sau doar oarbă - vreau să zic... futu-i, ştii ce am vrut să zic.

— Hei, Sheila, e în regulă...

— Nu, te-am *văzut* azi-dimineaţă. Te-am... *văzut*. Şi erai... erai... Nu sunt sigură ce înseamnă asta.

— Probabil că m-ai şi auzit. La fel jumătate din tot liceul. Nu mi-e ruşine din cauza asta. Aveam motive bune să...

— Dar nu am mai văzut... am... te-am urmărit la înmormântare... Nu făceai decât să *stai* acolo. Şi o lună întreagă după aceea nu ai făcut decât să stai degeaba sau să te cerţi cu mama mea şi... şi... te-ai purtat pur şi simplu *normal*.

— Nu a fost normal. Şi nu am *stat* pur şi simplu acolo. Eram împietrită. A fost oribil să îmi pierd tatăl, iar o vreme m-am gândit că voi pierde *totul*. Dacă ar fi trebuit să mă mut departe de toate locurile şi de toată lumea pe care am cunoscut-o vreodată, mi-aş fi pierdut minţile. Serios. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc că ţi-ai asumat povara în locul meu. Nu voi fi niciodată în stare să te răsplătesc, dar vreau să încerc. Dacă pot face ceva pentru tine, orice, nu trebuie decât să-mi spui.

Nu răspunde imediat şi apoi îmi şopteşte aspru:

— Te rog...

Îmi doresc foarte mult să îi fi putut vedea chipul.

— Spune. Ce pot să fac?

— Te rog, pleacă...

— Unde să plec? Am...

— Pleacă pur şi simplu, spune cu o voce mai sigură. Departe. Oriunde, dar nu aici. Ori poate nu vorbeai serios când ai spus că vei face orice?

Asta m-a durut. Vreau să o fac să înţeleagă cât de mult înseamnă gestul ei pentru mine, cât de dificil e pentru mine să mă obişnuiesc

cu locuri și persoane noi și să ajung să am încredere în ele... dar... nu ar fi decât o încercare de a mă face pe *mine* să mă simt mai bine.

— Dacă asta vrei. Chiar îmi pare rău.

Mă ridic și pornesc înapoi spre ușă.

— Stai, spune Sheila.

Mă opresc. După o clipă spune:

— Stânga... mai la stânga.

Îmi îndrept drumul și găsesc clanța.

— Nu te voi mai deranja cu chestia asta, spun eu. Știu cum e să îți ofere încontinuu lumea ajutorul, pe care nu îl vrei. Spune-mi tu dacă voi putea face ceva pentru tine.

Nu spune nimic. Deschid ușa. Trec pragul pe jumătate, iar ea își drege glasul.

— Singurul mod prin care ultimele trei luni ar putea căpăta vreo noimă ar fi ca una dintre noi să fie o javră egoistă și lipsită de inimă. Nu?

Mă gândesc o clipă, încerc să descifrez cuvintele ei, tonul vocii ei, să îmi dau seama ce anume îmi cere.

M-am prins. Pot încasa glonțul ăsta pentru ea. Aproape că îmi vine să zâmbesc. Faith nu mai vrea să vorbim despre trenuri; mă întreb ce părere ar avea despre gloanțe?

— Categoric sunt o Javră Egoistă și Lipsită de Inimă, cu certificat. Dar îți pot spune din experiență că uneori cineva care se poartă așa nu e neapărat cu adevărat așa. Deci există motive de speranță.

O aud cum se străduiește să nu strănute din nou, așa că o las în pace.

DOUĂZECI ŞI TREI

Sheila nu o ia la goană imediat ce maşina mătuşii Celia se opreşte în parcare; merge cu mine până la dulapul meu. Însă nu vorbim. M-am trezit cu cel puţin o oră înaintea ei şi am alergat, iar ea nu e o fire matinală. De asemenea, nu prea o iubeşte pe Parker, ceea ce e un argument în plus. Pas cu pas.

Faith ajunge la dulapul ei în acelaşi timp şi intră în vorbă cu Sheila, făcând mai întâi o glumiţă legată de eşarfa pe care o port azi, cu feţele zâmbitoare întoarse cu capul în jos. Nu ar putea Sheila să-şi asume puţin răspunderea de a mă ajuta să mă îmbrac dimineaţa? E brodată, aşa că pot şi eu să îmi dau seama cum să o pun corect, dar azi, pur şi simplu, nu m-am gândit la asta. A fost o probabilitate 50-50 şi am avut ghinion. Sper că nu e un semn de rău augur.

Faith şi Sheila încă vorbesc despre haine când apare Molly şi spune:

— Hei, vă puneţi iar pe treabă azi? În curte, cu Sarah?

— Bine-nţeles. Nu vreau să creadă cineva că mi-e teamă să-mi arăt chipul.

— De parcă ţi-ar păsa ce crede lumea.

— Perfectă dreptate.

Dau din cap.

— Oricum, e categoric deschis la doctor, adică la Sarah. Partenera ei, scorpia cu gura mare, e pe drum. Tu ce ai de gând?

— Mă duc să mă interesez la Obiecte Pierdute de un pulover pe care l-am rătăcit ieri. E răcoare afară azi.

— Chiar așa? Ar trebui să te apuci de alergat. Te încălzești imediat.

— Vai, ce glumă! Să înțeleg că ai alergat în dimineața asta?

— Am alergat. A mers ca pe roate. Am avut o stare ciudată pentru că nu am alergat ieri.

— Pun pariu că multe întâmplări de ieri ți-au dat o stare ciudată.

— Așa e. Dau cu totul vina pe faptul că n-am alergat.

— Nu pe lunile de interiorizare și negare?

— Nu, Gunderson, aia care le știe pe toate, de fapt habar nu are ce spune uneori. Voi alerga în fiecare dimineață și nu voi mai sări niciodată peste nicio zi și voi avea o viață superbă. Sunt o femeie nou-nouță. Vei vedea.

— Ești un model demn de urmat pentru noi toți.

— Așa e, să știi.

— Ce bine ar fi dacă și tonul vocii s-ar potrivi cuvintelor.

— Mai am de lucru.

— Apropo de asta, ai vorbit cu Jason?

— Nu încă. Cineva mi-a închis telefonul ieri.

— Faith.

— A, ei bine, nu am primit niciun apel sau mesaj de la el. Mă așteptam să primesc măcar un *Unde ești?* la ora prânzului, dar bănuiesc că era încă supărat și și-a închipuit că l-am lăsat baltă.

— Știa unde ești. Sau știa măcar că nu ești la liceu. A văzut cum ne-am distrat ieri.

— Nu a venit să mă ajute?

Și nici nu mi-a scris și nu m-a sunat mai târziu?

— Poate s-a hotărât să lase problema în seama noastră.

— Se poate pune și așa problema. Scott a fost de față?

— Nu l-am văzut. Dar nu știu dacă ar fi venit.

Eu una nu sunt atât de sigură. În orice caz, privesc în viitor și mă văd pe mine spunându-i lui Jason la prânz că nu ne vom mai întâlni.

Dar i-o voi spune politicos. Asta e noua mea strategie. Sinceră, dar mai politicoasă.

— Bănuiesc că nu știi ce lecții am pierdut ieri, spun eu.

— Nu. M-am gândit să recuperez din mers. Nu prea îmi fac griji în privința asta. Tu ce părere ai?

— Nu îmi fac griji în mod special, doar că nu-mi place că am pierdut o zi. Și așa e dificil să țin pasul, ar fi și mai greu să *recuperez*. Mai mult îmi fac griji în privința orei de Engleză, dar pot să măresc viteza de redare a programului meu de citire a textului... cu toate că așa îmi va părea că *Contele de Monte Cristo* mi-e citit de Veverițe.

— Ce pacoste. Cred că e greu să... știi tu... să citești...

— Să citesc atât de lent? Da, dar cel mai dificil e la matematică, din moment ce nu e vorba doar să citesc și să vorbesc. Când am trecut prin geometrie, m-am simțit de parcă pășeam desculță pe cioburi de sticlă.

— Trigonometria nu e atât de grea, spune Molly.

— Cred că te plictisești din moment ce durează atât de mult să parcurgi materia cu mine. Dacă cumva nu am avut suficient ocazia să îți spun asta, să știi că îți sunt foarte recunoscătoare.

— Nu e nicio problemă. Cred că învăț materia mai bine dacă o parcurg atât de metodic.

O parte a creierului meu încearcă să născocească o replică la observația ei, cum că metodele mele de adaptare ar fi *metodice*, dar cealaltă parte respectă planul pe care mi l-am propus.

— Apropo de asta, îl știai pe D.B. de dinainte? De la Jefferson?

— Stockley? Îl știam atât cât îl știe toată lumea pe Stockley. De ce?

— Ți-am spus că a fost partenerul meu cu ochi atunci când ai lipsit – a, apropo, am apucat să îți mulțumesc pentru asta?

— De multe ori și repet, îmi pare *atât* de rău că te-a indispus episodul meu dureros de dia...

— Șiii... a fost foarte greu pentru el și l-am ajutat la fel de mult cât m-a ajutat el pe mine. Apoi, după ce s-a terminat cursul, nu sunt sigură, dar am avut impresia că...

Cum să spun?

— Vrea să stea în preajma ta încă din prima zi de școală. Sper că știai asta.

— Ei... oarecum...

— Însă nu cred că i s-a pus pata pe tine, îmi spune ea, ca să rezolve problema asta spinoasă, și pentru asta îmi câștigă și mai mult simpatia. Îți spun în caz că-ți făceai griji în privința asta.

— A, nu îmi fac griji.

— Pari îngrijorată. M-am prins că îți făceai griji din aceleași motive obișnuite. Că te temeai de situația incomodă în care nu ți-ar fi plăcut de cineva care te place.

— Nu e vorba că nu-mi place de el.

— A, stai... îți *place* de el?

— Nu îmi *place* în sensul ăla, dar nu e un dobitoc, după cum crezusem inițial... că ar putea fi. De obicei nu citesc oamenii atât de greșit și... nu știu...

— E atât de greu să crezi că un tip vrea să fie prieten cu tine fără să fie îndrăgostit? Wow!

— Ce? Nu! Nu asta am vrut să zic! Doamne, 99% din tipii de aici nici nu-mi vorbesc – se întâmplă foarte rar –, așa că nu mă critica pentru că nu știu cum să reacționez când se întâmplă.

Nu glumesc, dar Molly izbucnește în râs. Îmi inspiră un zâmbet. E destul de comic.

— Oricum, mă simt vinovată că am fost răutăcioasă față de el.

— Cred că nici măcar nu a observat.

— Nu contează. Tatăl meu spunea că, dacă ești răutăcios față de cineva, atunci ești răutăcios fără discuții. Poți să încerci o veșnicie să explici că persoana respectivă merita să te porți urât cu ea, dar nu va rezulta niciodată că te-ai purtat frumos. Adică două rele nu fac una bună. Dacă s-ar întâmpla să vezi pe cineva care se poartă urât, chiar dacă se poartă urât față de Hitler, poate că ai spune *Bravo ție*, dar nu ai spune niciodată *Cât de frumos din partea ta.*

— Tatăl tău considera că ar trebui să te porți frumos cu Hitler?

— Acum te faci doar că nu înțelegi. Pur și simplu, nu vreau să fiu răutăcioasă.

Tăcere. Ei bine, cu excepția zgomotului respirației lui Molly și a drăcușorului de pe umărul meu, care îmi șoptește în ureche că sunt un om rău.

— Când am zis că nu cred că a observat, spune Molly într-un final, am vrut să spun că te porți de parcă l-ai umilit sau ceva de genul ăsta, dar nu cred deloc că așa vede el lucrurile.

Își coboară vocea și șoptește.

— Cred că s-ar putea să fie gay.

— Ce? Pe bune?

— Nu știu dacă ar fi pregătit să recunoască, nici măcar în sinea lui, dar asta e părerea mea. Poate mă înșel. Dar nu prea contează dacă nu îți *place* de el.

— Nu, dar poate că ar simplifica lucrurile. Îți spun toate astea pentru că mă gândeam să îl invităm să studieze cu noi. Are mare nevoie de ajutor la Trigo.

Molly începe să râdă.

— De ce nu ai zis așa de la început?

— Ei, Molly – tocmai ți-am *spus*.

— Da, să zicem că ai reuşit într-un final. Bine, sigur, poţi să îi propui.

— Vreau să spun... ai putea să îl inviţi *tu*? În caz că ne înşelăm în privinţa lui, nu vreau ca el să...

— Să interpreteze greşit gestul, înţeleg. Lasă în seama mea; pot să fac treaba să meargă. Şi să nu permiţi nimănui să îţi spună că eşti o persoană răutăcioasă, Parker Grant. Uneori eşti chiar al naibii de... prietenoasă.

— Vai, mulţumesc, Molly Ray. Dar... mai exact *cum* vei face treaba să meargă?

— Îi voi spune că deja ai pus ochii pe cineva.

— Să nu îndrăzneşti! *Nu* am pus ochii pe nimeni! Aşa ceva ar fi...

— Ştiu: o atitudine superficială, lipsită de valoare, ca în cazul lui Jason.

— Hei! Asta...

Mă smiorcăi puţin la ea.

— Să ştii că adevărul e dureros uneori.

— Bine... atunci îi voi spune că ţi-ai dăruit deja inima altcuiva. E mai bine?

— Păi, nu îl minţi.

— Dar nu e chiar o minciună.

Nu a fost o întrebare, aşa că nu am de ce să răspund.

⁘ ⁘ ⁘

La prânz, stau în apropierea pistei de alergat, mănânc şi aştept să mă vadă Jason. Dacă nu apare înainte să-mi termin sandviciul, îi voi scrie un mesaj.

— Bună, Parker, spune el de la o distanţă mai mare de data asta, să nu mă sperie.

— Bună. Batonul cu cereale de prânz?

— Da. Te simți mai bine azi? S-a întâmplat ceva care să declanșeze tot episodul?

— De obicei nu cedez nervos și nu mă fac bucăți fără motiv. Ieri a fost ziua tatălui meu.

— A, nu știam. Îmi pare rău.

— Sunt mai bine acum. De ce nu ai venit la mine dacă ai văzut că am probleme?

Nu răspunde imediat. Aștept răbdătoare.

— Nu știu. Mi s-a părut că aveau grijă de tine prietenele tale.

— Tu nu ești prietenul meu?

— Sunt, dar... încă nu ne cunoaștem atât de bine... Ele erau cele mai bune prietene ale tale... Nu am vrut să le încurc.

— Am cunoscut-o pe Molly cu o săptămână înainte să te cunosc pe tine, iar ea a rămas cu mine în camera mea toată după-amiaza.

— A. Păi... de obicei fetele vor să aibă în preajmă alte fete când sunt foarte supărate. Ar fi trebuit să vin la tine?

— Nu se pune problema că ar fi trebuit sau nu. Dar dacă m-ai întreba dacă îți sunt recunoscătoare pentru că nu ai venit și nici nu mi-ai scris și nu m-ai sunat după ce ai văzut cum plângeam în curte și cum am fost târâtă în spatele șopronului de serviciu, după care am dispărut de la liceu... Nu, nu îți sunt tocmai recunoscătoare.

— Am crezut că... Da, ai dreptate. Dă-mi voie să mă revanșez. Sâmbătă seara. Poți să alegi tu restaurantul. Bine?

Mă gândesc o clipă la o replică sinceră, dar politicoasă.

— Nu prea cred...

— Că ne vom vedea sâmbătă sau că ne vom mai vedea vreodată?

— E mult spus vreodată. Dar probabil că e mai aproape de adevăr. Nu e întru totul vina ta.

— Vai, hai că începe.

— Poftim?

— Discursul cu *nu-e-vina-ta.*

— E vorba de *noi*, Jason, şi nu e un discurs. Îmi place de tine, dar de fiecare dată când vorbim, mă simt mai degrabă de parcă ne-am pune unul altuia piedică, nu că am dansa. Şi situaţia devine din ce în ce mai neplăcută cu cât îţi vorbesc mai sincer. Înainte să te sărut pe tine, m-am mai sărutat cu o singură persoană, iar asta s-a petrecut cu ani buni în urmă şi nu a durat foarte mult, aşa că eram puţin flămândă şi am acţionat prea repede, iar acum am mintea limpede şi vreau să dau înapoi. Aşa că, da, chiar este vina mea în mare parte, nu a ta, dar pun povestea de ieri pe seama ta, iar eu nu sunt un clişeu, sunt o fiinţă, o finţă care nu e foarte încântată că cea mai bună soluţie la care te-ai putut gândi când ai văzut că cedez a presupus să stai deoparte şi să aştepţi să revin la normal.

— Ştiu, ştiu, scuze! Nu poţi să mă ierţi?

— Te iert. Dar vreau un tip al cărui prim impuls când vede că am nevoie de ajutor este să îmi fie alături, dar asta nu înseamnă că nu putem fi prieteni. Am şi eu prieteni pentru care nu aş sări una-două să îi ajut dacă aş vedea că încep să plângă, pentru că mi-aş da seama că le-aş sta în drum prietenilor lor apropiaţi, aşa cum ai spus şi tu. Nu-i nimic — nu putem fi prieteni apropiaţi cu toată lumea. Cred că am putea fi prieteni ocazionali foarte buni.

— Acum începi discursul cu *hai-să-fim-doar-prieteni.*

Pufnesc puţin pe nas într-un sens prietenos sau măcar sper că pare prietenos. Nu ştiu de ce, dar nu prea mă deranjează nimic legat de situaţia asta.

— Ştii de ce îmi placi? Eşti drăguţ şi fermecător şi din prima clipă în care ne-am cunoscut te-ai purtat cu mine ca şi cum aş fi fost

o persoană normală care are doar nevoie de puțin mai mult sprijin decât alte persoane. E o calitate extrem de rară și *s-a potrivit perfect*, așa că ai făcut o impresie foarte bună. Cred că am putea fi prieteni foarte buni. Însă dacă aș vrea un iubit, aș avea nevoie de un altfel de om.

— E vorba de Scott.

— Ăm... *nu*. Abia dacă am vorbit în ultimii ani, iar când l-am întrebat dacă ar fi de acord să fim doar prieteni, a refuzat. Dacă tu ai accepta, i-ai lua-o înainte cu zeci de kilometri.

Tăcere.

— Cât despre calitățile sale de iubit, spun eu, da, e cam greu de egalat. Din păcate pentru tine. Și mai din păcate pentru mine.

Și mai multă tăcere. Ascult cu atenție, să pot percepe sunetul respirației sale sau sunetul pașilor săi, să mă asigur că nu a plecat.

— E de râs, spune el pe un ton amar. Când i-am vorbit lui Scott despre tine, cred că am descoperit că te simpatizăm din motive opuse.

Vreau să îl întreb, vreau *foarte* mult să îl întreb, dar aș prefera să îmi spună chiar el, așa că aștept în tăcere.

— Scott a spus că ceilalți oameni cu probleme mărunte, de exemplu, faptul că sunt zgârciți, mincinoși, snobi sau mai știu eu ce... A spus că oamenii ăștia s-ar putea îndrepta dacă ar vrea, dar pur și simplu refuză să depună efortul necesar sau dau vina pe alții. Și, în ciuda faptului că problemele tale nu pot fi deloc rezolvate, tu ai cel mai puțin nevoie de ajutorul altora.

— Iar părerea ta care e? Cea opusă?

— Nu, doar că... nu știu. Nu contează. Văd că zâmbești, așa că îmi dau seama că el a avut dreptate, iar eu m-am înșelat.

— Dar vreau sincer să fim prieteni. Tot ce am spus frumos despre tine am spus cu sinceritate. M-aș bucura dacă aș întâlni în lume mai

mulți oameni ca tine. În situația asta aș avea mai mulți prieteni. Putem fi prieteni?

— Cred că da.

— Hmmm... e un răspuns mulțumitor dacă vrei să te numeri printre prietenii cei mai îndepărtați. Dar dacă vrei să fim prieteni mai apropiați, ar trebui să răspunzi mai sincer. Care ar fi acest răspuns?

Tăcere.

— Haide, poți să îmi spui părerea ta sinceră. Încearcă și tu o dată. Ce se poate întâmpla?

— Nu, spune el într-un final. Nu cred că putem fi prieteni. Încep să cred că ești... pretențioasă, obositoare și... că lumea trebuie să se poarte cu tine cu mănuși. Gata, acum ești mulțumită?

Izbucnesc în râs.

— Da, sunt. Pentru că totul e adevărat. Am deja impresia că suntem prieteni mai apropiați ca adineauri. Nu crezi?

— Nu prea.

— Nu te simți măcar mai bine că ai scăpat de povara gândurilor ăstora?

— Nu, mă simt ca un bou. Știi ce... mă duc să mă plimb pe teren. Ne mai vedem, cred.

— Bine. Dar nu ești bou, Jason. Ești un tip de treabă și ai un simț de observație ascuțit. Îmi dai speranță. Îți mulțumesc pentru asta.

⁘ ⁘ ⁘

Sarah și Faith s-au hotărât că trebuie să stea cu ochii pe mine, în ciuda comportamentului meu uluitor de normal de până acum, așa că au venit să studieze alături de noi în bibliotecă după ore. Nu cred că au priceput că Molly și cu mine trebuie să vorbim pe tot

parcursul întâlnirii, discuţiile noastre le împiedică să se concentreze şi nu reuşesc să facă nimic, aşa că încep şi ele să vorbească şi nimeni nu mai face nimic. Vine şi Stockley în urma antrenamentului său de fotbal. Noi nu am făcut nimic, dar ne distrăm atât de mult încât nu vrem să ne oprim.

— Bună, P.G., bună, Molly, scuze că am întârziat, spune Stockley. Antrenorului îi place să-şi asculte propria voce.

— Bună, spun eu. Vi-l prezint pe Stockley – *Kent* Stockley. Ele sunt Sarah şi Faith.

Fac cunoştinţă între ei, iar Stockley se aşează cu zgomot în faţa lui Molly, de cealaltă parte a mesei. Speranţa mea e să profit de sosirea lui ca să îmi fac puţin din teme. Ar fi urât să îl fi invitat aici pentru studiu şi totuşi să nu facem nimic. Începem imediat şi mă bucur.

— Care e treaba cu chestia aia, Sacagawa? Nu am înţeles deloc.

Molly începe să râdă. Încerc să îi lovesc uşor braţul, dar, când dau cu mâna, nu nimeresc decât aerul şi toată lumea începe să râdă.

— Se spune SOI-CAI-TOA, spun eu. Sinus, opusa, ipotenuza; cosinus, adiacenta, ipotenuza; tangenta, opusa, adiacenta*.

— Wow, o furtună de cuvinte!, spune Sarah şi izbucnesc din nou cu toţii în râs, inclusiv Stockley, dar eu nu râd.

Eu încerc să îmi păstrez cumpătul şi să mă concentrez.

— Doamne, să ştiţi că e trecut de Ora Nătărăilor.

O spun pe un ton de profesor, dacă nu chiar folosind cuvintele unui profesor.

— Nu am putea să-i oferim noului cursant un exemplu demn de urmat?

— Se referă la noi?, şopteşte Sarah. Noi suntem nătărăii?

---

* Artificiu de memorare compus din iniţialele unor termeni trigonometrici (n.t.).

— Nu sunt sigură, spune încet Faith, de parcă ar purta o conversaţie intimă, pe care noi nu o auzim. De obicei mie mi se spune „scorpie".

— Cine îţi spune aşa?

Stockley pare şocat şi dornic să o protejeze, chiar dacă abia a cunoscut-o. Cât de galant.

— Spune-mi cum îi cheamă şi le-arăt eu lor!

— Nu e vorba despre cineva pe care să-l poţi bate, spun eu. Asta dacă nu cumva ai chef să loveşti fete.

— A, spune el. Îmi pare rău. Nu pot să te ajut.

— E în ordine, D.B., eşti...

— De la ce vine D.B.?, întreabă Faith. Credeam că te cheamă Kent.

— Toată lumea îi spune Stockley, spune Molly.

— Ne îndepărtăm de la subiect, spun eu, în speranţa că voi putea să evit explicaţiile legate de porecla asta. Vorbeam despre SOICAITOA.

Stockley începe să recite:

— Sinus, opusa, cosinus, adiacenta...

— Nu. Molly, scrie-i pe ceva.

— Uite aici, citeşte notiţele mele, spune Molly şi aud sunetul paginilor răsfoite.

— E uşor să ţin minte că *O* vine de la opusă şi toate alea, spune Stockley, dar să ţin minte SO-II-CA-TOE...

— E mai uşor să ţii minte cu o formulă mnemotehnică, spune Molly. De exemplu... Sare Oaia Imediat Că Alta I-a Tăiat Ouăle Aurii...

Acum lumea chiar râde, *zgomotos*. Eu mă străduiesc să nu râd, dar Molly nu mi-a mai spus-o pe asta, aşa că am fost luată prin surprindere.

— Băi, şşş!, şoptesc eu. O să vină doamna Ramsey la noi.

— Doamne!, spune Sarah. Doamne! Să ne ajute cineva! S-a întors lumea d-e-andoaselea! *Noi* o facem de râs pe *Parker*!

Toţi îşi pierd minţile. Îmi pun fruntea pe masă cu un *bam* greoi şi îmi joc rolul, dar de fapt respir în zgomotul râsetelor tuturor, ca şi cum ar fi prima răsuflare după ce aproape m-am înecat. Nu am mai auzit-o nici pe Sarah şi nici chiar pe Faith să râdă aşa de ani buni.

E în regulă, nu, tată? Nu e prea curând, nu? Ai vrea să fiu bine, să nu mă mai risipesc, ştiu sigur. Asta e adevăratul meu dar pentru tine, pe care ţi-l fac cu o zi întârziere.

Îmi dau lacrimile. Nu cred că e vorba despre o tristeţe care încearcă să ne strice distracţia, aşa cum face uneori. Sunt pur şi simplu fericită, fie că am dreptul să fiu fericită sau nu, cu toate că e un fel de fericire disperată, instabilă. Nu vreau să se ducă totul de râpă.

Râsetele se liniştesc, iar eu, înainte să aibă ocazia cineva să spună ceva, îmi ridic capul şi mă aplec înainte, să reiau totul.

— Linişte, toată lumea! Verificare de *perimetru!*

Sarah şi Faith se liniştesc primele – ele ştiu ce înseamnă asta. Urmează Stockley, din moment ce el a înţeles probabil cel mai puţin de ce începuserăm să râdem.

Molly se opreşte ultima.

— Ce e verificarea de perimetru?

— Suntem singuri, spune Sarah. În afară de doamna Ramsey. Ne urmăreşte prin geam, dar nu va putea auzi dacă şoptim.

— Nu mai e nimeni, adaugă Faith, altfel ar fi ieşit deja.

— Ce e, Parker?, şopteşte Sarah. Scuipă tot.

— Bine. Aşadar... e un tip care îmi place...

Mă întrerup o droaie de *vaaai* şi încep să dau din mâini.

— Gata, gata... şşş! Sunt destul de sigură că şi el mă place pe mine, dar... ei bine, am dat-o în bară.

— *El* a dat-o în bară, spune Molly.

— Cine?, întreabă Stockley.

— Da, spun eu. Dar şi eu am dat-o în bară şi, mai rău, vreau să repar situaţia, dar am nevoie de puţin ajutor.

Cu toţii spun *da* şi *desigur* şi *de ce ai nevoie?*, mai puţin Stockley. El spune pe un ton care sugerează că tocmai a realizat ceva profund.

— Vai... sunt aici de doar zece minute... şi deja fac parte din gaşca fetelor?

Tăcere.

— Nu m-am gândit că se va întâmpla aşa, D.B., spun eu sincer. Dar, pentru a-mi pune în aplicare planul, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău mai mult decât al oricui.

Tăcere.

— Te bagi?, întreabă Molly. Sau nu?

Tăcere.

Oftează.

— Mă bag.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Acum mă cuprind îndoielile. Ce surpriză!

Părea o idee atât de bună ieri. Mi-am şi setat alarma să sune cu douăzeci de minute mai devreme, să pot asculta de la fereastră; după cum mă aşteptasem, după câteva minute au trecut prin apropiere două perechi de paşi. Se pare că Jason şi Scott sunt în continuare prieteni sau măcar parteneri de alergare.

Am reuşit să mă stăpânesc când m-am oprit la dulapul meu să îmi las lucrurile dimineaţă devreme şi apoi când am mers pe teren cu Molly şi cu Sarah. Nu m-am clintit nici când m-au lăsat să aştept singură în tribuna din celălalt capăt, iar Sarah a strigat peste umăr: „Eşti nebună de legat, Parker, dar îţi urez succes!", iar Molly a adăugat: „Va fi bine! Ne vedem la prânz!"

Nu, aşteptarea mă termină. Drăcuşorul meu de creier intră în priză şi îşi închipuie toate modurile posibile prin care aş putea da greş. Încerc să îl opresc şi să-mi închipui cu detalii cât mai bogate că totul va merge bine.

D.B. l-a rugat pe Scott să îl aducă cu maşina la liceu în dimineaţa asta, explicând că trebuie să ajungă devreme. Îmi imaginez că intră în parcare chiar în clipa asta, conform planului, şi că D.B. îi dă lui Scott un bilet cu text imprimat pe care l-am împăturit şi capsat, astfel încât D.B. să aibă timp să dispară înainte ca Scott să îl citească.

În bilet scrie: „Scott, vino să ne vedem pe teren, OK? Trebuie să îţi spun ceva. Mersi. PG". *PG* nu e tipărit; e un simbol secret pe care

l-am născocit când eram copii, desenat cu un pix, care să dovedească că mesajul e într-adevăr de la mine. E desenat ca majuscula *P*, doar că în loc de partea rotundă desenez majuscula *G*.

Poate că rămâne pe loc câteva momente, se întreabă care e chestia sau se uită în jur după D.B., să îl întrebe. Apoi iese din maşină, se îndreaptă spre scări, păşeşte peste emblema şcolii incrustată în potecă, face dreapta pe lângă stâlpii cancelariei, face a doua la stânga şi intră în sala sudică, 52 de paşi până în curte, trece pe lângă mesele de afară şi porneşte de-a lungul terenului spre pista de alergare.

Cu toate că mi-am închipuit totul în timp real cu cea mai mare grijă, Scott ajunge în mintea mea, dar nu şi în realitate. Dar e normal ca lucrurile să se petreacă mai repede în mintea mea, poate cu 10-20%?

O iau de la capăt.

Iar Scott ajunge din nou... doar că nu ajunge. Poate că s-au oprit pe drumul spre şcoală şi au ajuns mai târziu sau poate încă nu au ajuns? Sau...?

Vai, ce idee proastă! Ar fi trebuit să îi scriu un mesaj pe telefon, spunându-i să vină la mine şi apoi să purtăm o simplă conversaţie între adulţi, dar am vrut să vorbim departe de ceilalţi şi m-am temut că, dacă îl voi ruga direct, poate că mă va refuza sau că ar găsi o cale de a se eschiva. Începe să mi se facă rău la gândul că am pus planul ăsta la punct ca să îl ademenesc să se vadă din nou cu mine, chiar dacă el nu vrea. Poate chiar am înnebunit.

Trebuie doar să am răbdare, dar sunt mult prea agitată ca să stau jos...

Încep să mă orientez printre scaunele tribunei. Pipăi în jur, să-mi dau seama cât de înaltă e fiecare bancă faţă de cea din faţa ei, care e distanţa dintre ele şi le număr. În câteva minute mi-am dat seama cum e alcătuită tribuna şi păşesc în sus şi în jos, până la balustrada de pe ultimul nivel, apoi înapoi la balustrada de jos, păşesc doar pe

bănci, ca pe niște pietre care traversează un râu, câte un pas pe fiecare treaptă, numărând, atentă să simt marginile în caz că am deviat de la viteza optimă, în caz că am făcut pași prea mici sau prea mari.

Păşesc mai repede în sus şi în jos. Nu am cum să fiu atât de sigură pe mine cât să alerg – nici măcar eu nu sunt atât de nebună –, dar încep să merg destul de repede. Sus. Jos. Sus. Jos. Sus. Jos...

— Parker!, strigă Scott de cealaltă parte a terenului când ajung la banca de jos, la balustradă, gata să mă întorc şi să urc din nou.

Inima îmi zvâcneşte, dar nu pentru că am fost luată prin surprindere; vocea lui era destul de departe. Mă strecor pe sub balustradă şi calc pe pământ. Adie un vânt uşor în dimineaţa asta şi îmi flutură eşarfa. O port pe cea albă simplă şi aduc cozile în faţă să îmi atârne pe piept, apoi pufnesc şi le arunc înapoi peste umăr. *Să fim serioşi.*

— La naiba, Parker, a fost cumva un fel de test?, spune el din apropiere.

— Adică?

— Când trebuia să te anunţ că am ajuns? Ai fi căzut dacă te-aş fi speriat, aşa că am aşteptat acolo până când ai ajuns la balustrada de jos, dar chiar şi atunci...

Se opreşte. Poate pentru că zâmbesc larg.

— La naiba, Parker!

— Nu, nu, nu a fost un test. Serios, Scott, doar... făceam timpul să treacă. Iartă-mă, nu m-am gândit la asta. Dar *tu* te-ai gândit. Şi de asta...

...te iubesc.

Ne-am mai spus asta unul celuilalt de multe ori, aşa că nu e un hop mare, dar acum... e prea curând. A trebuit chiar să mă abţin să semnez biletul cu *Cu dragoste, PG.*

— De asta ce?

— Nimic. Îmi pare rău. Mă ierți?

— Bine. Doamne, nu mai zâmbi așa, mă bagi în sperieți.

— Scuze.

Reușesc să mă stăpânesc.

— Erai de față când aproape că am intrat în duba familiei Reiche în iunie, nu-i așa?

— Ăm...

— Așa e, nu? Faptul că a ieșit tocmai atunci din casă a fost o coincidență prea mare.

— Da.

E stânjenit... nu, mai degrabă îngrijorat.

— I-ai spus să nu-mi spună?

— Nu a știut. Am aruncat cu ziarul de pe aleea lor în ușă. Nu și-a făcut efectul, așa că l-am aruncat în fereastră. Apoi te-am auzit ieșind din casă. Eram gata să alerg până la dubă și să lovesc în caroserie ca să auzi sau să te strig pe nume; nu știam ce să fac. Apoi s-a deschis ușa și m-am ascuns în spatele tomberoanelor. Îmi pare rău.

— Doamne, să nu îți pară rău. Mulțumesc că m-ai scutit de un drum la spital.

— Nu te spionam, te asigur. Am...

— E în regulă, știu ce făceai. Mi-a spus Jason.

— Jason...?

— Te-ai apucat de alergat? Îți place?

— La început nu mi-a plăcut, dar acum îmi place. Nu e vorba neapărat despre o pasiune, așa cum ai tu, dar faptul că fac parte din echipa de alergare va da bine când voi încerca să mă înscriu la facultate.

— Vrei să-mi fii partener, ca să mă pot alătura echipei?

— Ăm...

— Știi la ce mă refer, nu?

— Da, l-am auzit pe domnul Underhill vorbind despre asta. Nu mă descurc la sprinturi. Cunosc pe cineva care se pricepe – aș putea să o întreb. Eu nu sunt suficient de rapid pentru tine.

— Nimeni nu e. Înseamnă că nu voi putea alerga atât de repede, dar ce contează? Pe terenul Gunther pot să alerg singură, dar evenimentele pe pistă sunt peste tot – nu voi reuși dacă nu am alături pe cineva în care am încredere. Așadar, e vorba despre o listă de persoane foarte scurtă, iar tu ești singurul alergător de pe ea.

Tăcere.

— Pe lânga asta, spun eu, începând să tremur pentru că nu a răspuns imediat. Dacă te antrenezi cu mine, vei ajunge să alergi mai repede. Poate și tu vei fi un alergător de sprint când încep întrecerile.

— Nu știu ce să zic...

— Am... nu are legătură cu prietenia dintre noi sau ceva de genul ăsta, e vorba doar să pot alerga în siguranță.

Tăcerea continuă. Mă temeam că s-ar putea întâmpla așa. Am sperat mult să nu se întâmple...

— Nu e nevoie să îmi spui acum. Gândește-te. Bine?

— Bine.

— Mersi. Acum...

Respir adânc.

— Când am vorbit la tine acasă, m-am agățat atât de mult de subiectul... ei bine... de subiectul cu tatăl meu... încât nu am spus cel mai important lucru.

— Parker, nu cred că...

— E în regulă.

Îl întrerup înainte să apuce să mă arunce complet de pe șine.

— Vreau să îți spun că...

— E doar că eu...

— Lasă-mă să spun! Ai încercat să mă descurajezi, dar... te iert oricum. Ai făcut ceva stupid, dar e în regulă. Înțeleg mai bine acum și te iert. Bine?

Tăcere.

— Bine, spune el. Dar nu înțeleg ce vrei să spui, cum adică înțelegi mai bine?

— Credeam că știai că erau acolo și că m-ai păcălit. Da, le-ai spus de sala de curs, dar doar unde și când. Partea legată de *noi*, aia nu era un secret, te-aș fi sărutat în mijlocul cantinei dacă m-ai fi rugat.

— Ar fi fost ciudat să-ți cer așa ceva.

— Acum, da, dar nu când aveam 13 ani. Și eu eram doar un copil. Dacă s-ar întâmpla acum, când toți dobitocii ar începe să râdă, te-aș întreba dacă ai pus tu totul la cale, iar când tu ai răspunde că nu, le-aș spune tuturor: „Căscați bine ochii, băieți! Diseară nu veți avea decât amintirea clipei aceea și un tub de cremă!" Apoi te-aș săruta în continuare până când s-ar plictisi și ar pleca. Închipuie-ți care ar fi situația acum dacă aș fi făcut asta *atunci*.

Scott pufnește pe nas. Sper că e genul de pufnit în râs, dar nu pot să îmi dau seama.

— Ar fi putut fi așa, spun eu. Dacă nu aș fi avut 13 ani și dacă nu aș fi fost plină de frici.

— Ție nu ți-e frică de nimic.

— Mă cunoști prea bine ca să crezi asta. Sau cel puțin mă cunoșteai.

— Atunci despre ce e vorba? De ce ți-e frică?

— Ei bine, de anumite zile din calendar. Aniversări.

— Nu înseamnă că ți-e frică, spune pe un ton blând, nu chiar pe tonul lui de iubit.

— Mi-e teamă de ce crede lumea sau de ce ar putea crede lumea.

— Asta înseamnă doar că nu ai încredere în oameni. Dacă aș fi trecut prin ce ai trecut tu, și mie mi-ar fi greu să am încredere.

— Îmi revin, dar încă îmi fac griji tot timpul că viața mea e doar ceva închipuit... că dacă aș putea să *văd* efectiv, mi-aș da seama că toată lumea îmi face pe plac sau, mai rău, că îmi joacă un fel de farsă foarte elaborată. În cazul tău a fost cel mai dificil. Simțeam că trăiesc într-o lume de vis, cum ziceai tu. Îmi era atât de frică că s-ar putea să mă trezesc și să îmi dau seama că nu fusese adevărat... așa că la primul indiciu că nu ar fi fost adevărat m-am agățat și am refuzat să îi dau drumul și îmi pare atât de rău, Scott! A fost doar întâmplarea asta, mai mult o neînțelegere, iar eu... eu m-am speriat tare!

— Aveai tot dreptul să dai înapoi.

— Dar nu era nevoie! Mă dau mare în fața tuturor și îi critic că nu se gândesc la punctul de vedere al celorlalți, iar eu ți-am făcut asta tocmai ție! Am refuzat să te ascult, am refuzat să mă și gândesc... și dacă Sarah nu mi-ar fi vorbit...

— E în regulă.

Tonul vocii lui e și mai blând, dar e încă greu de descifrat...

— Nu, nu e! Ai făcut și tu o greșeală într-un moment mai nefericit, dar eu... eu chiar am dat-o în bară și am irosit doi ani și jumătate! Iar tu ești o persoană mai bună ca mine, pentru că nu vrei să te iert, dar eu vreau!

— Nu ai făcut nimic!

— Am făcut! Am făcut tot posibilul să *nu* mă gândesc la ceea ce simțeai tu... Când mă gândesc acum la situația prin care probabil ai trecut pentru că nu am vrut să te ascult nici măcar un minut...

Îmi e dificil să vorbesc cu toate nodurile astea care mi s-au strâns în gât.

— Hei, spune Scott. E în regulă...

Îmi pune mâinile pe umeri. Mă aplec înainte să îl iau în brațe, dar mâinile lui rămân ferm pe umerii mei. Nu pricepe sau mă ține la distanță?

— Te iert, spune el. Bine? Nu mai e nevoie să ne întrebăm cine trebuie iertat de fapt. Totul a trecut. Bine?

Încuviințez din cap și mă concentrez asupra mâinilor lui.

— Deci... spun eu. Nu mai e nevoie să stai departe de mine, da? S-a rezolvat, nu?

— Da, s-a rezolvat.

— Sunt sigură că tatăl meu ar fi de acord dacă ar fi aici. L-aș fi convins să fie înțelegător.

— Știu. Mi-a spus.

— A... ce?

Scott îmi dă drumul și mă trezesc din nou singură în întuneric.

— Când am venit la tine atunci, în ultima zi, mi-a spus că nu ar fi bine dacă te-aș convinge să mă ierți, pentru că așa te-ai obișnui să lași lumea să scape basma curată după ce te-au rănit, numai să își ceară scuze. Dar mi-a spus de asemenea că, dacă te las în pace și dacă te întorci la mine *după* aceea, ar fi în regulă.

— De asta ai spus că nu putem fi prieteni?

— Parțial. E complicat.

— Toate sunt complicate, dar...

Spune-o.

— Îmi e foarte dor de tine.

Vocea îmi tremură, dar nu mă opresc — nu am de ce să îmi fie frică dacă aude ce îi spun așa. Sunt în *siguranță.*

— Erai cel mai bun prieten al meu, Scott. Și... și vreau să fie ca înainte. Îmi e foarte, *foarte* dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine, spune el, dar vocea lui pare resemnată, nu plină de speranţă. Sau cel puţin mi-e dor de Parker pe care o cunoşteam. A trecut mult timp. Suntem alţi oameni acum.

— Nu suntem atât de diferiţi, spun eu.

Vreau să îi spun în continuare, să redresez situaţia, dar nu îmi dau seama cum să fac asta...

— Nu ştiu ce să zic. Îmi e greu să mi-o imaginez pe această nouă Parker Grant care, dacă ar fi găsită într-o încăpere întunecată sărutându-mă, ar râde în faţa mulţimii şi m-ar săruta în continuare.

— Nu crezi că îmi stă în fire?

— În alte cazuri, da, dar nu aşa s-a întâmplat. Bănuiesc că ceea ce vrei să spui e că te-ai schimbat. Şi eu m-am schimbat.

— Atunci, spune-mi.

Îmi îndoi puţin braţele de la cot şi îmi răsfir degetele, aşa cum obişnuiam să fac ca el să mă ia de mâini.

— Mai e timp până încep orele. Putem începe să recuperăm timpul pierdut.

— Nu pot.

Nu mă ia de mâini. Nu ştiu dacă mă respinge sau dacă nu mi-a văzut degetele. Îmi lipesc mâinile de pantaloni. El spune:

— Nu am ştiut de ce vrea Stockley să ajungă aici mai devreme, aşa că am stabilit să mă văd cu cineva.

— A, OK.

Păşesc înapoi.

— Cu cine?

— Cineva de la Jefferson. Nu cunoşti. Ne întâlnim să ne facem temele.

— A... ar fi trebuit să îmi spui...

— Aveam de gând să îţi spun, dar te-am găsit pe bănci şi apoi ai început imediat discuţia legată de dubă... am întârziat, aşa că nu

pot să te conduc înapoi; trebuie să plec. Ne vedem la Trigonometrie, bine?

— Bine.

— Scuze, spune el.

Îi aud paşii îndepărtându-se într-o alergare uşoară de-a lungul terenului.

Şi mă lasă să mă chinui cu gândul la ce s-a întâmplat. Conversaţia a mers bine, nu aş fi putut să mă aştept la mai mult, dar chiar şi aşa mă simt de parcă mi s-a dat o palmă.

S-a răzgândit şi a spus că putem fi prieteni – şi nu-i nimic dacă un prieten nu vrea să mă îmbrăţişeze sau dacă pleacă să se vadă cu un alt prieten cu care a stabilit o întâlnire. Şi în continuare e... atât de *Scott* în toate privinţele. Atunci de ce mă simt pustiită şi întoarsă pe toate părţile în interior?

A spus că putem fi prieteni doar ca să încheiem şirul ăsta de conversaţii şi ca să mă împiedice să îmi mai fac apariţia la locuinţa lui şi să îi mai trimit bilete în care îl rog să se întâlnească cu mine când el are altele de făcut... să mă împiedice să îl mai urmăresc în felul ăsta ca o ţicnită, exact ca Marissa, care nu poate renunţa la un vis care nu se va realiza niciodată...

Doamne, cred că o să vărs.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Cel mai lung weekend din toate timpurile. Am supravieţuit combinând o tonă de teme cu statul cu Petey. Sheila chiar a jucat cărţi cu noi de câteva ori, apoi a ieşit în oraş cam toată ziua de sâmbătă cu Faith, Lila şi Kennedy şi s-a întors insuportabil de voioasă. Mă bucur mult că s-a distrat şi că părea mai fericită ca oricând, dar propria-mi stare de spirit nu era compatibilă cu atâta energie. Am schiţat cea mai senină expresie de care am fost în stare.

Nimic din partea lui Scott. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar mă aşteptam la ceva. I-am scris într-un final duminică seara, să îl întreb de propunerea mea cu alergatul. Mi-a răspuns doar *Hai să vorbim mâine.*

Adică un moment foarte îndepărtat, chiar şi acum, în timp ce stau cu Sarah în curtea liceului. Tot weekendul a păşit cu grijă de-a lungul graniţei dintre dorinţa de a mă întreba de situaţie şi dorinţa de a nu mă bate la cap, dar deocamdată am rămas fără subiecte de conversaţie şi aşteptăm în tăcere să vină pacienţi. Fapt ce garantează că nu va veni nimeni.

M-am înşelat. Din nou. Chiar încep să mă satur de situaţia asta.

— Bună.

O fată se aşază de cealaltă parte a mesei.

— Ar fi trebuit să îmi fac o programare?

I-am mai auzit vocea la ore, dar nu o cunosc. Jeffersoniană. Cu încredere în sine. Zgomotoasă. De obicei, persoanele pe care nu le cunoaştem sunt ori timide, ori prea zgomotoase, pentru a compensa

pentru inferioritatea pe care o resimt când ne cer ajutorul, așa că deja mă gândesc că fata asta aparține celei de-a doua categorii. Vom vedea.

— E în regulă dacă vii în cabinet fără să anunți, spune Sarah. Nu te-am mai văzut pe aici. Eu sunt Sarah, ea e Parker.

— O știu pe Parker – avem cursuri împreună. Eu sunt Trish Oberlander.

— Istoria Statelor Unite?, spun eu, încercând să mi-o amintesc. Și...?

— Literatură engleză. Am auzit că obișnuiți să dați sfaturi.

— Ascultăm, spune Sarah. Sfaturi, doar dacă vrei.

— Dacă e vorba despre sfaturi pe care *nu* le vrei, spun eu, de ele mă ocup eu.

Asta câștigă râsetele tuturor. Poate că totuși pot remedia dimineața asta.

— Așadar, am un prieten...

— A, ămm... o întrerupe Sarah. Noi nu operăm așa. Adică, dacă de fapt vorbim despre tine, va fi ciudat să ne prefacem că vorbim despre altcineva.

— Te asigur că e vorba despre altcineva.

— Atunci ar trebui să vină el să ne vorbească. Poți veni și tu dacă e de acord.

— E vorba despre un tip și nu va veni niciodată să vă vorbească despre problema asta.

— Treaba lui, dar...

— Doar nu aveți nimic altceva de făcut, spune ea. Nu vă cer să îi rezolvați problema. Vreau să vă vorbesc despre cum aș putea să îl ajut *eu*.

Sarah nu răspunde, iar eu încerc să îmi închipui expresia feței ei. Îi spun:

— E în regulă. Prefer să petrecem următoarele zece minute vorbind despre problema lui decât să pierdem vremea explicându-i despre ce nu putem vorbi. Dă-i drumul, Trish.

— Bine, prietenul meu Frank...

— Frank?, întreb eu. E un nume inventat?

— Nu, numele lui e Frank, jur. Doar nu-ţi închipui că-i cunoşti deja pe toţi de la Jefferson?

— Nou, spune Sarah pe un ton inexpresiv, probabil încă iritată că purtăm conversaţia asta.

— Frank se vedea cu Cici, apoi s-au despărţit. Acum tipa îşi bagă iar nasul şi mă tem că Frank o va primi înapoi.

— Şi care e problema? întreb eu. Dacă asta vor?

— Tocmai asta e. Cici i-a dat papucii şi s-a purtat cu el de căcat. Asta l-a terminat pe Frank. Dar probabil că nu-şi găseşte pe altcineva, aşa că acum a început să se dea pe lângă el, iar eu nu vreau să îl rănească din nou. El spune că povestea s-a terminat, dar eu nu ştiu ce să zic. Frank e foarte sensibil şi mă tem că ar putea cădea din nou în plasa ei.

— Eşti îndrăgostită de el?, o întreabă Sarah puţin tăios, fără empatia obişnuită din glas.

— Suntem doar prieteni.

— Nu asta te-am întrebat.

A spus-o şi mai aspru. Nu îi stă în fire lui Sarah. Poate că şi ea reacţionează la vocea zgomotoasă, aspră de jucătoare de softball a lui Trish, doar că nu îi stă în fire să arate pe faţă că e iritată.

— Nu sunt îndrăgostită de el, bine? Eşti mulţumită? E posibil să fii prietenă cu un tip fără să vrei să faci copii cu el. Sau poate că nu ştiai asta?

— A, ba da, categoric, spun eu pe tonul meu împăciuitor, minunându-mă de inversarea asta de roluri între mine şi Sarah. De

ce crezi că nu se poate implica cu grijă de data asta, cu ochii în patru? Ca să vadă dacă ea îi poate câştiga din nou încrederea?

— Dacă am trăi într-o lume perfectă, sigur, dar e vorba despre Cici, nu o cunosc, dar are o reputaţie de jigodie. Nu ţi-ar veni să crezi dacă ai afla ce am auzit eu că îi iese din gură. E ca şi cum ar fi dispusă să spună orice şi nu aş fi deloc surprinsă dacă i-ar spune lui Frank exact ce vrea el să audă. Deci una e încrederea, alta e încrederea *oarbă*, dacă înţelegi, fără apropo.

Zâmbesc — nu-i nimic — cu toate că începe să mă obosească, având în vedere de unde am început.

— Pentru Frank nu există jumătăţi de măsură, nu există *cu grijă*. Dacă se hotărăşte să se împace cu ea, se va implica cu totul.

Aştept să îi dau voie lui Sarah să spună ceva, dar ea nu zice nimic. Spun:

— Nu cred că-ţi va conveni răspunsul, dar nu prea ai ce face. E decizia lui.

— M-am gândit că vei spune ceva de genul ăsta, dar ce prietenă aş fi eu dacă nu aş încerca măcar? Nu pot să îi spun ce să facă, dar poate dacă vorbesc cu Cici, ştii tu, să o alung, poate că aşa aş rezolva problema. Poate că va da înapoi şi îl va lăsa în pace, dacă descoperă că nu i-ar fi uşor, că aş face tot posibilul să o arăt aşa cum e ea de fapt, să dezvălui ce face, ca să o distrug.

— Să o distrugi? Cum? Să o iei la bătaie? Să îi spargi o sticlă de bere în cap?

— Poate. Dacă de asta ar fi nevoie.

— Ăăă...

Nu ştiu cum să continui. Au trecut multe ciudate prin mâinile noastre, dar cea de faţă se numără cu siguranţă printre primele zece.

— Cred că am terminat, spune Sarah pe tonul ei de cu-siguranţă-am-terminat.

— *Nu*... spun eu. Înainte să încheiem povestea, dă-mi voie să-ţi spun că nu e doar o idee proastă să urmăreşti pe cineva cu sticla în mână, e pur şi simplu o nebunie. Şi în felul ăsta nu îţi aperi prietenul, mai degrabă aş spune că eşti nebună după el şi nu vrei să recunoşti.

— Nu asta e ideea, *Parker*. Nu e nimeni îndrăgostit în povestea asta. Şi aşa vor rămâne lucrurile. Pricepi?

— Ne-am prins, spune Sarah.

— *Eu* nu pricep. Povestea ta e pe bune sau e o cacealma? Chiar e cineva pe nume Frank sau îţi baţi joc de noi?

Sarah îmi atinge încheietura.

— A, e cât se poate de real, îţi zic, spune Trish apropiindu-se. Numele lui e de fapt... ei bine, e Francis – Frank e doar o poreclă. Dar mai are un nume – puţine persoane ştiu că îl mai cheamă Francis.

Pielea de pe ceafă mi se strânge şi înţeleg în sfârşit ceea ce Sarah a priceput probabil cu mult timp în urmă, că Trish vorbeşte despre Scott Francis Kilpatrick. Îi ştiu ambele nume, desigur, doar că îl foloseam rareori, doar când voiam să îl tachinez.

— Acum ai priceput, Cici?

— *Eu* sunt Cici?

Mi se încordează muşchii, amintindu-mi de sticla de bere.

— E un nume inventat pentru mine?

— Nu e un nume... A, adică Cici? Nu, e C.C. Sunt iniţiale. Iniţialele *tale*. Primul *C* vine de la Căţea. Te las pe tine să îţi dai seama de la ce vine al doilea *C*, şi îţi dau un indiciu: *lumina* e cât se poate de *slabă* în capul tău.

Se ridică brusc, iar mâna lui Sarah tresare.

— Ţi-ai irosit ocazia. Scott nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu tine, dar e prea drăguţ să vină să-ţi spună în faţă. În schimb, pentru mine nu e o problemă, şi uite aşa am ajuns aici, la situaţia asta în care eu îţi spun să îl laşi naibii în pace. Şi *acum* am terminat.

Pleacă cu paşi grei.

— Eşti bine?, întreabă Sarah.

Nu sunt bine. Nu sunt deloc bine. Ameţesc. Îmi caut cu stângăcie telefonul prin geantă. Îl găsesc şi i-l întind lui Sarah, pentru că mâinile mele tremură şi vreau să primesc un răspuns repede.

— Scrie-i în locul meu. *Eşti prieten cu Trish?* Atât.

— Nu urmează să te vezi cu el în câteva minute, la Trigonometrie?

Agit telefonul şi încerc să vorbesc fără să îmi tremure vocea.

— Te rog.

Sarah ia telefonul. Aud sunetul care arată că mesajul a fost trimis.

— Mă bucur că nu avea o bere în mână, spun eu.

— Ce?

— Nu mi-ar plăcea să încasez o asemenea lovitură.

Glumeşte în continuare. Aşa îţi păstrezi calmul. Aşteaptă puţin, să vezi ce spune Scott. Poate că Trish vorbeşte numai prostii.

— Se pare că am o nouă poreclă.

— Chiar te-a făcut...?

— Da, spun eu. Căţea Chioară.

— Doamne.

— Cici... C.C. Ştii ce? Cred că îmi place.

— Nu! Nu-ţi place! Şi... ei bine... chiar dacă ţi-ar plăcea, dacă îţi mai spune cineva aşa vreodată, voi începe *eu* să port după mine o sticlă de bere!

Încerc să zâmbesc, dar nu reușesc decât să îmi fac buzele să tresară. Barierea negării care mă protejează se subțiază cu fiecare clipă. Trish nu ar fi avut cum să spună toate alea dacă nu l-ar fi cunoscut pe Scott foarte bine.

Bzzz.

— A scris: *Da. A vorbit cu tine?*

Nu știu cum să încep din nou să respir fără să fac zgomot, zgomot care ar da naștere la multe alte zgomote pe care nu vreau să le fac, nu aici în curtea liceului... nu iarăși...

Îmi așez fruntea pe masa dură de lemn.

— Doamne, Parker... ești bine?

Sarah își trece brațul pe după umerii mei.

Înghit în sec și îmi dreg glasul și reușesc cu-chiu-cu-vai să pronunț câteva cuvinte.

— Strânge-mă în brațe mai târziu, bine? Nu... nu pot... nu acum.

Își retrage brațul, dar mă ia de mână; o strâng cu putere.

Poate că nu îl mai cunosc pe Scott... să o trimită pe necunoscuta asta să îmi spună...

Bzzz bzzz bzzz...

— Te sună.

— Închide.

Bâzâitul încetează.

— Îmi pare rău, Parker.

— E în regulă.

— Nu spune asta.

— Chiar *este* în regulă. Până acum o săptămână nici eu nu am vrut să vorbesc cu el. Acum suntem chit.

Tăcere.

— Ce ai de gând să faci?
— Aceleaşi lucruri pe care le fac întotdeauna.
— Vreau să zic că în zece minute te vei aşeza lângă el.
— Măcar nu îl voi putea vedea.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

În ciuda faptului că sunt la pământ, nu pot să nu fiu puţin mândră de mine. În interior mor, dar în exterior reuşesc să arăt o înfăţişare destul de liniştită. Îmi repet încontinuu ce i-am spus lui Sarah acum zece minute: că, până de curând, nu-l doream şi nu aveam încredere în el, aşa că nu am mult de recuperat. Sunt sigură că se va aşterne iar tăcerea între noi şi că nu vom crea situaţii stânjenitoare.

— Test-surpriză, spun eu când observ că s-a aşternut o linişte care mă tem că ar putea duce la ceva serios. Spune-mi formulele pentru sinus, cosinus şi tangentă.

— Bine, spune D.B. Sinusul e egal cu latura opusă supra ipotenuză, cosinus e egal cu adiacenta supra ipotenuză, iar tangenta e opusa supra adiacentă.

— Sută la sută!, spun eu. Zece plus!

— Hipioţii merită o parte din laude, spune el.

— Nu merită nimic!

Mă gândesc că o atitudine vioaie, zgomotoasă mă va ajuta să supravieţuiesc zilei ăsteia.

— Victoria îţi aparţine în întregime. Şi primeşti o steluţă aurie pentru că ai spus *ipotenuză* în loc de *partea aplecată*.

— Bună, Parker.

Scott se aşază pe scaunul lui.

— Deci a vorbit Trish cu tine?

Ce naiba? Pare *entuziasmat*.

— Poftim?, spun eu pe tonul meu tăios ca o mie de pumnale.

— Trish Oberlander. Ți-a...

— Știu. Eram *de față*. De ce îmi vorbești?

— Am... ăă... bine...

Vocea lui plonjează cu o viteză-record. Știu... știu că nu asta voiai să auzi.

— Nu e nevoie să mai vorbim despre ce știi tu.

Pumnalele de gheață își găsesc ținta, pentru că nu mai spune nimic.

⁘ ⁘ ⁘

Cât ne strângem lucrurile după oră, nu sunt sigură dacă vreau ca Scott să-și țină gura sau dacă îmi doresc să încerce să mai spună ceva, ca să pot să i-o închid din nou. Înainte să apuc să chibzuiesc prea mult, își alege o variantă.

— Parker, știu că ești din nou supărată pe mine, spune el blând. Dar poți măcar să îmi spui ce i-ai zis?

— Lui Trish? Vrei o reconstituire? Atunci de ce nu ai venit să ne urmărești?

— Vreau doar să știu dacă ai de gând să accepți.

— Ce să accept?

— Să alergi cu ea.

Inima îmi tresaltă în spasme, o dată, de două ori și încă o dată, de parcă ar încerca să evadeze din piept. Deodată, chipul mi se încălzește atât de tare încât sunt sigură că e roșu.

— Să alerg...?, e tot ce reușesc să spun înainte să mi se înnoade gâtlejul.

— E cea mai rapidă alergătoare de sprint de la noi — m-aş mira dacă nu ţi-a spus asta. De obicei spune oricui e dispus să o asculte. Am vorbit cu ea sâmbătă şi i-am propus să-ţi fie parteneră, iar ea a spus că vrea să te cunoască mai întâi. Mi se pare că a vorbit cu Jason şi cu încă vreo câţiva, nu ştiu cu cine. Când mi-ai scris azi-dimineaţă, credeam că îmi scrii pentru că ţi-a vorbit. Nu ai vorbit cu ea?

Nu pot vorbi. Clatin din cap atât de repede, încât probabil că arată mai mult a atac de epilepsie decât a răspuns.

— A, nu? Poate că încerca să te cunoască mai bine şi nu a apucat să aducă vorba sau poate că s-a răzgândit... Scuze, Parker, nu... ăă...

Expiră zgomotos.

— Căcat.

Nu pot să respir. Băga-mi-aş... Nu... pot... să... respir...

— Trebuie să plecăm — ia-i lucrurile, spune Molly repede.

Mă apucă din spate de ambii umeri şi mă împinge prin mijlocul încăperii, iar eu îi dau voie şi păşesc în mare parte fără să mă împiedic, având încredere că mă ghidează bine.

— Hei...

— Nu, Scott, tu stai aici. Va fi bine.

Ieşim pe uşă şi avansăm cu greu pe culoar, cotim şi intrăm în baie, iar eu abia reuşesc să mă abţin până când se închide uşa.

⁘ ⁘ ⁘

Stau pe capacul unui veceu, Molly e afară, la chiuvete. N-am mai scos niciun sunet de cel puţin cinci minute, după ce am plâns încontinuu douăzeci de minute, iar ea nu mă întreabă dacă sunt bine. Îi sunt recunoscătoare. Fata asta citeşte gândurile oamenilor şi,

după numai câteva săptămâni, îmi dau seama că-mi doresc să îmi fie prietenă pe viață.

Într-un final ies din toaletă.

— Ar fi bine să mergem la oră.

— Intrăm la următoarea.

Îi întind mâna. Când mi-o apucă, o trag spre mine și o îmbrățișez strâns.

— Îți mulțumesc.

Mă strânge și ea.

— Nu știai în ce probleme te bagi când ne-am cunoscut. Îți pare rău?

— Nu. Totuși să nu o iei ca pe o provocare.

— Nu pot promite nimic!

Îi dau drumul.

— Ce dracu' mă fac acum?

— Ce vrei să faci?

— Să-mi fac un tatuaj pe braț cu un mesaj în Braille: *Nu te pripi!* Doar ca să-mi pot aminti de zece ori pe zi. Doamne, sunt o idioată atât de *mare*!

— Orice ai fi făcut, te va ierta.

— Știu, dar...

— Și încă te iubește. Îmi dau seama de fiecare dată când îl văd.

— Ei bine, nu mă iubește. Mi-a spus Trish în dimineața asta.

— A... râde Molly. Ți-a spus *Trish*. Despre asta e vorba?

— O cunoști?

— Trish Oberlander? Care reușește peste măsură, face peste măsură, reacționează peste măsură, face totul peste măsură? Ți-a spus că Scott nu te iubește? Și tu o crezi?

— A spus că Scott i-a zis asta.

— Tatuajul ce zice?

— Doamne, Molly, n-am chef acum.

— Ai multe în comun cu Trish; amândouă vă băgați în orice, vă aruncați cu capul înainte și cu ochii închiși. Ori veți deveni prietene foarte bune, ori veți fi dușmance de moarte.

— Nu semăn deloc cu ea. Nu vorbesc nimănui așa cum mi-a vorbit ea mie. Niciodată.

— Ce ți-a spus?

— Că o să mă taie cu o sticlă de bere dacă mă împac cu Scott și îi frâng iar inima.

— Hmmm... Dar dacă vreun tip i-ar frânge inima lui Sarah și apoi ar reveni la ușa ei cu flori în mână? Ce i-ai spune?

După o clipă, îi spun:

— Molly, nu cred că mai putem fi prietene.

Ea izbucnește în râs.

— Dacă nu se poate altfel... Am terminat? Mergem?

— Unde îmi sunt lucrurile?

— A... erau la Stockley. A venit după noi...

Mergem la ușă, iar Molly o deschide.

— Hei, e în regulă?

Îi aud vocea de undeva de jos, din apropierea podelei – probabil că a așteptat pe hol. Se ridică și spune:

— Uite-ți... chestiile. Nu am vrut să le las, pur și simplu.

Îmi întind brațele și ating geanta cu mâna dreaptă. Nu o iau.

— Vrea o îmbrățișare, tontule, spune Molly.

— A... spune el, dar nu face nimic.

— Pune... jos... geanta... spune ea.

Aud foşnete şi apoi mă strânge în braţe cu blândeţe. E chiar mai înalt decât mi-am închipuit după voce şi e masiv ca un jucător de fotbal.

— Bine, spune Molly. Dacă se va întâmpla să strângi în braţe pe cineva care se sparge uşor, cum e Faith, aşa să faci, dar cred că Parker poate rezista dacă strângi mai tare.

Nu o contrazic, aşa că mă strânge şi mă ridică de la sol. Scot un icnit scurt, iar el mă lasă jos.

— Mersi, Kent, spun eu.

— Hah, nimeni nu-mi spune Kent.

Dar am impresia că îi place.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

— Măcar mănâncă-ţi sandviciul, spune Molly.

— Da.

Dar nu îl mănânc. Mai degrabă aş ieşi în stradă şi aş ridica un autobuz şcolar decât să muşc din curcan şi şvaiţer şi să mestec... să mestec... şi să înghit, apoi să o iau de la capăt, de încă 20 de ori.

— Vrei un suc? A... ZC4R?

Dau din cap. Dacă nu a văzut, mă va întreba din nou. Nu întreabă.

Sarah e încă la coadă, la cantină. Nu-mi amintesc mare lucru din ultimele câteva ore. Îmi dau seama că îmi permit să continui în stupoarea asta, să las timpul să treacă, de parcă asta mi-ar rezolva problemele, de parcă mi-ar şterge greşeala asta stupidă. E o stare tâmpită să fii conştientă de stupoarea asta, să-ţi dai seama cât de ridicolă e, şi totuşi să o ţii tot aşa.

Sarah se aşază cu tava în mână.

— Of, spune ea. Vin imediat.

Dă să se ridice, dar Molly spune:

— Stai, lasă-l să vină.

— Nici gând! Ai...

— E în regulă, spune Molly.

Intuiesc că e prea târziu să mai spun ceva, pentru că se lasă liniştea, apoi Scott spune:

— Parker, am aflat ce s-a întâmplat. Putem vorbi o clipă?

— Nu vrea să audă, spune Sarah.

Nu vorbește pe tonul ei de ursoaică care își protejează puii; vorbește de parcă ar fi prinsă la mijloc între două tabere și ar fi nevoită să se hotărască pe cine să sprijine, iar asta îmi frânge inima și mai mult. Nu am avut ocazia să-i spun că nu a fost vina lui.

Mă ridic în picioare.

— Oricum nu aveam de gând să mănânc.

— Avem noi grijă de lucrurile tale, spune Molly.

Îmi întind brațul, care întâlnește antebrațul lui Scott.

Scott mă conduce până afară și ne plimbăm un minut, nu în linie dreaptă, așa că nu pot să-mi dau seama unde mergem, simt doar că păşim pe iarbă.

— Îmi pare foarte rău. Trish nu ar fi trebuit să spună ce a spus. Trebuie să mă crezi, nu i-am cerut eu să facă asta.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama — îmi pare rău că m-am purtat urât în oră.

— Nu, te înțeleg. Sunt foarte supărat pe ea și știe lucrul ăsta.

— Dar e adevărat? Vrei să te las în pace?

— Nu am spus nimic de genul ăsta. I-am vorbit doar de ideea cu alergatul. Nici măcar nu i-am spus că am fost împreună în trecut.

— Poate că a aflat de la Jason. Nu mă deranjează. Vreau doar să știu dacă e adevărat.

— Bine-nțeles că nu. Nu vreau să te ții departe de mine. Suntem prieteni.

— Doar prieteni.

Inima îmi zvâcnește, pentru că nu am spus asta în mod intenționat. Mi-a ieșit pur și simplu și deja regret mult. E un răspuns sincer, de acord, dar aș fi preferat să nu duc din nou conversația în direcția aia, nu acum.

Râde, dar râde forțat.

— Păi, abia ne-am cunoscut, oarecum.

Îmi lipesc palmele de blugi. Mi-e teamă că vor ieși și alte prostii dacă deschid din nou gura.

— E o situație complicată, știi?, spune Scott.

Încerc să zâmbesc, dar cred că nu-mi iese decât o grimasă. Nu știu dacă să bat în retragere sau să dau înainte.

— Nu mă poți păcăli pe mine, Francis. Știu ce înseamnă asta de fapt.

— Da? Ce anume?, întreabă el pe tonul lui zâmbăreț, pe tonul lui zâmbăreț și trist.

— Înseamnă că ai ceva de mărturisit, dar e stânjenitor sau dificil, nu că situația e cu adevărat complicată.

— A, ești prea isteață pentru mine.

Mă opresc din mers și mă întorc cu fața la el.

— Nu scapi așa ușor. Orice-ar fi, spune-mi.

— Ce anume?

— Nu e nevoie să purtăm o conversație lungă. Înainte mă iubeai, apoi m-am despărțit de tine și apoi, la un moment dat, nu m-ai mai iubit... da? Sau nu?

— Doamne, Parker... *tu* mă iubești pe *mine*?

— Da.

Se pare că merg înainte.

— Bine... acum o lună mă iubeai?

Mă încrunt.

— Fii sinceră.

— Nu chiar, dar...

— A apărut iar dragostea?

Pocnește din degete.

— Așa?

— Nu, dar...
Nu știu cum să-i explic.
— Vezi?, spune el. E *complicat.*
Cred că are dreptate.
— Ești prea deștept pentru mine.
Tăcere.
— Aș vrea să mergem înapoi.
Îmi dau seama cum sună asta și adaug:
— Înapoi la cantină.
— Bine. Chiar îmi pare rău pentru chestia cu Trish.
Dau din cap doar. Nu mai vorbim.

⁘ ⁘ ⁘

Din moment ce am studiat destul de mult în weekend, nu-mi ia mult să termin cu Molly la bibliotecă. Ne-am făcut temele la trigonometrie în clasă, așa că nu e nevoie să-l așteptăm pe Kent. Pornesc spre terenul de sport, iar Molly se duce înapoi spre sala de curs a mamei ei, dar apoi mă întorc spre stradă. Nu am mințit, aveam de gând să vorbesc cu domnul Underhill, dar acum parcă nu mă simt în stare. A fost o zi mizerabilă și nu mai am putere. Aș putea face față drumului liniștit până acasă, în mașina mătușii Celia, dar, când mă gândesc la toți cei de acasă, la Petey și la firea lui plină de energie... mă simt epuizată.

De obicei nu chem mașina atât de devreme, așa că nu se așteaptă la apelul meu. Mă hotărăsc să pornesc pe jos spre casă. Așa voi putea să mă gândesc în liniște și trebuie să liniștesc furtuna asta din capul meu. Drumul are vreo trei kilometri și nu l-am mai parcurs de mai bine de un an, dar știu pe unde să o iau.

După aproape o jumătate de oră, deja sunt gata să mă dau bătută. Nu pot să-mi limpezesc gândurile. În mintea mea se derulează scenele din ultimele zile din nou și din nou, ca o melodie obsedantă, pe care nu ți-o poți scoate din cap. Nici măcar nu mă ajută dacă îmi amintesc scenele fericite – astea ori le fac pe cele nefericite să pară cu atât mai negre, ori mă fac să mă simt din nou jalnic, pur și simplu.

Cumva îmi plâng de milă? Doamne, ar însemna că am atins fundul. Dar, nu, nu vreau să îi fie nimănui milă de mine, nici măcar mie. Pe de o parte, merg pe jos ca să nu mă vadă nimeni în starea asta... doar că nu ai cum să te ascunzi de propriile gânduri, sau cel puțin eu nu pot, eu și creierul meu pișicher, mintea mea care stă mereu de veghe, e mereu în stare de alertă. Poate că, în parte, starea mea e atât de amară pentru că sentimentele mele au o formă atât de vagă. Poate că, dacă aș pune toată povestea la punct în sinea mea, dacă aș privi situația cu sinceritate, poate că aș putea să îmi fac ordine în gânduri sau măcar aș realiza că situația nu e atât de fără ieșire precum pare.

Însă e a treia oară când iau hotărârea asta și deja mă pierd din nou în amintiri... nu doar în amintirile recente, ci mă gândesc până și la tata și la Scott, la vremurile dinainte... până și la mama.

Nu voi mai avea niciodată un tată și o mamă. Am pierdut aceste relații pentru totdeauna. Iar prietenii mei... pur și simplu, nu e la fel. Sunt membri esențiali ai familiei extinse alese de mine, dar nimeni nu poate lua locul unui suflet-pereche de tipul celui cu care te poți săruta. Cineva pentru care să simți *pasiune*, care să simtă pasiune pentru tine.

Asta am pierdut în clasa a opta. Părea puțin ridicolă ideea că ai putea să-ți găsești sufletul-pereche în gimnaziu, dar săptămâna trecută m-am sucit cu 180 de grade și am căzut iar pradă ideii ăsteia, ca o fetiță îmbrăcată în costum de Cenușăreasa.

Asta să se fi întâmplat? Mi-am găsit sufletul-pereche și am dat-o în bară, iar acum s-a terminat pe vecie? Oricum ar fi viitorul, nu voi face decât să mă obișnuiesc cu situația asta?

Nu pot să cred asta. Dar faptul că e *posibil* ca fulgerul să cadă de două ori în același loc nu garantează că se va întâmpla cu adevărat. Chiar dacă va mai apărea cineva – peste un an, zece sau cincizeci –, cum ar putea faptul ăsta să rezolve hăul pe care îl simt acum în piept?

M-am oprit din mers, dar nu țin minte când. Sunt ușor aplecată și respir cu dificultate, mă las mult prea greu pe baston și probabil că e pe cale să se rupă. Brusc, îmi dau seama că am făcut ceva ce nu am mai făcut niciodată: am parcurs străzi întregi pe pilot automat, fără să urmăresc traseul în gând. Habar nu am unde mă aflu.

Nu trebuia decât să parcurg șaptesprezece străzi, să fac la stânga și să mai merg încă nouă ca să ajung la terenul Gunther. Însă de obicei merg în zig zag: o stradă înainte, una la stânga, una înainte, una la stânga, până când fac nouă străzi la stânga, apoi merg drept înainte opt străzi. Am făcut asta de patru ori? De cinci ori? Șase? Am pierdut numărătoarea. În plus, am o vagă impresie că nu am mers în zig zag după fiecare stradă. M-am rătăcit.

Nu pot respira. Durerea din piept devine din ce în ce mai puternică. Cum se poate ca o asemenea durere imaginară să pară atât de reală? Cad într-un genunchi, lăsându-mă în continuare cu prea mare greutate pe baston. Nu aud nicio mașină și pe nimeni pășind în jur; nu am pe cine întreba pe ce stradă mă aflu și ce stradă urmează. Nici măcar nu pot suna pe cineva să vină să mă ia, pentru că nu știu să le spun unde mă aflu.

Calmează-te. Nu e mare brânză. Poți să bați la orice ușă și să întrebi care e adresa, apoi să suni pe cineva să vină să te ia, sunt mulți pe care îi poți suna. La dracu', telefonul poate să te dirijeze de

la Locația Curentă, așa că nici nu e nevoie să știi unde te afli. Acum ridică-te, scoate-ți telefonul...

Ridică-te odată, ridică-te până nu te vede cineva în starea asta. Nu vrei să sune nimeni la salvare sau la poliție și nici măcar să cheme pe alții din jur, ca apoi să fii înconjurată de necunoscuți. Nu e o situație foarte dificilă. Nu fi atât de penibilă. Ridică-te odată. Ridică-te! O să-ți rupi bastonul!

O, Doamne, nu plânge. Nu plânge. În pizda mă-tii, nu plânge! Dacă vrei neapărat, plângi în camera ta, dar nu aici. Respiră și ridică-te și...

Căcat! Ți-am *spus* că îți vei rupe bastonul...

DOUĂZECI ŞI OPT

Regulile nu sunt doar pentru ceilalţi. Unele sunt pentru mine. Cea mai recentă a fost regula împotriva plânsului, pe care Sarah m-a convins să o elimin. Încă nu sunt sigură dacă a fost o alegere înţeleaptă sau dacă nu am făcut decât să trec cu vederea faptul că nu am reuşit să mă ţin de ea.

Altă regulă ar fi să am un baston de rezervă. Înainte aveam unul, însă pentru că bastonul meu principal a rezistat atât de mult şi apoi s-a rupt abia într-un accident oribil în care a fost implicată portiera unei maşini, am trecut la cel de rezervă şi nu m-am grăbit să dau comandă pentru altul, aşa că nici până acum nu am apucat să fac asta. Nu voi avea alt baston pe lângă ăsta rupt în următoarele zile nici dacă aş plăti pentru livrare expres.

De fapt, nu s-a rupt. S-a îndoit un segment de la mijloc şi mi-a alunecat mâna. Mi-a trimis un şoc prin trup şi mi-a oferit o problemă de rezolvat. Mă aşez pe trotuar, să verific daunele cu degetele. S-a îndoit cam zece grade, poate, dar încă poate fi folosit. Voi avea nevoie de unul nou, categoric, dar merge şi ăsta până când primesc coletul. Voi da comandă pentru două.

O maşină încetineşte şi sunt întrebată de o doamnă mai în vârstă dacă am nevoie de ajutor. Îi zâmbesc cât pot de frumos şi îi spun că nu e nevoie, dar o întreb care e adresa casei în faţa căreia mă aflu. După ce îmi spune, încuviinţez din cap, de parcă ar fi fost răspunsul

corect, iar mașina pornește mai departe. Acum aș putea să merg spre casă, dar o sun pe Sheila.

Îi spun adevărul, că am simțit nevoia să merg spre casă pe jos și că mi-am îndoit bastonul. Cred că și-a dat seama că sunt mai multe la mijloc, dar îmi răspunde doar că va veni să mă ia. Găsesc un copac de care mă sprijin lângă trotuar, îmi strâng bastonul și îl pun în geantă – știu din experență că altfel ar acționa ca o antenă radio asupra tuturor altruiștilor care cred că, dacă o persoană oarbă stă pe loc, cu siguranță are nevoie de ajutor.

Mașina mătușii Celia oprește în stradă. Muzica e oprită, așa că probabil a venit mătușa Celia până la urmă, dar apoi portiera se deschide larg, iar Sheila spune:

— Ce naiba cauți aici?

— Îmi așteptam prințul să mă salveze. Îți mulțumesc, prințe Sheila.

— Bine, păi, prințul Sheila încurcă traficul. Ai de gând să vii?

Se pare că sunt mașini parcate pe toată întinderea străzii. Mă strecor printre două dintre ele ca bila de joc din automate, urc în mașină și închid portiera. Sheila nu așteaptă să îmi pun centura și apasă pe accelerație.

— Vrei să mergem undeva? Altundeva în afară de acasă?

— Cum ți-ai dat seama?

— Te afli aici dintr-un motiv. Cunoști mai bine orășelul ăsta de țărani... Unde mergem?

— De acum suntem verișoare atât de bune încât să ne putem pupa? Știu un loc numai bun pentru giugiuleală.

— Nu suntem, dar, pentru eventualitatea puțin probabilă că voi ieși la o întâlnire pe aici, ar fi bine să știu și eu. Cum ajung acolo?

— Fă stânga la următoarea.

Chiar virează la stânga.

— Acum?

— Ăm, fă de trei ori la stânga. De unde să știu eu? Chiar dacă mi-ar plăcea mult să-ți spun pe unde ai voie să mergi, nu prea mă pricep la navigare.

— Mă gândeam că știi unde ne aflăm, că numeri semnele de Stop și că știi toate cotiturile... Îți poți da seama când virăm, nu?

— Da, dar atât. Aș vrea eu să fiu atât de inteligentă.

— Pun pariu că ai putea să fii așa, doar că nu te sinchisești. Nici eu nu m-aș sinchisi dacă cei din jur ar face-o tot timpul pe șoferii pentru mine.

— Vezi dealul ăla mare de lângă plajă? Se poate vedea de oriunde din oraș...

— Da, da, îl văd.

— E un drum care duce la un punct de belvedere în vârf – ar trebui să fie ușor de găsit.

— Bine, tu stai liniștită și lasă-mă pe mine să mă ocup de toate.

— Așa voi face.

— Bun.

— Bine.

Îmi sprijin capul de tetieră și zâmbesc. Nu durează mult.

— Stai, cum adică dacă ai ieși la o întâlnire pe aici? Tu ai pe cineva.

— Am avut.

— A... când... a, rahat, s-a întâmplat săptămâna trecută? Chiar înainte să vii să mă iei?

— Vezi? Ești chiar foarte isteață.

— Doamne, îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

— Vorbeam pe Facebook și am descoperit că nu prea îi mai surâde ideea unei relații la 2 809 de kilometri distanță.

— Au!

— A fost greu câteva zile, recunosc... Acum nici nu-mi mai e dor de el.

— Nu-ţi plăcea de el atât de mult?

— Îmi plăcea, dar doar pentru că ştiam că şi lui îi place de mine. Nu vreau să fiu pentru nimeni o iubită de *ocazie*. Acum mai mult sunt supărată pe el, pentru că s-a prefăcut că ţine la mine pe bune şi pe mine, pentru că l-am crezut şi că am irosit atât de mult timp şi energie.

— Mai ţii legătura cu alţi prieteni de la vechea şcoală?

— Mai mult pe Facebook. Nu prea ne mai sunăm şi nu ne mai scriem mesaje. Toţi sunt... ocupaţi cu şcoala şi... mă rog.

Nu am ce să adaug, e evident că şi-a dat deja seama care e situaţia.

— Încep să cred că a fost o întâmplare fericită că m-am mutat. Aşa mi-am dat seama cine sunt prietenii mei adevăraţi. Nu mă bucură numărul prietenilor rămaşi, dar prefer să ştiu care e situaţia adevărată.

— Adevărul nu înseamnă neapărat şi fericire. E doar adevărul.

— Faith are dreptate, chiar *eşti* filosoafă.

— Mie nu mi-a spus niciodată asta. Era un compliment sau o insultă?

— E greu de spus când vine de la Faith.

— Atunci, probabil că a fost puţin din amândouă.

Maşina se opreşte.

— Cred că îţi baţi joc de mine.

— Ce e?

— E ridicol. Ăsta e locul unde se adună lumea? Poate că aici vin babalâcii de peste 60 de ani. Sunt chiar şi bănci şi un foişor mic. Eşti sigură că aici e?

— Eşti conştientă că sunt legată la ochi, nu?

— Atunci dă-ţi jos eşarfa.

Pufnesc pe nas.

— Ştiu că nu eşti oarbă cu adevărat. E doar un truc cu care atragi atenţia celor din jur. E un strigăt după ajutor, de fapt.

Zâmbesc.

— Trucul e prea elaborat ca să încetez acum. Te rog să nu spui nimănui.

— Vrei să mă port cu tine de parcă ai fi oarbă?

Nu e nicio urmă de glumă în vocea ei. Mă întreabă sincer.

— Nu. Aşa se poartă toţi ceilalţi.

Vreau să îmi aşez capul în poala ei, aşa cum a făcut Sarah cu mine la ea acasă. Totuşi mă abţin. E suficient că simt nevoia să fac asta.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în maşină săptămâna trecută. Am fost aşa o jigodie...

— Gata, ajunge! Doamne, ce e cu tine? M-am gândit că nu vrei să joci cărţi cu Petey toată după-amiaza, aşa că te-am adus cu maşina până aici, dar nu ca să dăm o petrecere a milei! După o frumoasă vară plină de... de *ghimpi*, acum ai trecut la atitudinea asta plângăcioasă cu *îmi pare rău, îmi pare rău.* E din cauza lui Scott Kilpatrick?

— Ăăă...

— Mi-a spus Faith. A zis că nu e un secret. E secret?

— Nu.

— Crede că te-ai transformat în fântâna asta de lacrimi din cauza tatălui tău şi înţeleg, dar cred că mai e ceva. Ea nu ştie cum sunt despărţirile de fapt.

Ezită o clipă, apoi trece de la vocea ei dojenitoare la un ton conspirativ.

— Nu ţi se pare ciudat că e atât de simpatizată, şi totuşi că nu are un iubit? De obicei, simpatia pe care ţi-o acordă ceilalţi depinde la

fel de mult de firea ta, ca şi de persoana cu care ai o relaţie, dar ea nu are pe nimeni.

— De aceea e atât de grozavă Faith; e simpatizată pe cont propriu, nu pentru că se vede cu căpitanul echipei de fotbal.

— Cu fundaşul?

— Mă rog. Şi iese cu băieţi, doar că nu se vede cu niciunul de mai mult de câteva ori. Are pretenţii imposibil de înalte.

— La fel eşti şi tu.

— Da, ei bine, nu chiar *imposibile*. A apărut cineva care se ridică la înălţime.

— Problema ta e că te gândeşti că nu vei mai cunoaşte pe nimeni asemănător.

Nu îmi vine în minte niciun răspuns care să nu pară de genul *vai-de-mine*.

— Am dreptate, aşa-i?, spune ea.

— Încă nu am pus totul cap la cap. Poate că nu îmi voi lămuri problema asta niciodată.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

— Sunt uimită că ai venit la orele de consultaţie cu profesorii, spune Sarah. Având în vedere cum îţi merge de ceva timp.

— Nu pot să-i las să câştige. Trebuie să-mi menţin reputaţia nepătată.

— Urmează să ai încă o ocazie să faci asta. M-am gândit să îţi măresc puţin stima de sine mai întâi.

— Ce...

— Parker.

E Trish.

— Scotty vrea să îmi cer scuze, aşa că îmi cer scuze.

Wow, e *atât* de limpede că nu îi pare rău. Deschid geanta şi caut ceva.

— Bine, stai o clipă...

— Pentru ce?

— Am un carneţel... cu o listă de lucruri care trebuie să se întâmple... Acum pot să şterg unde am scris „Trish mi-a spus cuvintele *îmi cer scuze*, probabil pentru faptul că m-a ameninţat cu o sticlă de bere".

— Da' n-am făcut aşa ceva.

— Ba ai făcut, dar eu am făcut altele şi mai rele.

Îmi închid geanta.

— Lasă, o să ţin minte. Îţi accept scuzele. Bănuiesc că *Frank* mă va întreba de conversaţia asta mai târziu? Dacă mă întreabă, poţi să stai liniştită, îi voi spune că ţi-ai cerut scuze.

— Se pare că nu ești total idioată.

— S-ar putea să vină o zi...

— Alerg cu tine dacă vrei să te alături echipei.

Izbucnesc în râs.

— De ce aș vrea să alerg cu tine?

— Sunt cea mai rapidă alergătoare de sprint din echipă, spune ea fără niciun semn că ar fi jignită. Și dintre băieți. Și nimeni altcineva nu vrea să facă asta. Din moment ce nu ți-ai făcut apariția ieri, antrenorul ne-a strâns pe toți să ne vorbească despre problema asta.

— Wow, spun eu pe tonul meu sceptic. Ai fost *singura* dispusă să alerge cu mine?

— Bine, au mai ridicat mâna încă vreo doi, dar sunt la fel de lenți ca melcii. Pe lângă asta, mă apropii cel mai mult de înălțimea ta, așa că vom avea aceeași lungime la pas — ceilalți te-ar încurca fără să vrea. Nu mai e nimeni căruia să-i placă sprintul. Toți s-au alăturat echipei ca să alerge pe distanțe mai lungi, dar antrenorul îi obligă pe câțiva dintre ei să participe oricum, ca să întregească echipa.

— Măcar nu aș fi nevoită să îmi fac griji că m-ar putea ghida într-un stâlp în mod intenționat.

— Ha, nu ai nevoie de ajutorul meu să faci asta. Te-am văzut când ai alergat spre antrenor și te-ai împiedicat de propriile picioare. N-a fost tocmai impresionant. Aș putea alerga și eu la fel de repede dacă nu aș avea grijă să îmi țin fața departe de pământ. Mi-am închipuit că vei refuza, dar m-am gândit să îți propun oricum. Ne mai vedem!

— Stai o clipă, nu am refuzat.

— Dar ai de gând să refuzi, spune Sarah.

— De ce? E cea mai rapidă după mine, e dornică și pun pariu că ar fi fericită să poată scrie în formularul de înscriere la facultate că a ajutat o fată oarbă să își realizeze visele.

— *Categoric* nu eşti complet idioată, spune Trish pe un ton zâmbăreţ.

Aproape că pare un zâmbet adevărat, şi nu genul de rânjet de rechin, dar nu am de gând să cobor garda prea curând.

— Nu poţi avea încredere în ea.

— Nu mă va lăsa să intru în obstacole, mai ales din moment ce vor fi o grămadă de oameni urmărindu-ne tot timpul, nu-i aşa, Trish?

— Ai nimeri trei din trei. Deci ce zici?

Are logică. Un alergător de orientare nu trebuie decât să mă împiedice să intru în obstacole şi nici chiar genul ăsta de accidente nu mă sperie. Nu am nevoie să am lângă mine un sfânt, ci doar pe cineva dispus şi capabil să o facă şi, mai mult ca orice, am nevoie de cineva rapid.

— Parker?, spune Trish.

— Îmi poţi spune C.C.

Îi întind mâna.

— Sensul cuvintelor poate rămâne micul nostru secret.

Trish râde şi îmi strânge mâna.

— Ne vedem după ore.

După ce pleacă, îi spun lui Sarah:

— A râs cumva dintr-un respect tocmai descoperit şi acceptat cu greu sau îşi dădea ochii peste cap pentru că crede într-adevăr că sunt o idioată?

— Contează?

— Câtuşi de puţin. Făceam şi eu conversaţie.

⁘ ⁘ ⁘

După ore, Molly merge cu mine până la vestiar, apoi ne despărţim şi ea porneşte spre tribună, să citească, în loc să stea în sala de curs a

mamei sale. Noul nostru plan este ca ea să facă ce vrea o oră, cât sunt pe teren, apoi să ne facem temele și să lăsăm trigonometria la urmă, când vine și Kent, după antrenamentul de fotbal.

Aleg un costum de sport în biroul antrenorului și îl probez. Aș fi preferat ca maioul și șortul să nu fie atât de strâmte, dar merge. Dacă tot alerg de față cu lumea, prefer să simt că hainele stau strâns decât să fie lăbărțate.

— Parker, eu sunt, îmi spune Trish din stânga mea. Sunt aici.

— Cine? Unde?

Îmi întorc capul în toate părțile de parcă aș căuta vocea ei.

— Eu sunt. Trish. În dreapta ta, adică în stânga. În stânga ta.

— A, bine, mersi că mi-ai spus. Știi bine că nu-ți pot recunoaște vocea și nici de unde vine.

— Doamne, ești așa o javră. Chiar s-ar putea să-ți spun C.C.

— Zvonurile sunt adevărate. Mergem mai repede dacă te iau de braț. Oricum bastonul meu e îndoit. Doar dacă nu cumva ți-e teamă că lumea va crede că suntem împreună.

— Ai vrea tu.

Ieșim pe teren cu pași siguri, iar eu merg cu brațul liber întins ușor înainte, să mă apăr în caz că are de gând să mă îndrume într-un zid sau într-un stâlp. Nu se întâmplă, dar nu am de gând să trag concluzii pripite.

În timp ce facem exercițiile de încălzire, domnul Underhill ne spune că ar trebui să începem încet și să ne obișnuim doar să mergem una lângă cealaltă, apoi să alergăm ușor și să mergem din ce în ce mai repede doar dacă ne simțim sigure pe noi. Credeam sincer că vom trece direct la alergările în sprint moderat și la blocstarturi. Mă bucur că a vorbit el primul.

După cum ne-a sfătuit antrenorul, mă țin de mână cu Trish și mergem de-a lungul pistei. Aud oameni care vorbesc între ei și se mișcă de colo-colo în jurul nostru, pași și zăngănitul unor echipamente de sport. S-a strâns apă la jumătatea liniei drepte, în partea opusă, suficient de adâncă încât să riscăm să împroșcăm apă peste tot. Trish spune că s-a adunat din cauza unei stropitori stricate. Semnalez spusele ei ca pe o posibilă cacealma și pun deoparte informația asta în minte pentru mai târziu, deși pista cauciucată nu devine alunecoasă când e umedă, așa că nu îmi fac griji.

După o tură de pistă începem să alergăm ușor. Mă așteptam ca genul ăsta de alergat în pas sincron, balansând brațele în tandem, să fie mai dificil, dar se pare că nu e mare lucru. Provocarea constă în distingerea între agitația mișcărilor obișnuite și momentele în care Trish virează în mod intenționat. După câteva ture începem să vorbim despre asta în timp ce alergăm, așa încât să nu mai fiu nevoită să ghicesc.

Oricât de mult mi-aș dori să alerg mai repede, îmi dau seama că asta nu se va întâmpla astăzi. E vorba doar despre exercițiile de bază, ne obișnuim fiecare cu mișcările celeilalte la pas ușor. Nu trece mult timp și-mi dau seama că treaba merge surprinzător de bine, cu toate că șosetele îmi sunt ude leoarcă.

Scott ni se alătură pe o tură, dar e incomod, pentru că Trish ne tot întrerupe conversația ca să îmi dea indicații, așa încât nu putem vorbi normal. În cele din urmă ne spune că ne va lăsa să ne vedem de treabă și se îndepărtează. Mă face să cred că regretă că nu aleargă el lângă mine. Poate îmi fac doar speranțe nejustificate.

După ce pleacă, Trish spune:

— Jur că, dacă îl rănești din nou, te las pe cont propriu. N-ai decât să alergi cu Patricia și cu ghionturile ei.

— Ţi-a spus Jason toată povestea? Adică chiar totul?

— Da, totul. Cred că e o prostie. Adică, eraţi în gimnaziu. Mare scofală.

Nu îi răspund. Mă întreb dacă ar fi avut aceeaşi părere la 13 ani. Probabil. Eu sunt cea paranoică.

— Îl placi?, îl întreb.

— Toată lumea îl place pe Scotty.

— Ştii la ce mă refer.

— A, nu, nu în sensul ăla.

— Eşti sigură?

— Ce, doar pentru că îţi place ţie, ar trebui să le placă tuturor?

— Nu, cred doar că ar trebui să îţi placă mult de cineva ca să poţi să mă ataci aşa cum ai făcut.

— Le iau apărarea celor care nu se apără singuri.

— Eşti sigură?

— Eşti cumva un papagal? Scotty e de treabă, dar mi-ar plăcea un tip cu o spinare mai ţeapănă. Un tip pe care nu ar fi *nevoie* să îl apăr.

— Are spinare, crede-mă.

— Se pare că descoperim de ce tu vrei să îi porţi copilul, iar eu nu.

Izbucnesc în râs. Ea nu râde.

— Vorbesc serios, dacă te joci cu el câtuşi de puţin, s-a terminat între noi.

Îi las lui Trish ultimul cuvânt; am impresia că asta îşi doreşte. După alte câteva ture, ea trebuie să plece – se antrenează şi pentru cursa cu obstacole, iar antrenoarea Rivers a anunţat o întâlnire care nu se va termina prea curând. Mă apucă de umeri şi mă întoarce şi spune:

— Acum eşti cu faţa spre vestiar.

Apoi pleacă cu paşi fermi.

Îmi pun o cască în ureche și o sun pe Molly.

— Hei, spune ea. Îți dai seama că sunt chiar aici în tribună? La linia de 50 de metri? Și te urmăresc?

— Știi foarte bine că nu știu unde ești. Ești gata de plecare?

— Ați terminat deja?

— Atât pe astăzi. Are altele de făcut.

— Știi balta aia prin care tot treceai?

— Da, spun eu râzând. Mă ghida fix prin ea, nu?

— Nu, te îndruma *departe* de ea.

— Pe bune?

— Ca să alerge *ea* prin partea cea mai adâncă și să te ude și mai tare. A făcut tot felul de chestii să te ude cât de mult posibil.

Izbucnesc din nou în râs.

— Nu te deranjează?

— Nu, spun eu. Sper că a înveselit-o.

— Se pare că toată lumea are de câștigat. Nu avem mult de lucru, iar Stockley mai are până să termine antrenamentul de fotbal. Hai să mai stăm puțin la soare. Te ghidez de aici. Fă la stânga puțin.

Așa fac.

— Încă puțin... bine, acum ești cu fața la mine, dar sunt câțiva tipi între noi așa că stai puți...

— Am o idee mai bună. Am prea multă energie ca să stau jos.

Îmi strecor telefonul înapoi în buzunarul interior strâmt al pantalonilor și astfel îmi eliberez mâinile. Mă întorc cu spatele la Molly.

— Dacă încep să merg acum, voi merge drept de-a lungul pistei?

— Puțin la dreapta... încă puțin... prea mult... gata.

Încep să merg.

— Spune-mi *dreapta* sau *stânga* să rămân pe centru și să mă feresc de alți oameni sau... de fapt nu au amenajat încă pista cu obstacole, nu? Nu sunt garduri sau mai știu eu ce?

— Nu, e liber, sunt doar oameni.

Încep să merg de-a lungul pistei. După câteva ture ne-am cizelat tehnica astfel încât Molly spune doar *înăuntru* și *în afară* ca să mă ghideze înspre benzile din interior, respectiv cele din exterior, din moment ce dreapta și stânga mea se tot inversează, iar ale ei rămân la fel și e derutant. De asemenea, îmi spune *drept* și *curbă* când schimb direcția și îmi vorbește în general pe măsură ce merg, din moment ce nu avem de ce să fim tăcute.

Pe lângă mine trec câțiva alergători. Cred că sunt singurele persoane de pe pistă care aleargă și nu stau pe loc sau merg, așa încât Molly nu e nevoită să mă ghideze printre oameni; ei trebuie să mă ocolească pe mine.

— Drept, spune Molly. Înăuntru... înăuntru... gata, e bine.

Încep să alerg ușor.

— Wow, Parker! Înăuntru... ÎNĂUNTRU... în afară... gata, bine. Ești sigură că... *curbă!* Înăuntru... înăuntru... în afară... înăuntru... înăuntru... aproape ai ajuns... bine, acum drept. Mergi în afară, în afară. Bun. Doamne, Parker... oprește-te!

Mă opresc.

— Ce am în față?

— Nimic. Doar că e o nebunie! Nu vreau să te rănești.

— Nici eu, de aceea mă ghidezi tu.

— Ar fi mai bine dacă nu te-aș ghida. Doar pentru că vrei tu să alergi, asta nu înseamnă că ai dreptul să mă implici și pe mine în nebuniile tale! Nu vreau să te încurajez până când intri într-un gard.

— Atunci nu o face.

— Bine, hai să...

— Nu, adică nu mă ghida spre vreun gard.

Încep să alerg din nou.

— Parker!

Nu îi răspund. După ce fac zece paşi în tăcere, trebuie să mă opresc.

— Molly?

— Ce faci?

— Ce?

— Sunt multe lucruri pe care vreau să le fac, dar nu pot. Mă împac cu situaţia asta. De ce e diferit în cazul tău?

— Nu pot să văd, dar pot să alerg – nu îmi trebuie decât indicaţii. E un fel de... dans lent, nu? Dacă nu ai partener, lumea îţi spune să îţi găseşti unul, nu îţi spune că nu poţi dansa. Dacă nu vrei să fii partenerul meu, e în regulă – îmi dau seama că probabil te plictiseşti stând acolo, strigându-mi indicaţii –, dar să nu îmi spui că nu pot alerga.

— Scuze, am... m-ai luat pe nepregătite. E bizar că sunt mai îngrijorată pentru binele tău decât eşti chiar tu.

— Ţi-am spus că sunt o binecuvântare amară pe alocuri.

— Sper doar că tot alergatul ăsta... că alergi înspre o ţintă, nu că *fugi* de ceva.

— Ha. Ei bine, nici măcar cei mai înţelepţi nu îşi pot da seama.

— Asta... asta e cumva o replică din *Stăpânul Inelelor*?

— Adevărul e adevăr, indiferent de unde vine. Oricum, cred că am terminat. Mi-a intrat apă în adidaşi şi vreau să schimb şosetele astea umede. Mă conduci până la vestiar?

— Bine, cobor imediat. Ai de gând să mă pui să te ghidez din nou mâine?

— Nu pot să te pun să faci nimic. Sper că Trish îmi va fi alături pe tot parcursul antrenamentului mâine, dar, dacă nu, atunci... eu, Parker Grant, altfel zisă Nebuna de Legat, o eliberez pe Molly Ray de

toată responsabilitatea pentru orice accident sau alt fel de calamitate care ar putea surveni în urma alergării în beznă, în timp ce Molly mă ghidează prin telefon. Cum sună?

Îmi închide.

Îi aud vocea la câţiva metri distanţă şi se apropie.

— Cred că mai mult de atât nu pot să cer.

TREIZECI

Următoarele zile trec ca printr-o ceață de cursuri de rutină, mese de prânz și teme, iar la orele de discuție cu profesorii nu vine nimeni. Alerg la ora mea obișuită, dar mă trezesc mai devreme și îmi fac încălzirea în camera mea în loc să o fac pe terenul Gunther, ca să le aud pașii lui Scott și Jason trecând prin față. Vorbesc cu Scott și cu toți ceilalți la ora de trigonometrie și apoi pe teren, după ore. Trish intervine ferm în conversații, de parcă ar fi însoțitoarea mea; sau, mai bine zis, însoțitoarea lui Scott.

Vineri, după ore, Molly merge cu mine până la vestiar, chiar dacă am la mine un baston nou-nouț primit ieri. Apoi pleacă spre tribună în timp ce mă schimb. Trish mă găsește și pornim împreună spre teren. E o zi caldă, iar eu am multă energie.

Am stabilit cu antrenorul să nu ne batem capul cu blocurile de start și nici măcar cu alergatul în sprint câteva săptămâni. Deocamdată încercăm să ne obișnuim cu ceea ce el numește alergatul cu funia – am ajuns să putem alerga ținându-ne de capetele opuse ale unui șiret făcut laț, în loc să ne ținem de mână. Teoretic, nu avem nevoie de o funie atât de scurtă ca să putem alerga ușor, dar pentru alergările în sprint va fi nevoie să ne sincronizăm perfect, așa că rămânem strâns legate una de cealaltă, una lânga alta și sincronizate la pas. De acum încep să simt mai bine pista ovală, cu toate că e limpede că nu voi putea niciodată să alerg de una singură – indiferent cât de mult stau să număr pașii, nu voi putea să parcurg curbele –, dar trupul meu se

învață cu tot spațiul, iar alergatul împreună cu Trish decurge din ce în ce mai lin în fiecare zi.

Trish nu are antrenament pentru cursa cu obstacole azi și nici pentru cea de 1 000 de metri, cealaltă distanță pe care aleargă, așa că putem alerga oricât vrem. Fapt care o dezavantajează pe ea. Eu aș putea să alerg în felul ăsta o veșnicie.

După vreo douăsprezece ture, îi spun:

— Ești gata să alergăm?

— Dar *alergăm*...

Încep să râd.

— Ăsta e doar jogging!

Cred că am parcurs cam patru kilometri – nu prea am ținut socoteala –, o distanță mult mai mare decât cele cu care e obișnuită, dar îmi închipui că mai are încă multă energie, având în vedere cât de ușor alergăm.

— Eu sunt doar cârma, spune ea pe un ton hotărât. Tu ești motorul.

Încep să accelerez ușor, ca să păstrăm ritmul. Odată ce depășim ocolul, măresc pasul până la următoarea curbă. Odată depășită și asta, accelerez și mai mult.

Ei bine, acum *alergăm*! Nu e viteza mea obișnuită de sprint, dar alergăm cum trebuie oricum.

Următoarea cotitură e mai dificilă, pentru că modul în care traversăm curba se schimbă în funcție de viteză și nu suntem obișnuite să mergem atât de repede.

— Annie!, strigă Trish. Annie, mișcă!

Alerg în continuare, având încredere în Trish că mă va opri dacă nu îi putem ocoli cu ușurință pe cei din fața noastră sau dacă ei nu se dau din cale.

Ajungem din nou pe linia dreaptă. Măresc viteza.

— Gary!, strigă Trish. În stânga ta!

Aud şuierul unui megafon pornit. Vocea domnului Underhill răzbate tot terenul.

— Toată lumea să elibereze benzile trei şi patru! Nu o puneţi pe Oberlander să facă totul – are mâinile pline.

Pline cu mine.

Îl aud pe un tip zicând „Doamne" în momentul în care vuim pe lângă el – poate e tipul ăsta, Gary, nu ştiu –, iar Trish mă trage la stânga şi intrăm în curbă.

Am ajuns la limita de paşi pe secundă a lui Trish. Îmi dau seama, pentru că, în momentul în care accelerez puţin mai tare, începem să ne desincronizăm şi sunt nevoită să încetinesc puţin. E bine că ea aleargă în stânga mea, pe interior, să mă tragă după ea cu funia, în loc să mă împingă, din moment ce aşa distanţa ei e puţin mai scurtă decât a mea, fapt ce compensează viteza mea mai mare. Nu va fi nevoie să ne facem griji cu privire la curbe când vom începe să exersăm alergarea în sprint, dar parcurgerea ovalului ne va învăţa să rămânem împreună în condiţii mai dificile.

— Mai mult loc! ţipă Trish, cu toate că e mai mult un strigăt răguşit.

Nici nu se gândeşte să mă lase să o întrec, chiar dacă ar fi să moară.

Îmi dau seama că încearcă să mă ţină pe benzile eliberate de antrenor, o încercare mai dificilă decât simpla parcurgere a ovalului. La următoarea curbă mă desincronizez din nou, mă împiedic – nu foarte grav – şi trag de funie, dar Trish se ţine bine. Îmi regăsesc echilibrul şi totul e bine din nou.

Mai mult decât bine.

Alerg pe o *pistă*!

Virez! În acest moment am ajuns să alerg fără oprire mai mult decât am alergat vreodată.

— Parker! gâfâie Trish. Trebuie... să ne... oprim...

— Ce e?

Încetinește, iar eu îi egalez pasul și o las mai ușor. Ne oprim.

— Bravo, Parker! strigă Molly din tribună.

Câteva persoane bat din palme de câteva ori.

— Te-ai rănit?

Poate a făcut o luxație.

— Nu, spune ea, trebuie... doar... să fac o pauză...

Auzind că e bine, o strâng în brațe și o ridic de la sol. Se ține strâns de mine ca să nu cadă. O așez la loc și îi șoptesc la ureche:

— Mulțumesc!

— Pentru ce?

Cum să îi explic cât de incredibilă e senzația asta? Să pot alerga atât de mult fără a fi nevoită să mă opresc la fiecare 100 de metri ca să văd unde mă aflu și să mă orientez la loc înainte să încep din nou.

— Pentru că alergi cu mine, spun eu. Vrei să stai jos?

— Nu, spune ea. Adică, da... adică... trebuie să merg până la baie.

— A, scuze! spun eu râzând. Du-te. Știi unde să mă găsești.

— Revin... într-un... minut. Ei bine... poate mai mult... de un minut.

Se îndepărtează, iar eu strâng funia în jurul încheieturii. Îmi scot telefonul, îmi introduc căștile și o sun pe Molly. Telefonul e înapoi în siguranță înainte ca ea să răspundă.

— Ești gata? o întreb.

— Unde se duce Trish? Credeam că nu are nimic de făcut vineri.

— S-a dus până la baie. Dar nu vreau să mă odihnesc. Mă ghidezi?

— Doamne, serios? Credeam că azi sunt în siguranță.

— De ce ai crezut asta?

— Pentru că sunt proastă. Doar că nu sunt. Îmi dau seama că de fapt nu vrei să te odihnești. Te gândești să alergi mai repede decât poate Trish. E o nebunie.

— Nu mă gândeam la asta... dar... acum mă gândesc.

— Perfect.

— Cum arată pista?

— Alergătorii circulă mai mult pe benzile interioare.

— Deci ar trebui să fie bine dacă alerg spre exterior? Nu sunt echipamente sau altele?

— Azi totul e liber.

— Gata?

— Ești conștientă că porți eșarfa cu stele, nu? Vei vedea stele adevărate dacă intri într-un gard.

— Poți să-mi spui mai multe, să știi, nu doar cum să iau curba. Spune-mi să încetinesc sau să mă opresc dacă mă apropii prea mult de ceva.

— Bine, atunci. Hai să o luăm razna!

Molly îmi spune să mă răsucesc până când ajung cu fața spre lungul pistei. Am de gând să alerg în pas ușor o tură întreagă la viteza asta, să îmi intru în ritm având-o pe Molly la ureche.

La prima curbă aud o voce necunoscută care spune când alerg pe lângă ea:

— Ce naiba face?

Pe la jumătatea celei de-a doua linii drepte aud încă câteva comentarii și le ignor. Aș vrea să alerg mai repede, dar nu știu dacă Molly mă poate ține pe pistă. Accelerez încet, să descopăr viteza ei maximă.

La a doua curbă nu mai pot să ignor lumea. În jurul meu aud haosul, oamenii strigă unii la alții, dar nimeni nu îmi spune să mă opresc. În urechea mea, vocea lui Molly e sigură și calmă.

— Înăuntru... înăuntru... drept... în afară... bine...

Continui să alerg... mai repede... mai repede...

Aud iar șuierul megafonului.

— Grant! Ce...

Vocea antrenorului devine mai slabă, dar rămâne amplificată, de parcă și-ar fi întors gura de la megafon.

— Cum de aleargă așa?

Mai repede. La următoarea curbă îmi înclin ușor trupul și leg vocea lui Molly de picioarele mele.

— Înăuntru... înăuntru... Bine... înăuntru... în afară... înăuntru... Bine... drept acum...

— Toată lumea să părăsească pista! strigă antrenorul prin megafonul lui. Faceți-i loc!

— Dacă pista... e liberă... îi strig lui Molly, sperând că microfonul care zboară de colo-colo îmi va percepe vocea, îndrumă-mă... spre... benzile... centrale...

— Acum, ai o grămadă de spațiu liber. Aleargă drept, deviezi spre centru... Bine, acum în afară... în afară... Bine, ești bine. Urmează curba...

Acum că știu sigur că pista e liberă cât e de lată și că eu mă aflu în centru, pot să alerg și mai repede. Părăsind curba, accelerez și mai mult.

Doamne, e fantastic! Să pot alerga din nou fără să fiu nevoită să mă opresc la fiecare zece secunde... Oare oamenii fără componente defecte cunosc senzația asta? Aș fi simțit vreodată așa ceva dacă nu aș fi fost oarbă? Să pierzi ceva prețios, să plângi după acel lucru și apoi deodată să îl recapeți?

Următoarea tură e mai agitată – la viteza asta îi fac probleme lui Molly, pentru că îmi schimb prea mult direcția la fiecare indicație. Încerc să îmi schimb orientarea mai ușor când îmi dă indicații și să îi dau voie să îmi strige pe un ton mai alarmat atunci când nu virez suficient de puternic.

La următoarea linie dreaptă dau tot ce pot. Zbor!

Lumea strigă, aclamă și țipă: „Haide, Parker!" Mai mult din stânga mea, adică din terenul din mijloc, dar și din dreapta mea, când trec pe lângă tribune pe liniile drepte.

Las în urmă o nouă curbă, iar strigătele se transformă în scandări ritmate… „Par-ker! Par-KER! Par-KER!"

Aud uralele din stânga și din dreapta și în căștile din urechi, de unde vin uralele înregistrate de microfonul lui Molly...

— În afară... Par-KER!... În afar... Par-KER!... Înăun... Par-KER! PARKER! ÎNĂUNTRU ÎNĂUNTRU STOP STOP...

Piciorul îmi aterizează pe o suprafață nouă, nu pe pistă, nu pe cauciuc, nu pe gazon – am părăsit complet pista și mă îndrept înspre vestiar la viteză maximă.

— STOP STOP STOP! strigă lumea, dar mai mult e vocea lui Molly care îmi sfâșie timpanele și mă izbesc în cineva și ne prăbușim cu putere...

... dar impactul nu e atât de puternic pe cât ar fi trebuit să fie. Nu a fost o ciocnire accidentală – cineva m-a prins, am căzut și am aterizat pe el. Podul palmelor și genunchii alunecă pe pământ, capul îmi ricoșează de pe un piept solid, dar în mare parte nu mă doare. Stăm pe jos cu trupurile cu totul întinse și mă strâng brațe puternice.

Vocea lui Scott e o șoaptă aspră în urechea stângă.

— *Ți-ai ieșit din minți?*

Îl sărut puternic pe obraz.

— Da!

Lumea ne ajută să ne ridicăm, ceea ce pentru mine e mai mult un chin decât un ajutor. Cred că trebuie să adaug o regulă care să spună că persoanele oarbe trebuie lăsate să se ridice singure atunci când cad.

— Eşti rănită?

Antrenorul e în faţa mea şi pare pe jumătate îngrijorat şi pe două treimi supărat de-a dreptul.

— Nu am rupt nimic.

Îmi verific rănile. Par cărnoase, dar uscate, aşadar nu a apărut sângele încă.

— Nu vei mai face *niciodată* asta!

— Sper şi eu! spun râzând.

— Nu mă refer la prăbuşire! Nu vei mai alerga niciodată ca o maniacă cu cineva care îţi spune încotro s-o iei printr-un afurisit de telefon! Niciodată nu s-ar permite aşa ceva într-o competiţie, aşa că e lipsit de sens şi pur şi simplu stupid!

Şi pur şi simplu înviorător!

— Treci la duş! Gata pe azi!

— O duc eu, spune Scott.

— Da, aşa să faci! Cât despre voi, restul, spectacolul s-a terminat! Înapoi la treabă!

Scott mă trage de braţ – bănuiesc că ne îndreptăm spre sala de sport. Apoi aud o droaie de paşi foşnind pe podea, iar cineva încalcă Regula Numărul 2 şi intră în mine cu o îmbrăţişare de urs.

Molly îmi şopteşte-ţipă în ureche:

— Nebuna naibii! Îmi pare atât de rău, Parker!

— *Mie* nu îmi pare rău!

Îi dau drumul.

— Mâine la aceeași oră?

— Ba bine că nu! spune Scott. Ce făceai? Te dădeai mare înaintea tuturor prietenilor?

— Bine-nțeles că nu. Molly...

— Nu doar Molly. Toată lumea.

— Toată lumea?

— Sarah...

— Sarah nu e aici.

— Bună, Parker, spune Sarah. Drăguță alergare.

— Sarah, ce...

— Și Faith, mă întrerupe Scott. Și Kennedy și...

— Faith?

— Prezentă, spune ea pe tonul ei istovit de viață, încercând să își ascundă sub el tonul de inimă-în-gât-de-grijă.

— Și Lila, continuă Scott. Și... și...?

— Sheila Miller. Bună.

— Sheila? Ce căutați aici? Mă urmăreați? De ce nu ați spus nimic?

— Le-am spus să vină să te vadă cum alergi, spune Molly. Au apărut după ce am început, așa că nu am avut cum să-ți spun.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Sheila. De ce ai ratat curba aia?

— După ce a început toată lumea să strige, nu am mai putut auzi indicațiile lui Molly. Mi-am dat seama și eram pe cale să mă opresc, dar am dat de tipul ăsta.

Îi fac semn lui Scott, care mă trage în continuare după el cu pași grăbiți, în timp ce toată lumea vine în urma noastră ca un roi de albine.

— Cum ai reușit să ajungi în fața mea?

— Alerga înainte și înapoi pe diagonala terenului, spune Sarah.

— Poftim?

— Era evident ce urma să se întâmple, spune Scott. Când aveai să pierzi controlul, aveai să deviezi larg în timpul unei curbe într-unul din cele două locuri. Nu a fost greu să alerg în linie dreaptă între acele două colțuri, ca să te prind dacă se întâmpla să părăsești pista, ceea ce știam că se va întâmpla și s-a întâmplat.

Îi zâmbesc larg.

— Ești atât de isteț.

Simt ciment sub picioare; aproape am ajuns la sala de sport.

— Cine e isteț?

E Trish.

— Eu, se pare, spune Scott pe un ton sever. Doar pentru că sunt singurul de aici care știe că nu trebuie lăsată fata asta pe cont propriu. Trebuie să o păzești.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Trish. Ce e cu mulțimea?

Nimeni nu răspunde, cel puțin nu din câte aud.

— Doamne, Parker... spune Trish dând ochii peste cap. Am lipsit doar cinci minute. Ce ai fi putut să faci în cinci minute?

TREIZECI ŞI UNU

Mă schimb înapoi în hainele de liceu; e mai simplu să fac duş acasă şi să îmbrac pijamale pentru restul după-amiezii. Trish face la fel şi pleacă prima. O sun pe Sheila, care aşteaptă în parcare şi îşi ascultă CD-urile în maşină. Se oferă să vină să mă ia, dar îi spun că nu e nevoie, că vin la ea în câteva minute.

Când dau să ies din sala de sport, Scott spune:

— Parker.

— Hei, eşti încă aici? Ce planuri ai în weekend?

— Ce? Nu ştiu. Uite ce e... nu poţi să continui aşa.

— Cum să continui?

— Nu poţi să te tot arunci în hău ştiind că voi fi acolo să te prind. Dacă nu te-aş fi prins... Eram la *patru metri* de tribună! De data asta ţi-ai fi rupt câteva oase. Sau mai rău! Nu... nu e cinstit.

— Cinstit? spun eu şi îmi răsare furia.

Dar nu ştiu ce să cred. Pare supărat, şi totuşi aud altceva în glasul lui. Îi e teamă.

— Nu poţi să presupui pur şi simplu că îţi voi fi mereu alături să te protejez. Nu e sarcina mea.

— Nici măcar nu ştiam că erai acolo. Doar pentru că alergi prin dreptul casei mele în fiecare dimineaţă, asta nu înseamnă că am impresia că mă urmăreşti peste tot – Doamne, nu faci asta, nu?

— Bine-nţeles că nu.

— Ştiai că am mers pe jos de la liceu spre casă săptămâna asta şi că mi-am îndoit bastonul şi am rămas singură în necunoscut? Crezi că m-am supărat că nu m-ai salvat?

— Nu ştiam.

— Normal că nu ştiai. Eu doar fac ce fac. Nu are nicio legătură cu tine. Nu ştiu de ce îţi faci atâtea griji. Doar nu suntem împreună.

— Oricum îmi fac grji pentru tine.

— Atunci nu ştiu ce vrei de la mine. Îţi sunt recunoscătoare că m-ai prins, sigur, da, îţi mulţumesc, dar nu trebuie să te simţi în mod special responsabil pentru mine.

— Dar aşa mă simt.

— De ce?

Tăcere.

— Pentru că sunt oarbă?

— Bine-nţeles că nu.

— Eşti sigur? Dacă ar apărea cine ştie ce altă persoană oarbă în liceu, nu ai fugi de colo-colo să o protejezi şi pe ea?

— Nu ar fi nevoie – câte persoane oarbe crezi că aleargă de colo-colo?

Încep să râd, dar el nu râde. Doamne, e atât de... Cum aş putea să îl uit?

— M-am înşelat mai devreme, spun eu cu inima împăcată, fapt pentru care sunt recunoscătoare. De fapt te-am iubit luna trecută şi tot timpul de dinainte. Am crezut doar că Scott pe care îl iubeam s-a dovedit a nu fi real. L-am iubit pe acel Scott care credeam că eşti şi l-am urât pe Scott care s-a dovedit că eşti de fapt. Apoi am aflat că acel Scott pe care îl uram era cel fals. Pe tine, pe adevăratul Scott nu am încetat niciodată să îl iubesc.

Wow, ce încâlceală a ieşit. Cum aş putea să îi spun mai limpede?

Liniştea mea interioară îmi spune să nu încerc. În loc de asta spun:

— Poate că lucrurile sunt complicate acum şi confuze, dar putem să descâlcim problema. Noi doi suntem cele mai sincere persoane pe care le cunoaştem, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Atunci spune-mi una din două. Spune-mi *da, te iubesc, dar...* Ori spune-mi *nu, nu te iubesc, dar...* Şi putem continua de aici.

— Nu e atât de simplu.

— De asta am adăugat acel *dar*, pentru părţile complicate. Trebuie să începem de undeva.

— Asta e problema. Când tatăl tău m-a alungat, eram pregătit să aştept, dar credeam că va dura o săptămână sau două, poate o lună. Apoi a venit vacanţa de vară, iar lunile au trecut cu o viteză de melc, până când în cele din urmă, la câteva săptămâni după începutul anului întâi, când m-am trezit într-un liceu diferit, unde nu aveam să ne întâlnim, mi-am dat seama. Nu erai doar supărată pe mine, erai *dusă*. Nu aveai să te mai întorci niciodată.

— Ştiu... Îmi pare rău.

— Ştiu că îţi pare rău, dar aşa cum tu aveai în minte acest Scott diferit pe care ţi-l închipuiseşi, acest Scott care te-a trădat, aşa am avut şi eu în minte o versiune a lui Parker care era în stare să arunce pe geam într-o clipită întregul trecut petrecut împreună şi întreaga noastră prietenie şi... şi să dispară pur şi simplu, fără nicio vorbă.

Încep să plâng. Cel puţin în interior, lacrimile îmi umezesc eşarfa. Mă străduiesc să respir normal. Nu ca să mă ascund; pur şi simplu nu vreau să se oprească din vorbit.

— O iubesc pe acea Parker? Îmi pare foarte rău că am rănit-o, dar faptul că a dispărut aşa simplu... Iar acum ai hotărât că acel Scott ticălos din mintea ta nu e real şi a dispărut, iar acum a rămas doar acel Scott adevărat... dar...

Nu vrea să spună restul. Nici eu nu vreau.

— Dar acea Parker din mintea ta sunt chiar eu.

Nu îmi pot stăpâni tremurul din voce – mă străduiesc să nu o fac să tremure şi mai mult.

— Eu chiar te-am abandonat.

— Da.

— Aveam... aveam...

Aveam doar 13 ani!

Doamne, *nu* voi spune asta. Scott merită un răspuns mai bun. Merită o fată mai bună ca mine. Şi nu îmi plâng de milă; e doar adevărul. Un adevăr rece şi hidos. Le doreşti ce-i mai bun celor pe care îi iubeşti.

Reuşesc să îmi stăpânesc suspinele, dar sunt sigură că ştie că plâng. Nu am ce să îi spun. Nici măcar nu îi mai pot spune că îmi pare rău şi să îl rog să mă ierte. Nu aş vrea să ierte pe nimeni care i-ar fi făcut ce i-am făcut eu.

— Aşa că... e complicat, bine?

Dau din cap şi încerc să opresc tremurul din umerii mei.

Aud apropierea unor paşi.

— Dar suntem prieteni. Uite, am ceva pentru tine. L-am făcut la Marsh, imediat după acea întâmplare. Să ţi-l dau când aveai să te întorci. În ultimul timp am început să îl port cu mine încercând să îmi fac ordine în gânduri... uite, întinde mâna.

Îmi atinge palma ceva uşor şi metalic, cu un bold. Un ecuson.

Nu am încredere în vocea mea încât să îl întreb ce e scris pe el, dar apoi simt proeminenţe pe faţă; e scris în Braille. Ca şi cum ar fi împuns metalul moale cu un ac micuţ.

Nici nu reuşesc să citesc totul, pentru că mi se taie respiraţia. Dintre toate ecusoanele de pe vesta mea, niciunul nu e scris în

Braille. Am lipit etichete cu textul în Braille pe spatele lor, ca să îmi dau seama ce spun, dar ecusonul ăsta are scris în Braille pe partea din față, e primul ecuson al cărui text e pentru mine, nu pentru ceilalți.

Îmi trec degetele pe suprafața scrisului:

nu e nevoie
să vezi
ca să crezi

Cedez.

Suspin și plâng, nu de isterie sau de teamă, ci pentru că simt o tristețe profundă, de parcă întreaga lume s-ar apropia de sfârșit, iar eu nu pot face nimic. Scott mă ia în brațe, iar eu îmi îngrop fața în pieptul lui.

Durează câteva minute să dau totul afară. La un moment dat încearcă să îmi mângâie părul, dar e incomod din cauza eșarfei, așa că mă ține doar strâns. Poți deduce multe dintr-o simplă îmbrățișare dacă ești atentă și nu observ nicio urmă de reținere în îmbrățișarea lui. Nu se agită, de parcă ar putea continua așa la nesfârșit. Și eu aș putea. Dar trebuie să îi dau drumul. În cele din urmă mă desprind de el.

Îmi revine vocea.

— Nu poți avea încredere în mine, pentru că nici eu nu am avut încredere în tine. E cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată. Nu o voi repeta niciodată. Îți promit.

— Ei bine, spune el pe tonul lui zâmbitor și trist. Asta spui *acum*...

— Vorbesc serios. Pot să accept că nu vrei să fim împreună, dar nu aș putea trăi știind că nu vei mai avea încredere în mine niciodată. Vreau să își dovedesc că poți... Doar că nu știu cum.

— Nu ar fi vorba despre încredere dacă ar trebui să îmi dovedești ceva.

— Nu, asta ar fi credința, spun eu, iar inima îmi bate puternic în piept și în gât din cauza ideii care tocmai mi-a apărut în gând. Încrederea... are nevoie de dovezi.

Fac un pas înapoi.

— Ce e?, întreabă el.

— Suntem singuri? Adică nu mai e absolut nimeni în jur? Vreau să îți arăt ceva... ceva ce nu am mai arătat nimănui, ceva ce nu vreau să mai vadă nimeni altcineva.

— Nu e nimeni în preajmă, dar nu vreau să faci nimic din ce nu vrei să...

— Dar *vreau*. Ești sigur că nu ne vede nimeni? Ești perfect *sigur*?

— Nu mai e nimeni aici, promit, dar...

— Șșș, spun eu.

Îmi ridic încet ambele mâini și dintr-o singură mișcare lină îmi dau jos eșarfa.

— Parker...

Îmi șterg lacrimile de pe chip și îmi cobor mâinile.

Deschid ochii. Ochii mei morți, pustii, inutili.

Mă concentrez să îmi dau seama cum reacționează Scott. Nu aud nimic, nici măcar respirația lui. Cred că își ține respirația. Eu sigur mi-o țin. Mă simt de parcă aș putea să nu mai respir niciodată.

Ăsta e aspectul legat de orbire pe care îl detest *din toată inima*.

— Sunt albastru-verzui, șoptește el. Ca marea.

O spune pe tonul lui de iubit. Respir adânc, să mă bucur de momentul ăsta cât de mult pot.

— Știu că așa erau înainte.

— Încă sunt așa. Sunt fermecători.

Pufnesc pe nas.

— Da, sigur.

— Nu te-am minţit niciodată.

Îi aud din nou respiraţia.

— Îmi închipuiam că ai mai multe cicatrici.

— În exterior, nu.

— Ei bine, sunt frumoşi. Mă refer la ochii tăi.

Zâmbesc.

— Seamănă cu ochii mamei mele. Nasul tatălui, ochii mamei.

— Îmi doresc să o fi cunoscut.

— Şi eu... i-ar fi plăcut de tine.

Tăcere.

Ei bine, în afară de zvâcnetul din pieptul meu, din urechi, din atmosfera din jurul nostru...

— Şi... spun eu. În ce direcţie privesc?

Scott râde, aşa că pot să râd şi eu.

— Contează? întreabă el.

— Nu, sunt doar curioasă. La ce se uită?

— Păi, care din ei?

— Doamne, Scott!

Îl plesnesc peste braţ şi mă bucur că îi nimeresc bicepşii.

— Nu se uită la nimic. Nu contează. Nu e nevoie să vezi ca să crezi.

— Aşa e.

Zâmbesc şi îi întind ecusonul.

— E al tău.

— Alege un loc bun.

Mă concentrez asupra mâinilor lui pe care le simt imediat sub gât. După ce termină, îmi leg înapoi eşarfa Noapte Înstelată în dreptul ochilor. O leg încet, să amân cuvintele pe care ştiu că trebuie să le spun acum...

— Nu am niciun drept să îţi cer ceva, dar am nevoie neapărat de o favoare.

— Ce anume?

— Dacă nu vom fi împreună, trebuie să nu te mai porţi atât de frumos cu mine.

— Ce? Suntem prieteni.

— Sunt o prietenă pentru care alergi patru kilometri în fiecare dimineaţă ca să treci prin faţa casei ei? Pentru care ai alergat astăzi înainte şi înapoi pe întinderea terenului de sport? Dacă ai avea o iubită, la început i s-ar părea un gest frumos să ai grijă de fata oarbă, apoi nu i-ar mai conveni. Sunt unele gesturi pe care le faci doar pentru iubita ta. Dacă nu sunt iubita ta, trebuie să încetezi.

— Dar...

— Îmi e foarte greu să îţi cer asta, pentru că îmi place, îmi place mai mult decat orice pe lume... Dar aş suporta ca tu să spui că nu putem fi împreună şi totuşi să te porţi din când în când de parcă aşa am fi. Dacă nu vom fi decât prieteni, trebuie să nu te mai porţi de parcă am fi mai mult de atât. Gesturile astea deosebite pe care le faci îmi plac la început...

Îmi duc mâna la piept.

— Dar apoi mă rănesc pur şi simplu.

Tăcere.

Vreau să umplu golul ăsta tăcut şi să spun mai multe, dar mă forţez să nu spun nimic. E rândul lui.

— Nu spun că nu vom putea fi niciodată împreună, spune el în cele din urmă. Ştiu doar că nu poate fi aşa chiar în clipa asta.

Ameţesc până şi de la atâta lucru. Sunt *fermecată*.

— Ei bine, mai gândeşte-te.

Încerc să vorbesc pe tonul meu rece, obiectiv, şi mă bucur că reuşesc.

— Între timp, te rog, stai și tu acolo cu o pungă de floricele în mână și urmărește dezastrele mele, cum fac toți ceilalți. Poate că voi face vânătăi sau îmi voi rupe câteva oase, dar voi supraviețui.

— Complici mereu lucrurile.

Zâmbesc.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Cât timp am la dispoziție? Să mă gândesc, adică.

— Atât timp cât nu te apropii prea mult, poți să te gândești oricât.

Fac un gest vag.

— Doar nu vezi nicio coadă de tipi la ușa mea, nu?

Chicotește din nou.

— Ar trebuie să fie.

— Vezi, să încetezi cu porcăriile astea chiar acum.

Îmi scot bastonul nou din geantă și îl desfac.

— Complimentele și vorbele dulci nu sunt potrivite în cazul de față. Trebuie să plec. Sheila se întreabă probabil pe unde umblu.

— Te duc eu până la...

— Nu, tu rămâi aici.

— Haide, conduc mulți prieteni până la mașinile lor. Nu e vorba despre ceva deosebit.

— Îmi trebuie mai mult spațiu, bine?

Vocea mea se agață și se împiedică de cuvintele astea.

— Așa, ca să nu mă entuziasmez de fiecare dată când te apropii de mine, în speranța că vei veni să îmi vorbești. Asta e favoarea despre care îți spuneam, de asta am nevoie. Nu te apropia de mine decât dacă ai un scop anume. Altfel nu rezist. Te rog!

Doamne, nu începe să plângi din nou.

— Bine. Fără gesturi deosebite, mai puțin dacă au o însemnătate specială. Promit!

— Mulţumesc. Trebuie să plec.

M-am stăpânit destul de bine, cred – m-am înveselit la urmă, am devenit dezinvoltă, glumeaţă, puternică –, dar acum trebuie să mă îndepărtez. Nu pentru efecte dramatice, ci pentru că vocea îmi va tremura din nou şi pentru că simt că mor în interior. Îmi dau seama că, dacă se va hotărî să nu fim niciodată mai mult decât prieteni, voi trece peste problema asta şi îmi voi reveni, dar asta se va întâmpla mai târziu... mult, mult mai târziu. În clipa de faţă lacrimile îmi umezesc eşarfa, iar pieptul se surpă.

— Ne vedem mai târziu, strigă el în urma mea.

Îi fac cu mâna pe deasupra capului.

— Dacă nu te văd eu prima.

TREIZECI ŞI DOI

Mă trezesc sâmbătă dimineaţa înainte să sune alarma şi apăs butonul care citeşte ora. Stephen Hawking spune că e cinci-treizeci-şi-cinci.

Îmi amintesc că, atunci când mi-am pierdut vederea, câţiva copii m-au întrebat cum de îmi pot da seama când mă trezesc dimineaţa, din moment ce nu pot să îmi deschid ochii şi nu văd nimic. Ar fi trebuit să îmi dau atunci seama ce urcuş abrupt aveam înainte.

Deschid fereastra şi simt aerul răcoros de dimineaţă de afară. E aceeaşi răcoare de câteva săptămâni încoace, dar puţin mai rece.

Îmbrac hainele pentru alergat şi îmi pun şi eşarfa hachimaki. De obicei o las la urmă, pentru ziua de duminică, când stau cu Petey, dar în dimineaţa asta mă simt categoric ca un Vânt Divin.

Încep exerciţiile de încălzire în camera mea, aşa cum fac în ultimul timp, dar nu aud niciun sunet de paşi afară. Termin încălzirea şi apăs pe ceas. Cinci-cincizeci-şi-trei. Aştept să se facă ora şase, dar nu aud nimic. Scott respectă noua noastră înţelegere. Sunt pe cont propriu.

Păşesc până la uşă şi îmi amintesc că Harta Stelelor încă e agăţată acolo. O desprind, o împăturesc de câteva ori şi o îndes în coşul de gunoi. Scot din dulap cutiuţa din plastic pentru pastile, plină cu steluţe, şi o arunc şi pe ea la gunoi.

Ştii că fac asta doar pentru că nu vreau să te mai ţin minte în felul ăla. În fiecare noapte am scos steluţe aurii din cutia aia stupidă şi nu m-am gândit niciodată ce gest morbid e. Cred că, în parte, încercam

să nu te uit, dar era ca o otravă lentă, ca și cum aș ține apă de băut pe noptieră în sticla de vin pe care a golit-o mama în noaptea aia. E uimitor cât de orbi pot fi oamenii când trebuie să distingă binele de rău, adevărul de minciună sau diferența dintre secrete și lucruri pe care încă nu le cunosc.

A, mai știi Regula Numărul Infinit, cea care spune că nu acord o a doua șansă, cea pe care am adăugat-o după ce m-am despărțit de Scott? Am scăpat de ea. E prima regulă pe care am dat-o jos de pe listă. Oricum, nu ar trebui să existe o infinitate de reguli. Nu știu ce era în mintea mea.

Acum drăcușorul din mintea mea mă îmbie să îmi fac griji că nu e liber trotuarul. Ceea ce e stupid, pentru că nu m-am gândit în ultimele luni că verifică cineva traseul și nu mi-am făcut griji, nici măcar după ce am evitat la limită duba familiei Reiche. Dar acum, că știu că Scott m-a vegheat tot timpul, gândul că în dimineața asta nu a trecut pe aici... Of, tată, de ce trebuie să trăim cu drăcușori în creier? Dacă îi dai vreodată de capăt misterului, să îmi spui și mie... în mod subconștient sau mai știu eu cum. Sau într-un vis...

... pentru că nu pot să vorbesc cu tine în continuare așa. Credeam că era o încercare de a nu uita, dar de fapt e o încercare de a nu-mi depăși problemele. Simt nevoia să vorbesc cu oameni care mă pot auzi și care îmi pot răspunde, care pot râde când îi înveselesc și care se pot răsti la mine când o fac pe idioata. Tot încerc să fac totul pe cont propriu, dar învăț atât de multe când am alți oameni în preajmă și — vezi că urmează o situație ironică — de la tine am învățat de fapt în mare parte ce înseamnă independența. Chiar dacă m-ai părăsit mult prea devreme, m-ai învățat suficiente lucruri încât să mă țină toată viața.

Și nu îmi mai este teamă de ceea ce s-a întâmplat poate în noaptea aceea. Indiferent ce s-a întâmplat, nu ar putea schimba câtuși de puțin

toți cei șaisprezece ani în care mi-ai fost alături și mai ales nu ar putea schimba cei nouă ani de întuneric pe care m-ai ajutat să îi străbat. Sunt atât de multe lucruri bune pe care le țin minte și pentru care îți sunt recunoscătoare, tată. Te voi iubi veșnic pentru ajutorul tău.

Mă opresc la baza scărilor. Nu l-am mai visat pe tata de câteva săptămâni. Nu așa mi-aș fi dorit să îmi facă o vizită, dar cu siguranță a fost bine-venit. Am terminat cu monologurile mele tăcute, dar sper să îl revăd în curând.

Ajung afară, încui ușa și strecor cheia rece în șosetă. Încă îmi fac griji din cauza traseului...

Nu, nu am de gând să mă tem acum. I-am spus lui Scott că îmi voi purta singură de grijă, așa că trebuie să încetez să o fac pe idioata sau măcar să încerc. Dacă e o dubă parcată în față pe trotuar, trebuie să fiu isteață și să fac față singură problemei.

Alerg ușor cu mâna stângă întinsă înainte, cu cotul ușor îndoit, astfel încât să se plieze ușor dacă mă lovesc de ceva, să fiu avertizată din timp și să mă întorc cu umărul înainte, iar latura capului să o protejez cu antebrațul drept. Asta doar în privința alergatului pe trotuar. Nu voi alerga așa odată ce ajung pe teren. E puțin incomod și va trebui să mă obișnuiesc, dar e un mod mai isteț de a proceda. Sau măcar e un mod mai puțin zănatic.

Mă opresc la intersecție. Nu aud decât ciripitul unor păsărele, așa că traversez strada, cu mâna stângă întinsă în continuare pentru eventualitatea improbabilă că cineva și-a parcat ieri mașina în intersecție și încă nu i-a fost ridicată. Fac așa și pentru a mai exersa puțin noua strategie.

Ajung la gardul de sârmă, virez la dreapta, fac paisprezece pași până la deschidere, cotesc la stânga și trec prin gard fără a atinge niciunul dintre capete, ca de obicei.

Clic.

Îngheț.

Din capătul îndepărtat al terenului aud coloana sonoră de la *Grease*.

De data asta nu se repetă la infinit în timp ce el așteaptă cu telefonul la câteva străzi distanță. Melodia tocmai a început, am auzit-o.

Zâmbesc larg. Încerc să mă stăpânesc, dar apoi încetez să încerc să mă stăpânesc. De ce să nu zâmbesc? Țin minte ce a făcut ultima oară când am fost aici împreună și chiar dacă poate nu ar trebui să mă aștept la asta atât de curând, cel puțin terenul Gunther e mai sigur ca niciodată, acum, că Scott e aici.

Întrebarea ar fi dacă să alerg până la el ca de obicei sau dacă ar trebui să merg liniștită și să îi arăt că nu sunt emoționată.

Doamne, cine e persoana asta? Liniștesc drăcușorul din creierul meu și încep să alerg... să alerg... în sprint...

Oare *cât* de repede pot totuși să alerg? Adică în mod *serios*?

E timpul să descopăr.

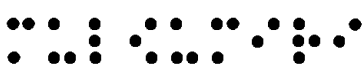

MULŢUMIRI

Îi mulţumesc lui Jennifer Weltz, agenta mea de la Agenţia Literară Jean V. Naggar, pentru că e o persoană uimitoare, calmă, răbdătoare şi pentru că nu mă lasă niciodată să scap basma curată pentru *nicio* greşeală. Şi lui Tara Hart pentru că m-a îndrumat în privinţa nenumăratelor detalii.

Îi mulţumesc lui Pam Gruber, editoarea mea de la Little, Brown Books for Young Readers, pentru că a înţeles-o imediat pe Parker şi pentru că m-a ajutat să îi spun mai bine povestea. Şefei departamentului de redactare formală a textului, Barbara Bakowski, editoarei de publicaţie, Annie McDonnell, redactorului Ashley Mason şi corectoarei JoAnna Kremer, pentru că m-au ajutat să îmbunătăţesc povestirea protejând în acelaşi timp vocea lui Parker. Lui Liz Casal, pentru imaginea cărţii, de calitate excelentă. Lui Alvina Ling, Farrin Jacobs, Shawn Foster, Victoria Stapleton, Kristin Dulaney şi Leslie Shumate, pentru încurajările şi laudele lor de pe parcursul acestui proces captivant; şi campionilor mei din interior, Megan Tingley, Andrew Smith, Dave Epstein, şi tuturor celorlalte vedete de care încă nu am auzit de la LBYR, care au ales să creadă în Parker Grant.

Le mulţumesc lui Saralyn Borboa, directoarea Comisiei Literare a Asociaţiei Naţionale Braille, pentru sfaturile ei amabile şi detaliate, şi consultanţilor Bonifacio Lucio, Jo Elizabeth Pinto şi Marilyn

Breedlove. Pentru cei interesați, în scrierea de față [ediția în limba engleză – n.r.] este utilizat codul Unified English Braille (UEB). Scott comunică cu Parker în codul Braille neprescurtat de gradul 1, care utilizează câte o căsuță pentru fiecare literă, dar în toate celelalte cazuri este folosit codul Braille de gradul 2, prin care sunt prescurtate anumite cuvinte și combinații frecvente de litere. Pentru a desluși mesajele, este nevoie de puțin efort, trebuie studiate regulile de prescurtare și convențiile de redactare sau trebuie cerut sfatul unui traducător. Distracție plăcută!

Îi mulțumesc lui Jon Horsley, care mi-a arătat prin exemple importanța creării momentelor artistice în asociere cu narațiunea operei și a personajelor; lui Andrew Trapini, pentru că mi-a făcut cunoștință cu agentul ideal; și lui Suzanne Pertsch, pentru că mi-a deschis calea spre o nouă gândire care mi-a adus prosperitatea de care mă bucur astăzi.

Mulțumiri lui Frederick Hampton pentru că e pentru mine ceea ce e Sarah Gunderson pentru Parker (și pentru că îmi dă voie să fiu Sarah pentru el, în funcție de zi) de când am împlinit împreună treisprezece ani și până în prezent. Dacă ar fi să fac o ierarhie a tuturor elementelor din viața mea care au contribuit la maturizarea mea ca scriitor, tu te-ai afla pe primul loc.

Mulțumiri lui Susan pentru dragostea ei fără limite, pentru susținerea și încurajările ei; lui Shannon (salut, Rază de Soare!) și Rachel (persoana mea de contact din interior, la care apelez tot timpul), pentru că mi-au arătat cum ar trebui să fie lumea; lui Jake (eroul meu personal) și lui James (nu Petey... ei bine... poate puțin...),

care mi-au inspirat încrederea că lumea aceasta va apărea în curând; și mamei mele, care a avut mereu încredere, și tatălui meu, pe al cărui ajutor nu l-aș putea descrie în întregime în scris, care m-a ajutat începând din cele mai timpurii momente ale vieții mele pe care mi le mai pot aminti.

Și îți mulțumesc ție, pentru că ai citit povestea lui Parker. Îți sunt nespus de recunoscător pentru că ai ales să petreci tot acest timp alături de ea.